

திருமூலர் திருவெற்றி

A·NO:4047
Q23

முதுபெரும்புலவர்
நா. சுப்பிரமணியன்

திருமூலர் திருநெறி

1/6

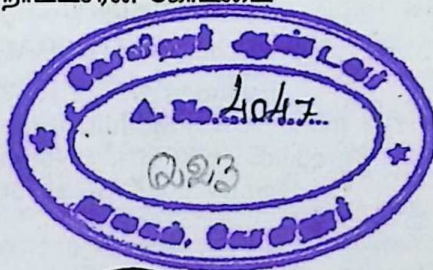

ஆசிரியர்

“சித்தாந்த வித்தகர்” “முதுபெரும் புலவர்”

நா. சுப்பிரமணியன்

நாட்டசரன் கோட்டை

பொன்முடி பதிப்பகம்

123, முத்துப்பட்டணம், 3வது தெரு, காரைக்குடி-630001.

பொன்முடி : 58

முதல் பதிப்பு : ஆகஸ்டு 2002

உரிமை: பொன்முடி பதிப்பகத்திற்கு

தயாரிப்பு: அருசோ அருணாசலம்

விலை ரூ.50/-

கிடைக்கும் இடம்:

வெற்றி புக் சென்டர்

29, புது மண்டபம்

மதுரை - 1

தொலைபேசி : 627839

Publishers:

PONMUDI PATHIPPAGAM

(Founded on 3.6.1963)

123 (New No.48) Muthupattanam III Street,

Karaikudi - 630 001, Sivagangai Dt.

Phone : 04565-438196.

குறிப்பு : அட்டையில் உள்ள படம் கயிலைமலை. விடிகாலை 3.10
மணிக்கு எடுத்தபடம். பொன்னிறமாய் ஒளிக்கிறது.

முன்னுரை

நான் திருவாடானை அரசினர் உயர்நிலைப் பள்ளியில் பணியாற்றிய பொழுது எனது ஆசிரியப் பெருந்தகை "ஆகம சிகாமணி" ஐயா மணி சிவம் அவர்களிடம் சித்தாந்த நூல்களைப் பாடம் கேட்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

தெய்வீகப் பேரவைச் செயலாளராகச் செயற்பட்ட காரணத்தால் இராமநாதபுரம் மன்னர் பரம்பரையில் வந்த காசிநாத துரையவர்கள் தலைமையில் பல இடங்களுக்குச் சென்று சொற்பொழிவு செய்யும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

மேலும் துலாவூர் ஆதீனத்தில் தேவகோட்டை சமீன்தார் சோம. நாராயணன் செட்டியார் அவர்கள், தேவகோட்டை பொற்கிழிக் கவிஞர் காசிஸ்ரீ அரு. சோமசுந்தரனாரவர்களின் பெருமுயற்சியால் ஆண்டு தோறும் நடைபெற்று வந்த சமய வகுப்புகளில் பங்கு பெறும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அவற்றில் எடுக்கப்பெற்ற குறிப்புகள் இந்நூல் எழுதப் பெரிதும் துணைபுரிந்தன என்றால் அது மிகையல்ல.

நாட்டரசன் கோட்டை சிவன் கோவில் குடமுழுக்கு விழா மலரில் 2.9.1985ல் "சைவ சமய நெறி" என்ற கட்டுரையை எழுதத் தொடங்கிய பொழுது, முதல்வன், இலயம், பேர்கம், அதிகாரம் என்னும் மூன்று அவத்தைகளைத் தனதாகக் கொண்டு, சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்னும் ஐந்து அவத்தை கட்டு ஆடப்பட்டுள்ள உயிர், உய்திபெறுதற்பொருட்டு படைத்தல், காத்தல், ஒடுக்கல், அருளல், மறைத்தல் ஆகிய ஐந்து தொழில் களையும் உயிரின்மீதுள்ள கருணையினால் வித்தியா தத்துவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு உலகினைக் காரியப்படுத்துகிறான் என, சைவ சித்தாந்தம் பாங்குற விளக்கியுள்ளமையை அறிந்தேன். அதேபோல பதி, பசு, பாசம் என்ற முப்பொருள் உண்மை பற்றி விளக்கப்பட்டிருப்பதையும் அறிந்தேன்.

ஆனால் சமயாச்சாரியர்களாலும், சொற்பொழி வாளர்களாலும் பசு என்றால் உயிரா? ஆன்மாவா? என்றால் இரண்டும் ஒன்றே என்ற பொருளில் கையாளப்பட்டு வருவதை அறிந்தேன்.

அன்பு, அருள் என்ற இரண்டு பண்புப் பெயர்களும் பொருளில் ஒன்றெனத் தோன்றினாலும் உணர்த்தும் பொருள் வேறுபடு மென்பதை அறிஞர் அறிவர். அதுபோல உயிரும் ஆன்மாவும் பொருளால் ஒன்றெனத் தோன்றினும் உணர்த்தும் பொருளில் வேறுபாடுடையன என்பதை உணர்ந்தேன்.

இதுபற்றிச் சிந்தித்தேன். ஒரு நூலாக எழுதி வெளியிட்டால் என்ன என்னும் எண்ணம் தோன்றியது. அவசியம் எழுதுங்கள் என என் நண்பர் சே. நாராயணன் அவர்களும், சிவகங்கை மாவட்ட நூலகத்தினின்று ஓய்வு பெற்ற நூலகர் சங்கர நேத்திரம் அவர்களும், பாரதிய ஜனதா கட்சியின் மாவட்ட உறுப்பினர் ரா. இன்னகுமார் M.Com., அவர்களும் இடைவிடாது வற்புறுத்தியதன் வெளிப்பாடே இந்நூல். அவர்கள் கொடுத்த ஊக்கத்திற்கு நான் மிகவும் கடப்பாடுடையேன்.

ஆன்மா பற்றிச் சிவஞான சித்தியார் ஆசிரியர் அருணந்தி சிவம் அவர்களின் இலக்கணவியல் ஐந்தாம் நூற்பாவில்

“ஆன்மாவின் வடிவு தானே அனேகார்த்தக் கூட்டமென்னில்
பார்ப்பார்க்கட் கான்மா இன்றாய் பல்பொரு ளுண்மையாகும்
சேர்ப்பாய் பலவே உண்மை என்றிடில் சென்றிவற்றை
சேர்ப்பான் வேறுணர் வோர்க்கெல்லாம் உணர்பொருள் வேறதாமே.

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமை காண்க. இதற்கு உரை கண்ட சிவஞான சுவாமிகள்

(உரை) கூட்டமென ஒரு பொருள் இன்மையானும், கூடுவனவாய் பல்பொருள்களும் வேறாயறியப்பட்டு நின்றலானும், அறியப்படுவதும் அறிவதும் தம்முள்ளொன்றாதல் செல்லாமை யானும் இப்பதினைந்தினையும் இக்கூடியவற்றையும் அறிவதாகிய உயிர் வேறுண்டென்பது பெறப்படுதலின் இப்பலபொருளின் கூட்டம் உயிராதல் யாண்டுடையது இதனாலே அவை உயிரின் வேறாதல் வலியுறுத்தப்பட்டது. மேலும் 30 ஆம் செய்யுளில்

“கண்டுணர்புருடன் வேறு கனவு கண்டொடுங்கிக் காயம்
உண்டியும் வினையு மின்றிக் கிடந்துயிர்த்திட உணர்ந்து
கண்டிடும் கனவுஞ் சொல்லி ஒடுக்கமும் கருதிவேறாய்
உண்டியும் வினையும் உற்றங் குணர்த்திட உணரா நிற்கும்”

(உரை) அன்னமயகோச முதலிய நான்கினையும் ஒரோ வொன்றாக விட்டு விட்டு, அஞ்சுவத்தைப்பட்டு, விழித்தபின் அவை கூடி நின்றறிவிக்க முறையே சொல்லியும் கிருதியும் உண்டி வினையுறுதலாகிய மறுதலையின் வைத்தும் அங்ஙனம் அவத்தைப்பட்ட வாற்றை அறியாது நிற்குமாதலால் இதனாலும் உயிர் அவற்றின் வேறெனத் தெளியப்படும்; அவை கூடிய பின் அன்றி அறிவு நிகழாமையினால் அறிதற்கு அவை ஏதுவாதல் பெறப்பட்டது.

ஆன்மா முதல்வன்போல சுத்தசித்தேயாகின் மாயா காரியங்களைப்பற்றி யறிதல் வேண்டா; அவ்வாறன்றி அமைச்சரும் அரசும் போலுடனின்றி மாயா கருவிகளைப் பற்றியறிதலுண்மையால் அநாதியே ஆண்வமலத்தின் மறைந்து அருவனாய் நின்றல் பெறப்படும்.

மேற்கண்ட இரண்டு செய்யுட்களும் இங்ஙனம் விளக்கியுள்ள நிலையில் எந்த அடிப்படைக் கருத்தை வைத்து இரண்டும் ஒன்றே என்கின்றனர் என்பது புரியவில்லை.

உடலோடு தொடர்புடையது உயிர். உயிரோடு தொடர்புடையது ஆன்மா. உயிர்க்குத் தான் புண்ணிய பாவம் உண்டு; ஆன்மாவிற்கு இல்லை என்பதனைப் பற்றியும் மேலும் விளக்கமாக ஆன்மப்பிரகாசம் என்னும் பகுதியில் விளக்கியுள்ளேன்.

சாத்திரங்களின் ஆசிரியர்களும், உரையாசிரியர்களும் சாமான்ய மானவர்கள் அல்லர். சைவ சமயத்தை நிலை நாட்டிய அருளாளர்கள். அவர்களின் சாத்திரங்களைப் பயின்ற போது விரவியுள்ள கருத்து மாறுபாடுகளை. அச்சம் ஏற்பட்டாலும் மெய்ப்பொருள் காணவேண்டு மென்ற துணிவு காரணமாகவே மறுத்துள்ளேன்.

எனது ஆசிரியப் பெருந்தகை ஐயா மணி சிவம் அவர்களிடம் பாடம் கேட்டதன் மூலம் ஓரளவு தெளிவு பெற்றிருந்தாலும் ஆறு அந்தங்களையும் பற்றி எழுத வேண்டுமென்ற பெரு விருப்புக் காரணமாக தேவகோட்டை "சைவ சித்தாந்த சரபம்" பாலகவி தத்புருஷதேசிகரவர்களிடம் ஆறு அந்தங்களையும் பற்றி அறிய விரும்புகிறேன் என விண்ணப்பித்தேன். அவர்கள் அதனை ஏற்று பொருளின் கடுமையையும், அடிப்படையையும் விளக்கி, ஆசீர்வதித்து அவர்கள் தந்த குறிப்புக்களின் அடிப்படையில்

கலாந்தத்தைச் சுருக்கி எழுதினேன். என்றாலும் சைவ சமய நுட்பம் பற்றி அறிய விரும்புவார்களும் பயன் பெற வேண்டுமென்பது கருதி, சிவஞான மாபாடியத்துள் தரப்பட்டுள்ள அண்ட விளக்கங்களையும் குறியிட்டுள்ளேன்.

சாலோகம், சாம்பம், சாருபம், சாயுச்சியம் என்னும் முத்திப் பேறுகள் நான்கனுள் சாயுச்சியம் என்பது சிவப் பேரொளியில் கலத்தல் என்பதையும் சான்றுகளுடன் தெளிவுபடுத்தியுள்ளேன்.

சைவ சமயத்தைப் பற்றி அறிய விரும்புவார்க்கு முக்கியமாகத் தெரிய வேண்டுவனவற்றைப் பற்றி மட்டும் சுருக்கி எழுதியுள்ளேன். படித்துப் பயன் பெறுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்நூல் வெளிவருவதற்குப் பெரிதும் தூண்டு கோலாக இருந்து பல்லாற்றானும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து வருகின்ற பொற்கிழிக் கவிஞர். “காசிஸ்ரீ” அரு.சோமசுந்தரன் M.A.B.T. அவர்களுக்குப் பெரிதும் கடப்பாடுடையேன்.

நாட்டரசன்கோட்டை சிவன் கோவில் குடமுழுக்கு விழா மலர்ப் பதிப்பாசிரியர், இலக்கியச் செம்மல் சே.நாராயணன் அவர்கள், என்னை வற்புறுத்தி இதனை எழுதச் செய்து நூலாசிரிய னாக்கி மதிப்புரையும் தந்துள்ளமைக்கு அவர்கட்குப் பெரிதும் கடப்பாடுடையேன்.

இந்நூல் என் என்பத்து இரண்டாம் ஆண்டு முத்துவிழா நிறைவு நினைவு நூலாக வெளிவருகிறது.

நா.சுப்பிரமணியன்

திருநாவுக்கரசர் இல்லம்
ஆதிசங்கரர் தெரு,
நாட்டரசன்கோட்டை,

“பொற்கிழிக் கவிஞர்” “காசிபுரீ” அருசோமசுந்தரன் வழங்கும்

மதிப்புரை

“சித்தாந்த வித்தகர்” புலவர் நா.சுப்பிரமணியன் என் இனிய நண்பர். முதுபெரும் புலவர். கோவிலூர் ஆதினத்தின் பதினோராவது ஆதினகர்த்தராக விளங்கிய தவத்திரு காசிவிஸ்வநாத ஞானதேசிக சுவாமிகள் அவர்கள் மாதந்தோறும் “சிந்தனைப் பூங்கா” என்ற பெயரில் சத்சங்கம் நடத்தி வந்தார்கள். அதன் செயலராக இருந்து அடியேன் அதனை நடத்தும் பேறு கிடைத்தது. அப்பொழுது ஒரு கூட்டத்தில் புலவர் நா.சுப்பிரமணியன் அவர்கள் “திருமூலர்” பற்றி இரண்டு மணி நேரம் மிகச் சிறப்பாக உரையாற்றினார்கள். ஒரு மணி நேரம் அறிஞர்களின் வினாக்களுக்கு அருமையாகப் பதில் உரைத்தார்கள். “இவருக்குத் திருமூலர் பற்றிப் பேச இரண்டு மணி நேரம் போதாது. இரண்டு நாள் வேண்டும்” என்று அருமையாகத் தவத்திரு சுவாமிகள் வாழ்த்திப் பேசினார்கள்.

தூலாவூர் ஆதினத்தில் அடியேன் செயலராக இருந்து பல்லாண்டுகள் ஒருவார சமய வகுப்புகள் நடத்தும் பேறு கிடைத்தது. அப்பொழுது சிவபுரீ தத்புருஷ தேசிகர் என்னும் பாலகவி இராமநாதன் செட்டியார் பன்முறை சைவ சித்தாந்தம் பற்றி வகுப்பு நடத்தினார். பேராசிரியர் சுப.அண்ணாமலை ‘திருமந்திரம்’ பற்றி வகுப்பு நடத்தினார். புலவர் சுந்தர மூர்த்தி திருமுறை வகுப்பு நடத்தினார். அனைத்திலும் புலவர் சுப்பிரமணியன் கலந்து கொண்டு அருமையாக விவாதிப்பார்.

புலவர் சுப்பிரமணியத்தின் திருமந்திரப்புலமை மிகுதி. அதன் விளைவே இந்நூல். இந்நூலை எழுதும்படி தூண்டினோம். அவரது எண்பத்து இரண்டாம் ஆண்டு நினைவு முத்துவிழாவினை ஒட்டி இது வெளிவருகிறது. எல்லாம் இறையருளே!

உயிர் - ஆன்மா பற்றிய இவரது ஆய்வு சிந்திக்கத் தக்கது. திருமுறைகளோடு இணைந்து, சைவசித்தாந்த சாத்திர தோத்திரங்களில் தோய்ந்து கிடந்ததன் வெளிப்பாடே இந்நூல். படியுங்கள். பயன்பெறுங்கள்.

காரைக்குடி

அரு.சோமசுந்தரன் (அருசோ)

22.6.2002

நாட்டரசன் கோட்டை
நா.சே.நாராயணன் வழங்கும்

அணிந்துரை

2.9.1985-ல் நடைபெற்ற நாட்டரசன் கோட்டை சிவன் கோவில் குடமுழுக்கு விழா மலரினைப் பதிப்பிக்கும் பொறுப்பில் இருந்ததால், வித்துவானாகத் திருவாடானை சென்று தமிழாசிரியப் பணியாற்றிய காலத்தில், அங்கு ஏற்பட்ட நல்லோர் கூட்டுறவால் "சித்தாந்த வித்தகராக" நாட்டரசன்கோட்டை திரும்ப வந்திருந்த இந்நூலாசிரியரின் "சைவ சமய நெறி" என்ற கட்டுரையை மலரில் வெளியிடும் வாய்ப்பினைப் பெற்றேன்.

சித்தாந்தக் கருத்துக்களை எளிமையாக இவர் கூறும் பாங்கு என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. சிறப்பாக இவரின் ஈடுபாடு திருமூலர் பால் இருந்தது. அதனைக் கண்ணுடைய நாயகி அம்மன் களியாட்ட மலரில் "முப்பொருள் உண்மை" என்ற தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரையில், சக்தி பற்றிய திருமூலரின் கருத்தை எளிமையாகத் தந்திருந்தார். இதுவே இந்நூலுக்கு வித்தாக அமைந்தது. இவ்விரகட்டுரைகளும் இந்நூலில் தரப்பட்டுள்ளன.

திருமூலர் குறிப்பிட்டுள்ள உயிர்வர்க்கங்களின் தொகுதி, உயிரின் வடிவு, அணுத்தன்மை, இருப்பிடம், உயிரின் வளர்ச்சி எனப் பல எடுத்துக்காட்டுக்களோடு உயிர் பற்றியும் ஆன்மா பற்றியும் குறிப்பிடும் பொழுது இரண்டும் வேறு வேறு என்று சான்றுகளுடன் கூறப்படும் கருத்துக்கள் மிகவும் சிந்திக்க வைக்கின்றன என்பதே உண்மை நிலையாகும்.

"சைவ சித்தாந்த சரபம்" - பாலகவி - வயிநாகரம் தத்புருஷ தேசிகர் அவர்களிடம் தான் கேட்டு அறிந்தவற்றைச் சுருக்கி எழுதியுள்ள அண்டத்தைப் பற்றிய விளக்கமும், அதன் அடிப்படையில் "சிவஞானமா பாடிய" ஆசிரியர் கூறியுள்ள விளக்கங்களையும் தந்துள்ளமை, அண்டங்களைப் பற்றி அறியாதிருந்த அனைவரும் அறியக் கூடிய நிலையில் விளக்கியுள்ளமை பலருக்கும் பயன்பெறும் என்று நம்புகிறேன்.

சைவத்தில் கோயில் என்றால் சிதம்பரம் தான். அதன் நாயகன் பற்றிய திருமூலரின் கருத்துக்களைத் தொகுத்தும் "ஆடல் வல்லான்" என்ற தலைப்பில் எளிய முறையில் விளக்கங்களோடு தந்திருப்பது இந்நூலின் சிறப்பாகும்.

பிறப்பில் தொடங்கிய ஆசிரியர், சைவசித்தாந்தம் கூறும் முத்திவரை சான்றுகளோடு விளக்கியதுடன் அமைவு பெறாது, முத்தியைப் பற்றிய தெளிவான கருத்தைச் சிவப்பிரகாசத்தின் வழிநின்று எடுத்துக் காட்டியுள்ளமை சிந்திக்கற்பாலதாக உள்ளது.

இருவினை ஒப்பு மலபரிபார்கம் என்பது பற்றி ஆசிரியர் விளக்கியுள்ளமை அறிஞர் பெருமக்கள் ஆராய வேண்டிய ஒரு கருத்தாகும் என நான் எண்ணுகிறேன்.

சைவசமயம் பற்றி அறிய விரும்புவார்கள் இன்றியமையாது அறிய வேண்டுவன யாவும் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஏன், சைவசமயத்தை வளர்க்க விரும்புவார்க்கு இந்நூல் ஒப்புயர்வற்ற ஒருகையேடாகப் பயன் தரும் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

தனது எண்பத்து இரண்டாம் ஆண்டு நிறைவு முத்து விழாவை 22.9.2002-ல் கொண்டாட இருப்பதை அறிந்த நான் புலவரிடம் 'முத்துவிழா நினைவாக சைவசமயத்தைப் பற்றிய நூல் ஒன்றை எளிய தமிழில் வெளியிடுமாறு கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க "திருமூலர் காட்டும் திருநெறி" என்னும் இந்நூலைச் சைவ உலகிற்குத் தந்து, என்பால் கொண்ட அன்பால் என் கருத்தையும் இந்நூலில் இடம் பெறச் செய்த ஆசிரியரின் பொற்பாதம் போற்றுவதல்லாது வேறு என் செய்ய வல்லேன்?

நாட்டரசன்கோட்டை

நா.சே.நாராயணன்

5.6.2002

பொருளடக்கம்

எண்.	பொருள்	பக்கம்
1.	சமயங்கள்	13
2.	பக்தரும் சித்தரும்	19
3.	திருமூலரின் காலம்	21
4.	திருமூலரின் சமயம்	22
5.	ஆறு அந்தங்கள்	25
6.	சித்தர்நெறி	26
7.	அட்டாங்கயோகம்	28
8.	சாக்தநெறி	35
9.	சைவசமய வகைகள்	37
10.	தத்துவங்கள் 40048500	40
11.	ஆன்ம தத்துவம்	40
12.	வித்தியா தத்துவம்	44
13.	சிவ தத்துவம்	50
14.	புறக்கருவிகளின் கூறுகள்	53
15.	பதி இலக்கணம்	55
16.	பசு இலக்கணம்	56

17.	சீவனின் வடிவும் இருப்பிடமும்	58
18.	ஆன்மப் பிரகாசம்	61
19.	மூவகை உயிர்களின் இயல்பு	64
20.	சகலரில் ஐவகை இயல்பினர்	66
21.	பாச இலக்கணம்	68
22.	நால்வகை நெறிகள்	71
23.	முக்குற்றம்	75
24.	முப்பதம் முத்துரியம்	76
25.	முக்கரணம்; முப்பாழ்	77
26.	பிரணவ ஒடுக்கம், திருவைந்தெழுத்து	79
27.	அத்துவிதமுத்தி	81
28.	வேதாந்த தத்துவம்	83
29.	கலாந்தமும் அதன் விரிவும்	85
30.	புவனங்களின் விளக்கம்	101
31.	அண்டங்களின் இயல்பு	111
32.	நிவர்த்திக் கலை	122
33.	பிரதிட்டா கலை	124

34.	வித்தியா கலை, சாந்திக் கலை	126
35.	சாந்தி யதீதக்கலை	127
36.	பஞ்சாக்கினிவித்தை	130
37.	(அத்துவாக்கள்) கலாந்தம் படம்	132
38.	ஆடல்வல்லான்	133
39.	தூலகுக்கும் பஞ்சாக்கரங்கள்	139
40.	கூத்துவகைகள்	140
41.	உயிர்வளர்ச்சி	142
42.	முத்திபேதங்கள் இயல்பு	144
43.	இருவினையொப்பு	147
44.	சைவ சமய நெறி	148
45.	முப்பொருளுண்மை	158

திருமுலர் திருநெறி

1. சமயங்கள்

சமயங்களின் தோற்றம் :

இறைவனோடு தொடர்புடைய துறையைச் சமயம் எனக் குறிக்கின்றோம். எங்கெல்லாம் மனிதர் வாழ்கின்றனரோ, அங்கெல்லாம் ஏதேனும் ஒருவகையான சமயம் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். சமயம் என்னும் சொல் சமையம் என்னும் சொல்லினின்றும் மருவி இருக்கலாம். சமையம் என்னும் சொல் சமைக்கப்பட்டது அல்லது பக்குவப்படுத்தப்பட்டது என்னும் பொருள் தருவதாகும். தெய்வத்தை வழிபடுவது என்பது இதன் பொருள் எனக்கொள்ளலாம். இறைவனோடு தொடர்பு கொள்வதன் மூலம் உயிர், உடல், ஆன்மா, மனம், அறிவு ஆகிய அனைத்தையும் பக்குவப்படுத்துகின்றது. ஆதலின் இப்பொருளில் சமயம் என்னும் சொல் அமைந்திருக்கலாம். எம்மொழியாயினும் எச்சொல்லாயினும் இறையுடன் தொடர்புகொள்ளும் நெறி உலகெங்கும் பரவியுள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை. பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு நாடுகளில் கருவிலே திருவுடைய ஞானிகள் பலர் அவ்வப்போது தோன்றியுள்ளனர். அவரவர்கள் தத்தம் இறையுணர்வு அனுபவத்திற்கேற்பத் தான் கண்ட கருத்துக்களை அல்லது கொள்கைகளைக் கூறிச்சென்றுள்ளனர். எனவே பலவகையான கொள்கைகளும் கோட்பாடுகளும் நிலவிவருகின்றன. அவற்றின் அடிப்படையில் சமயங்கள் அமைவதனால் சமயங்களின் எண்ணிக்கையும் மிக்குள்ளன. இறைவனை மூலமாகக் கொண்டே எல்லாச் சமயங்களும் தோன்றியுள்ளமையின் அடிப்படையில் கருத்து வேறுபாட்டுக்கு இடமில்லை. ஆனால் அச்சமயங்கள் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும் சாத்திரங்களும் சடங்குகளும் வேறுபடும். பொதுவாகக் கடவுள் என்ற (உண்டு) நம்பிக்கை காணப்பட்டாலும், நம்பிக்கை இல்லாக் கொள்கைகளும் சமயம் என்னும் பெயர் தாங்கி நிலவுவதைக் காண்கிறோம். பெளத்த சமயத்தில் கடவுள் உண்டு என்ற கருத்துக்கு உடன்பாடில்லை.

இதனை ஆராயும்போது ஓர் உண்மை புலனாகிறது. பொதுவாக எங்கெல்லாம் புனித உணர்வு தோன்றுகின்றதோ அங்கெல்லாம் சமயம் தோன்றுவதாகச் சொல்லலாம். சமயத் தோற்றம் அச்சத்தின் காரணமாக எழுந்த புனித உணர்வின் அடிப்படையில் தோன்றியதென்றும் கொள்ளலாம். இவ்வாறு தோன்றிய சமயம் பல வேறு வடிவங்களில் வளர்ந்துள்ளமை காணலாம்.

இயற்கைப் பொருள்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் ஆற்றலும் உயிரும் உடையனவாகக் கொள்வது ஒரு நிலை. தம்மைச் சுற்றிலும் கண்ணுக்குப் புலனாகா ஆவிகள் இருந்து நம்மைக் கட்டுப் படுத்துவதாக எண்ணுவது ஒரு நிலை. தம்மைச் சுற்றிலும் உள்ள சில குறிப்பிட்ட பொருள்களை, கல்லையோ, கட்டையையோ புனிதமாகக் கருதுவது ஒரு நிலை. இறந்த முன்னோர் ஆவிகளை வழிபடுவது மற்றொரு நிலை. இவ்வாறு உயிர் உள்ளனவும் இல்லனவும் சமயத்தோடு தொடர்பு கொண்டுள்ளன.

கடவுள் என்ற உயர்ந்த பொருளை வணங்குவதிலும் ஒருமைக் கொள்கை பன்மைக் கொள்கை என உண்டு. பல கடவுள்களை வழிபடும் நிலையினின்றும் மாறி கடவுள் ஒன்றே எனக் கருதும் நிலை ஏற்பட்டதெனலாம். தொடக்கத்தில் கடவுளைத் தன் இனத்திற்கே உரியதாகக் கருதி வந்த காலம் இருந்திருத்தல் வேண்டும். பின் நாட்டுக்குப் பொதுவாகக் கருதும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கலாம். சமயத்தின் இறுதி வளர்ச்சியாக இறைவன் எல்லா உயிர்க்கும் பொது என்னும் எண்ணம் தோன்றி வளர்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

தமிழகத்தில் சமயம் :

தொல்காப்பியத்தில் இறைவழிபாடு பற்றிய குறிப்புகள் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றன. “வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங்காப்ப, பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து பொலிமின்” என்னும் “புறநிலை வாழ்த்து” என்னும் செய்யுளியல் 10 ஆம் நூற்பா தக்க சான்றாகும்.

எனவே அவருக்கு முன்னும் பின்னும் இவ்விறை வழிபாட்டு முறை இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பதை உணர முடிகிறது.

மேலும், தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல் ஐந்தாவது நூற்பாவில் "முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் முதலிய நான்கு நிலத்திற்கும் நான்கு தெய்வங்கள் குறிக்கப்படுவதினின்று பல கடவுளரை வணங்கும் நிலை இருந்ததென்பதை அறியமுடிகிறது.

தொல்காப்பியம் புறத் திணையியலில் 33 ஆம் நூற் பாவில் கொடி நிலை, கந்தளி, வள்ளி என்ற மூன்று நிலைகளைக் குறிப்பிடுகின்றார் நச்சினார்க்கியர். இவற்றைக் கீழ்த் திசையில் உதிக்கும் ஒளிக் கதிரோன் என்றும், சுந்தரனாய் உருவிலியாய், சகல தத்துவங்களையும் கடந்து நிற்கும் பராபரன் என்றும், தண்ணிய கதிர்களுடன் கூடிய மதியென்றும் முறையே கொண்டு அவைகளைத் தெய்வமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே கந்தளி என்ற பெயரால் பழந்தமிழர் ஒரு நாமம் ஒருருவமிலாக் கடவுளை வணங்கினர் என்பதை அறிகிறோம். கந்தளி என்பது பண்டைக் காலத்தில் யானை முதலியனவற்றைக் கட்டும் கட்டுத்தறியாகும். அவை அலையாமல் நிற்கப் பயன்பட்டது போல மனத்தை ஒரு நிலையில் நிறுத்தப் பயன்பட்டனவற்றைக் கந்தளி என எண்ணத் தோன்றுகிறது. இதுவே காலப்போக்கில் லிங்க வழிபாடாக மாறியிருக்கலாம்.

இதனை வேறொரு வகையாகவும் விளக்கலாம். கந்து என்பது வலிமையைக் குறித்து வருவது. கந்தளி என்பது வலிமையை அழிப்பது எனக் கொள்ளலாம். இங்கே ஆணவம், கன்மம், மாயை முதலிய மூன்றினால் வரும் வலிமையை அழிப்பது எனக் கொள்ளலாம். இங்ஙனம் பொருள் கொள்வது பொருத்தமானதே.

பேராசிரியர் கா.சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள் கந்தளி என்பது நெருப்பின் பெயர் எனக் குறிப்பிடு கின்றார். கந்தளியாகிய நெருப்பு ஒடுக்கும் கடவுளாகிய உருத்திரனுக்குப் பெயராய் அமைந்து பின்னர் தத்துவம் கடந்த தனிப் பரம்பொருள் என்று குறிக்கப்பெறும் சிவபெருமானுக்கு ஆயிற்று என நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகின்றார். "ஆக்கி அளித்து அழிக்கும் கந்தளியின் பேருருவே" என்பது இன்னிலை வாக்கியம் எனவும் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். மேலும் அவ்வொளி பரவிய இடமாகிய விண்ணே, சத்திக்குப் பெயராயிற்று எனவும் விண்ணு என்பதே விண்டு எனவும் விஷ்ணு எனவும் திரிந்தது எனவும் கூறுவர். பண்டைக்காலத்தில் கடவுளை சிவன் என்னும் சொல்லால் குறித்தனர்.

ஆதியில் மக்கட் சமுதாயத்தில் இருந்து வந்த சூரிய வழிபாடே காலப்போக்கில் சிவவழிபாடாயிற்று என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது. சிவப்பு என்ற பொருளுடைய சிவன் என்னும் சொல் சூரியனையே குறித்து வந்தது. மேலும் சிவன் என்னும் சொல் சேமம் (நலம்) செம்மை ஆகிய பொருள்களையும் குறித்து நிற்கிறது. செம்மை நிறமுடையதாதலினாலும், உலக மக்கட்கு நலம் பயப்பதாகலினாலும், சூரியனையே ஆதியில் தொழத் தொடங்கிய பின்னர் இவ்வழிபாடே சிவவழிபாடாயிற்று என்பர் டாக்டர் இராச மாணிக்கனார் அவர்கள்.

வேறு ஒரு குறிப்பிடத்தக்க கருத்தும் நிலவி வருகிற தென்பதை இங்கு குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது. "1800 ஆண்டுகட்கு முன் தமிழர்" என்னும் நூலின் ஆசிரியர் வி.கனகசபை அவர்கள் சிவன், குமரன், முதலியவர்கள் மக்களால் வணங்கப்படும் உயர்நிலை எய்தியவர்கள் எனக்குறிப்பிடுகின்றார். அறிஞர் அனவரதம் பிள்ளையவர்களும் மேற்கண்ட கருத்தை உடன்பட்டு சிவன் குமரன் என்னும் தெய்வங்கள் முற்காலத்து மக்களுட் சிறந்தவர்களாக இருந்தனர் என்றும், அவர்தம் ஞானத்தாலும் ஆற்றலாலும் பெருமை பெற்று நாளடைவில் வழிபாடுகொள்ளத் தொடங்கி இறுதியில் அவர்கள் சரித்திரம் முழுதும் மறையத் தெய்வங்களாயினர் என்று கொள்வதற்குப் பல ஆதாரங்கள் உள்ளன எனவும் கூறுகிறார்.

பேரறிஞர் ந.சி.கந்தையா பிள்ளை அவர்களும் தம்முடைய "தமிழ் இந்தியா" என்ற நூலில் சிவன் என்னும் பெயர் சூடும் மரபு சமுதாயத்தில் இருந்தது எனவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

எனவே சைவம் என்னும் சமயம் சிவன் என்னும் பெயருடைய ஒருவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கலாம் என எண்ண வேண்டியுள்ளது.

இதுபற்றிய கருத்து வேறுபாடுகளை அறிஞர் உலகம் ஆராய்ந்து முடிவு காண முயல வேண்டும்.

சிவன் என்னும் வெளிப்படையான பெயர்க்குறிப்பு தொல் காப்பியத்திலோ, சங்க நூல்களிலோ குறிக்கப்படவில்லை. என்றாலும் சிவனைக் குறிக்கும் சொற் றொடர்கள் பரவலாகக் காணக் கிடக்கின்றன.

முக்கட்செல்வன், கறைமிடற்றண்ணல், தாழ்சடையன், கொன்றை மாலையணிந்தோன், உமைபாதி கொண்டவன், முப்புரம் எரித்தவன், ஆலமர் கடவுள், மணிமிடற்றண்ணல், பிறையணிந்தோன், உமையொடு கயிலையில் இருந்தோன், கங்கை தாங்கியவன் - மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சொற்றொடர்கள் பரவலாகக் காணக்கிடக்கின்றன. இச்சொற்றொடர்கள் அனைத்தும் சிவனைக் குறிப்பனவே. இராவணன் கைலையையெடுத்த செய்தி கலித் தொகையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

மேற்கண்ட செய்திகளை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது சிவன் கற்பனைப் படைப்பு என்பதை விட வரலாற்று முக்கியத்துவம் உடையவன் என்பது பொருத்தமாகப்படுகிறது.

இச்சிவனேயன்றி வேறு சில தெய்வங்களைப் பற்றிய குறிப்புகளும் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன.

முருகன், கானமர் செல்வி, கொற்றவை, பலராமன், இந்திரன், வருணன், பிரமன், ஆகிய தெய்வங்களைப் பற்றிய குறிப்புக்களையும் காணமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் திருமுருகாற்றுப்படையும் பரிபாடலும் சமயத் தொடர்பானவை. சங்க காலம் சமயத்துக்கு முக்கியம் தராத காலமாக இருந்தது என்பது அனைவரும் கண்ட உண்மை. சில குறிப்பிட்ட தெய்வங்களே வழக்கத்தில் இருந்திருப்பினும் வழிபாட்டு முறைகள் கொள்கைகளாக (மதம்) உருவெடுக்காமல் இருந்தன. சமயங்கள் என்ற பெயரில் வழிபாடுகள் அமையவில்லை. ஆதலின் சமயக் காழ்ப்பும் எழவில்லை.

அடுத்துத் தோன்றிய சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய காப்பியங்களில் பெருவாரியான கடவுளர் பெயரும் கொள்கைகளும் குறிக்கப்படுவதிலிருந்து இக்காலத்தில் தான் சமயக் கொள்கைகள் வளரத் தொடங்கிவிட்டதென்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது.

சைவம் என்ற சொல்லே முதன் முதலில் மணிமேகலையில் தான் காணப்படுகிறது.

தொல்காப்பியத்தின் மூலமாகவும் சங்க இலக்கியங்களின் மூலமாகவும் தமிழகத்தின் இயல்பான சமயங்கள் சைவமும், தி.2.

வைணவமும் ஆகும் என்பதை அறிகின்றோம். சமணமும், பௌத்தமும் ஆகிய புறச்சமயங்கள் தமிழ் நாட்டில் நுழைந்த பின்னர்தான் தமிழ் நாட்டில் சமய உணர்வு தலை தூக்கியதெனக் கருதலாம். அதுவரை சமயம் என்ற பெயரிலோ அமைப்பிலோ கொள்கைகள் நிலவவில்லை என்பது உறுதி.

சந்திரகுப்தன் காலத்தில் தான் சமணம் தென்னாடு வந்ததென்பது அறிஞர் கருத்து. காவிரிப் பூம்பட்டினம், காஞ்சி, மதுரை போன்ற பெரிய நகரங்களில் சமணப் பள்ளிகள் இருந்தன என்பதை சிலப்பதிகாரம், பட்டினப்பாலை, மதுரைக் காஞ்சி முதலிய நூல்களின் மூலம் அறியலாம்.

பௌத்த சமயம் அசோகன் காலத்தில் தென்னாடு புகுந்திருக்கலாம். காவிரிப் பூம்பட்டினம், காஞ்சி, வஞ்சி முதலிய இடங்களில் பௌத்தவிகாரங்களும், பள்ளிகளும் இருந்தன என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

முற்காலப் பல்லவர்கள் கி.பி.(300 - 600) :

பௌத்த, சமண சமயங்கள், களப்பிரர்கள் ஆட்சியில் மிகவும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், சைவம் புத்துயிர் பெறத் தொடங்கியது. திருஞான சம்பந்தர் பாண்டிய நாட்டிலும், திருநாவுக்கரசர் பல்லவ நாட்டிலும் சைவ சமயத்தை நிலைநாட்டினார்கள். அதனால் சைவ சமயம் பரவியது.

அம்மன் வழிபாடு தமிழகத்திற்குப் பழைமையானது. சங்ககாலத்தில் கொற்றவை வழிபாடு இருந்ததென அறிகிறோம். எனினும் தனிவழிபாடாக ஏனோ அமையவில்லை. பல்லவர் காலத்தும் முற்காலச் சோழர் காலத்தும் அம்மனுக்குச் சிவன் கோவிலில் தனிச்சன்னதி அமையவில்லை. இறைவன் சன்னதியிலேயே “போகசத்தி” அம்மன் எனத் தனி இடம் பெற்றிருந்தது. கி.பி. பதினோராம் நூற்றாண்டு முதல் இராசேந்திர சோழனது எண்ணாயிரம் கல்வெட்டே முதன் முதலாக அம்மன் தனிக்கோவிலைப் பற்றி - திருச் சுற்றாலையிலுள்ள பரிவார தெய்வங்களைப் பற்றிக் கூறுமிடத்துக் குறிக்கின்றது. இதன்

பிறகுதான் அம்மனுக்குத் தனிக்கோயில்கள் அமைந்தன என்பது தெளிவு. மீண்டும் 13, 14 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சைவம் தழைக்கத் தொடங்கிற்று. சித்தாந்த நூல்கள் தோன்றின. இந்நூற்கள் சைவ சமயத்திற்கு அரண் செய்தன.

இச்சைவ சாத்திரங்களின் தோற்றக் காலம் எதுவாக இருந்தாலும் அதுவே சைவ சமய வளர்ச்சியின் உச்ச நிலை எனலாம்.

இலக்கியங்களினின்றும் யாக்கப்படும் இலக்கணம் போலச் சமயப் பாடல்களினின்று எழுந்த இலக்கணமே சாத்திரங்கள் எனக் கருதலாம்.

இதனையடுத்து இஸ்லாமும், கிறித்துவமும் வெவ்வேறு நிலைகளில் தமிழகத்தில் நுழைந்தன.

இன்று சமய வேறுபாடற்ற நிலையில் அனைத்துச் சமயங்களும் நிலவுகின்றன.

2. பக்தரும் சித்தரும்

சமயத்தோடு பொதுவான முறையில் தொடர்பு கொண்டு, இறையுணர்வோடு உலகியலில் இருப்பவர்களைப் "பக்திமான்கள்" என்கிறோம். சமயத்தோடு சிறப்பானமுறையில் தொடர்பு கொண்டு இறையுணர் விலேயே அழுந்தி உலகியலில் ஈடுபடாமல் தாமரை இலைத் தண்ணீர் போல இருப்பவர்களை "ஞானிகள்" என்கிறோம். சமயப் பற்றில்லாமல் பொதுமையுணர்வோடு அட்டாங்கயோக நிலைநின்று இறையுணர்வில் தோய்பவர்களை "யோகியர்கள்" என்கிறோம். இம் மூன்று வகையினரும் இறையுணர்வு உடையவர்களே. எனினும் இம்மூன்றில் முன்னிரண்டு வகையினரும் சமயம் என்ற எல்லைக்குள் தம்மைக்கட்டுப்படுத்திக் கொண்டவர்கள். மூன்றாம் வகையினர் அவ்வெல்லையற்றவர்கள். முன்னவர்களைச் சமயத்துறையினர் என்றால் பின்னவர்களை ஆன்மீகத்துறையினர் என்னலாம். சைவம் வைணவம் ஆகிய சமயங்களைச் சேர்ந்த நாயன் மார்களும் ஆழ்வார்களும் சமயத்துறையினர். சித்தர்கள் அனைவரும் ஆன்மீகத்துறையினர். சமயத்துறையினர் கோயில் கோயில்களாகச்

சென்று வழிபாடு செய்தவர்கள். "திருநாவுக்கரசர் பெருமான் 191 கோயில்கள் சென்று வழிபட்டுள்ளார். சுந்தரர் 83 கோயில்கள் சென்று வழிபட்டுள்ளார். திருஞான சம்பந்தர் 262 கோயில்கள் சென்று வழிபட்டுள்ளார் எனப் புள்ளி விவரங்கள் தரமுடிகிறது.

ஆன்மீகவாதிகளான சித்தர்கள் உள்ளமே கோயி லெனக் கருதி உயிரினங்களையெல்லாம் வணங்கும் யோகமார்க்கத்தவர்கள். எந்தவிதமான சமயங்களுக்கும் சடங்குகளுக்கும் உட்பட்டவர்கள் அல்லர். அனைத்துயிர்களிலும் ஒருவித இணைப்பையும் இறைமையையும் கண்டவர்கள். காடு சென்று காய்கனியுண்டு மூச்சைப் பிடித்து முத்திக்கு வழி தேடுபவர்கள். சமுதாயத்தினின்று விலகிப் போகாதவர்கள். சமுதாயம் சீர்திருந்த வேண்டுமென்ற பெரு நோக்கில் சாதி, மதம், சடங்கு முதலியவற்றைக் கண்டித்தவர்கள். இவர்கள் ஞான சித்தர், நாத சித்தர், ராஜேஸ்வர சித்தர் என மூவகையாகப் பிரித்துப் பேசப்படுவார்கள்.

உண்மையான ஞான நிலையில் நின்றவர்கள் ஞான சித்தர். பிராணாயாமம் முதலிய யோகப் பயிற்சியால் சுழுமுனை நாடியில் உண்டாகும் நாதத்தில் தம் மனத்தையொடுக்கி சமாதி நிலையில் நிற்பவர்கள் நாத சித்தர் எனப்படுவர். ரசாயன முறையில் காய சித்தியடைந்தவர்கள் ராஜேஸ்வர சித்தர் எனப்படுவர். இவர்களே வைத்தியம், ரசவாதம் முதலிய நூல்களை இயற்றியவர்கள்.

ஞான சித்தர்கள் சுத்தசன்மார்க்க சித்தர்கள் எனவும் அழைக்கப் படுவார்கள். அகத்தியர், அகப்பேயார், திருமூலர், பாம்பாட்டியார், கடுவெளியார், இடைக்காடர், கருவூரார், சிவவாக்கியர், திருவெண்காடர், பத்திர கிரியார், அருணகிரிநாதர், திருமானிகைத்தேவர் என்ற ஆன்றோர்கள் ஞானசித்தர்கள் ஆவார்கள்.

ஆதிநாதர், அநாதிநாதர், சட்டேந்திரநாதர், கோரக்கர், சகோரநாதர், மச்சேந்திரநாதர், சித்தியநாதர், வெகுளிநாதர் என்பவர்கள் நவநாதசித்தர்கள்.

போகர், இராமதாசர் முதலியவர்கள் ரசவாத சித்தர்கள் ஆவர். மக்கட்குப் பயன்படும் வகையில் மருத்துவம், சோதிடம், வானவியல் முதலிய துறைகளில் ஈடுபட்டுப் பல அரிய கருத்துக்களைத் தந்தவர்கள்.

இங்ஙனம் பல்வேறு சிறப்புக்களையுடைய சித்தர்கள் மரபு தாயுமானவரோடு முடிந்ததென எண்ணத்தோன்றுகிறது. சித்தர்கள் பக்தர்களாதல் இல்லை; பக்தர்கள் சித்தர்கள் ஆதல் உண்டு.

3. திருமூலரின் காலம்

திருமூலர் வரலாற்றை ஓரளவு அறிய மிகவும் துணைபுரிவது சேக்கிழாரின் பெரியபுராணமேயாகும். சேக்கிழார் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தவர். இம்மன்னன் கி.பி. (1113 - 1150) வரை வாழ்ந்தவன் என டாக்டர் இராசமாணிக்கனார் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார். சேக்கிழாருக்கு முன் நம்பியாண்டார் நம்பி, தம்முடைய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் திருமூலர் பற்றிக் குறிக்கின்றார். நம்பி ஆண்டார் நம்பி இராசராசன் காலத்தவர். (கி.பி. 985-1014) சுந்தரர் தன் திருத்தொண்டத் தொகையில் குறிப்பிடுகின்றார். இவர் கழற்சிங்கள் என்ற இராசசிங்கள் காலத்தவர். (கி.பி. 685-720) திருமந்திரத்தை ஆராயின் சத்தி வழிபாட்டின் முறையும், சைவசமயக் கருத்துக்களுமே நிறைந்து காணப்படுகின்றன. திருமந்திர நடையில் சங்ககாலத்துச் சாயலோ சமய காலத்துச் சாயலோ காண இயலவில்லை. இருண்ட காலம் என்பது 3 முதல் 5 ஆம் நூற்றாண்டு வரை. மேலும் அக்காலத்தில் தமிழகத்தை ஆண்டவர்கள் 4 முதல் 7 ஆம் நூற்றாண்டுவரை பழைய பல்லவர்கள் ஆவார்கள். அவர்கள் ஆதரித்தமொழி வடமொழி. திருமூலர் குறிக்கும் சைவம் "ஆகமாந்தம்" எனப்படுவது. இதைச் சித்தாந்த சைவம் எனக் குறிக்கலாம்.

இச் சைவ முறை கி.பி. 4,5 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சிறப்புற்றிருந்தது எனத் தெரிகின்றது என டாக்டர் இராசமாணிக்கனார் அவர்கள் குறிப்பிடுவதன் மூலம் அறியலாம்.

சித்தாந்த நூல்கள் எனக் கருதப்படும் பதினான்கும் திருமந்திரத்திற்குப்பின்னே தோன்றியனவேயாகும். மேற்கண்ட சாத்திரங்களுக்கு முதல் நூலாக விளங்குவது திருமந்திரமேயாகும். அவை கூறுவனவும் திருமந்திரக் கருத்துக்களேயாகும். பன்னிருதிரு முறைகளுள் பத்தாம் திருமுறையான திருமந்திரம் நீங்கலாக ஏனைய திருமுறைகளைத் தோத்திர நூல்களாகக் காண்கிறோம்.

பன்னிரண்டாம் திருமுறையாகிய திருத்தொண்டர் புராணம் இறையடியார்களின் பெருமையைப் பற்றிக் கூறுவது. பத்தாம் திருமுறையொன்றே தோத்திரமாகவும் சாத்திரமாகவும் விளங்கும் பெருமையுடையது. இவ்விரண்டு இயல்பும் பொருந்திய நூல் வேறு இல்லாமை குறிக்கத்தக்கது. இது திருமந்திரத்தின் தனிச்சிறப்பாகும்.

4. திருமுலரின் சமயம்

சமயம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட வழிபடு தெய்வத்தைப் பற்றியும், அதனைத் தொழ வேண்டிய முறைபற்றியும், தொழுவோர் செய்யத்தக்கன, செய்யத்தகாதன, தொழுதால் பெறும் பயன்பற்றியும் கூறுவது. தத்துவம் என்பது சமயத்தின் உட்பிரிவு. குறிப்பிட்ட சமயத்தில் குறிக்கப்படும் இறைவனுக்கும், அவனால் படைக்கப்பட்ட உயிரினத்திற்கும், இடைத்தொடர்பு, ஒற்றுமை வேற்றுமை, இரண்டையும் இணைக்க முயலும் கருத்துக்கள், இரண்டின் இயல்புகள் முதலியன பற்றிய விரிவான ஆனால் நுட்பமான ஆராய்ச்சியேயாகும். எனவே தத்துவம் இன்றிச் சமயம் இல்லை. சமயமின்றித் தத்துவம் இல்லை. இவ்விரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டைத் தெளிவாகச் சொல்வதானால் சமயம் என்பது இறைவன், உயிர், ஆன்மா பற்றிய மேற்போக்கான அறிவு. தத்துவம் என்பது ஆழ்ந்த நுண்ணிய அறிவு. சமயம் என்பது பாதை. தத்துவம் என்பது அப்பாதையில் செல்லும் அனுபவத்தில் கிடைப்பது. ஒவ்வொரு பாதையிலும் ஒவ்வொரு அனுபவம் கிட்டுவதுபோல, ஒவ்வொரு சமயத்திற்கும் ஒவ்வொரு தத்துவம் உண்டு. சமயங்கள் வேறாதல் போல தத்துவங்களும் வேறுபடுகின்றன. ஆனால் அச்சமயமும் தத்துவங்களும் உணர்த்தும்முடிவு இறைவன் ஒருவன் என்பதே.

சமயம் என்பது இறைக்கொள்கை என்பது பொருந்தும். எல்லாச் சமயங்களும் தோற்றத்தில் வேறுபட்டன போலக் காணப்படினும், அவையனைத்தும் இறைக்கொள்கை ஒன்றையே மூலப் பொருளாகக் கொண்டிருத்தலாலும், இறைவனை அணுகுவதற்கு, அன்பே அடிப்படை என்ற கொள்கையைக் கொண்டிருத்தலாலும் அனைத்துச் சமயங்களும் ஒன்றேயாகும்.

இந்து சமயம், இஸ்லாமிய சமயம், கிறித்தவ சமயம், சீக்கிய சமயம் முதலியவற்றை ஆராயின் இவ்வுண்மை தெளிவாகக் காணப்படுகின்றது என்கின்றனர் அறிஞர் பெரும்பாலும்.

தமிழக வரலாற்றில் இடைக்காலத்தில் சைவ, வைணவ, பௌத்த சமயங்களிடையே பெரும்பகையும் பூசலும் மலிந்திருந்தன என்பதை அறிகிறோம். இருப்பினும் இவை அனைத்தும் அன்பையும் கருணையையும் பெரிதும் போற்றியதையும் அறிகிறோம்.

வழிபடுபொருளிலும் (தெய்வம்), வழிபாட்டு முறையிலும் வேற்றுமை இருப்பினும் உயிர் இரக்கம் (அன்பு அல்லது கருணை) எல்லாச் சமயங்களிலும் வற்புறுத்தப்படுவதால், எல்லாச் சமயங்களையும் இணைக்கும் அடிப்படையாக இதனைக் கருதலாம்.

சித்தர்கள் அனைவரும் சமயங்களையும் அவை தோன்றக் காரணமான உருவவழிபாட்டையும் அதனோடு பிணைந்த சாத்திரச் சடங்குகளையும் சாடியவர்கள் என்பதை அறிவோம். ஆனால் எக்காலத்தும், எக் காரணத்தாலும் எவ்விதக் கருத்து வேறுபாடும் எழுதற்கியலாத அன்புக் கொள்கையை வற்புறுத்தியவர்கள் என்பதையாரும் மறுக்க இயலாது.

திருமூலர் சித்தர் மரபின் முன்னோடியாக விளங்குபவர். எனவே இவரது சமயம், இறைக் கொள்கை அன்பே என்பது தெளிவு. இவ்வன்பையே சமயமாகக் கொண்ட நிலை திருமூலர் புதிதாகக் கண்டதன்று. அவர் காலத்திற்கு முன்னால் பரவி இருந்த இக்கொள்கைக்குப் புத்துயிரும் புதுப்பொலிவும் தந்தார் எனலாம். இறைவன் அன்பு வடிவானவன், அவனையடைய அன்பே வழியாகும் என்பதே திருமூலர் கண்ட திருநெறியாகும்.

திருமூலர் அன்பு என்னும் சொல்லைத் தன் நூலில் சுமார் 15 இடங்களில் குறிக்கின்றார். அவை விழுமிய பொருளைத் தருவன.

“அன்போடுருகி அகங்குழைவார் க்கன்றி
என்போல் மணியினை எய்த வொண்ணாதே” - திருமத்திரம்.259

“அன்பினுள்ளாகி அமரும் அரும்பொருள்
அன்பினுள்ளார்க்கே அணை துணை யாமே” - திரு. மத்திரம் 266

என்பன அவற்றுள் இருபாடல்கள். அன்பு இதயத்தில் இல்லாதவர்க்கு இறை கிடைப்பதரிது. அன்பு வடிவான இறைவனை அன்புள்ளாரே அடைதல் கூடும் என்பது முறையே மேற்காட்டியுள்ள பாடல்களின் பொருளாகும்.

அன்பு என்பது உயிர்கள் மாட்டுச் செலுத்தும் ஒருவகை உணர்வு. இதன் விளைவே அருள் எனப்படும். அன்பு என்பது அறிந்தார் மாட்டுச் செலுத்துவது. அருள் என்பது, அனைவரிடத்திலும் அனைத்துயிர்களிடத்திலும் செலுத்துவது. கருணை என்பதும் அதுவேயாகும். திருவள்ளுவரும் "அருள் என்னும் அன்பின் குழவி" எனத் தெளிவுப்படுத்துகின்றார். "யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்" எனத் திருமூலர் கூறுவதும் இவ் அருளின் வெளிப்பாடேயாகும். இதனையே இராமலிங்க வள்ளலார், சமரச சுத்த சன்மார்க்கமாகிய சமயத்தின் தத்துவமாகக் கொண்டார். சீவகாருண்ய ஒழுக்கம் என்பது அவர் இதற்கு வைத்த பெயர்.

தொட்டால் அறியும் ஓரறிவுடைய புல், மரம், செடி முதலியனவும், அதனோடு நாவில் சுவை அறியும் இரண்டறிவுடைய நத்தை, சங்கு, கிளிஞ்சல் முதலியனவும், இவற்றோடு முகர்தல் அறிவும் சேர்ந்து மூன்றறிவினையுடைய கறையான், ஏறும்பு, ஈசல் முதலியனவும், இவற்றோடு காட்சியறிவும் சேர்ந்து நான்கறிவுடைய நண்டு, வண்டு, தும்பி முதலியனவும், இவற்றோடு கேள்வியறிவும் சேர்ந்து ஐந்தறிவினை யுடைய விலங்கு, பறவை முதலியனவும், இவற்றோடு பகுத்தறிவு பெற்று ஆறறிவுடைய மக்கள் வரையுள்ள அனைத்துயிர்களும் சீவன் என்னும் சொல்லுள் அடங்கும் எனத் தெளிந்த விளக்கம் தருகிறார்.

மேற்காட்டிய அனைத்துயிர்கள் மாட்டும் எவ்விதப் பலனோ அச்சமோ இன்றிக் காட்டும் விழுமிய அன்பே கருணை அல்லது சீவகாருண்யம் என்பது. இறைவன் அனைத்துயிராயும் இலங்குகிறான் என்பதே சமயங் கடந்த சித்தர்களின் கொள்கையாகும்.

உயிர்கள் மலநீக்கம் பெற்று இறைவனின் திருவடிப்பேறு பெறுதலே முத்தி என்பர். அதனை அடைவதனையே வாழ்வின் குறிக்கோள் என்பர் அறிஞர். அதற்கான வழிகளை முதன் முதலில் விளக்கியவர் திருமூலரேயாவார். அவர் ஆறு அந்தங்களையும் சிறப்பாக விளக்கியுள்ளார்.

5. ஆறு அந்தங்கள்

வேதாந்தம், சித்தாந்தம், யோகாந்தம், கலாந்தம், நாதாந்தம், போதாந்தம் என அவற்றைக் குறிப்பிடு கின்றார்.

“நான் அது ஆனேன்” என்பது வேதாந்தம். இது “தத்துவம் அசி” என்னும் மகாவாக்கியமாகும். இதனை “தானான வேதாந்தம்” எனக் குறிப்பிடுகின்றார் (திரு.2331)

உயிரானது இறைவனுடன் ஒன்றுபடும் போது ஐம்பொறிகளும் பற்று நீங்கி, மாயையற்று, அவை தம்மைத் தொடராத தன்மையையும் உணர்ந்து “இறைவன் திருவடிப் போற்றினை அடைந்து” பேரின்பம் துய்க்கும். இதனைச் சித்தாந்தம் என்பர்.

“தான் எனும் சித்தாந்தம்” எனக் குறிப்பிடுகின்றார் - (திரு.2332)

இயம நியமங்களை மேற்கொண்டு, பின் அவைகளைக் கடந்து, சமாதி நிலையை அடைவர். உயிரானது சிவத்தன்மை பெற்றதும், பற்றற்ற நிலையை அடையும். அந்நிலையே யோகாந்தம் எனக்குறிக்கின்றார். (திரு.2335)

நிவிருத்தி முதலான பஞ்சகலைகளும், சப்த தாதுக்களும், மாயையினிடத்தில் ஒடுங்கும் முறையினை ஆராய்ந்து தெளிதலே கலாந்தம் எனக் குறிக்கின்றார் (திரு.2336). அரன், அரி, அயன், சதாசிவன், மகேசன் ஆகிய இவர்களையும் அதற்கு மேல் பரவிந்து, பரநாதம் ஆகிய இவைகளையும் 36 தத்துவங்களும் நீங்கியபோது, ஆன்மாவின் உண்மை நன்கு விளங்கும். உயிரானது தத்துவப் பிணைப்பிலிருந்து விடுபட்ட தெளிவில் நாதாந்தத்தைக் கடக்கும். பின் அகவிருள் நீங்கி உள்ளுணர்வு பிறத்தலால் நாத முடிவிலுண்டான மெஞ் ஞானத்தைப் பெறும். இதனை நாதாந்தம் எனக் குறிக்கின்றார். (திரு.2333, 2334) மெய்ப்பொருளாம் இறைவன் அறிவின் முடிவாம் தற்பதம் எனத் தெளிதல் போதாந்தம் எனக் குறிக்கின்றார். (2337)

மேற்கூறியவாறு ஆறு அந்தங்களின் இயல்பினை விளக்கியுள்ள திருமூலர் சித்தாந்தத்தையும் யோகாந்தத்தையும் விரிவாக விளக்கியுள்ளார். பின்னர் அது பற்றிக் காண்போம்.

6. சித்தர் நெறி

திருமந்திரம் சித்தர்நெறி பற்றிக் கூறும் சீரியநூல். அதன் ஆசிரியர் திருமூலர் தமிழகத்தில் விளங்கிய சித்தர்களில் தலை சிறந்தவர். சித்தர்கள் கண்ட நெறி சிக்கல் பல மிகுந்தது. எனவே அது பற்றி அறிய வேண்டுவது இன்றியமையாததாகின்றது.

சித்து : இச்சொல் அருள்விளையாட்டு என்னும் பொருள் குறித்தது. இச்சித்துமுறை தமிழகத்தில் பழைமையானது. சங்க இலக்கியங்களில் இச்சொல் காணப்படவில்லை. ஆயினும் அச்சொல் உணர்த்தும் செயல் தமிழகத்தில் இருந்ததென்பதை அறியமுடிகிறது.

சித்து என்னும் சொல் சித்தம் என்ற சொல்லினின்று வந்திருக்கலாம். சித்தம் என்பது அந்தக் காரணங்களில் ஒன்று எனச் சித்தாந்தம் கூறும். அசுத்தமாயையினின்று தோன்றுவதே சித்தம். இச்சித்தத்தினின்றே, ஞானேந்திரியங்கள். கன்மேந்திரியங்கள், தன் மாத்திரை முதலிய தத்துவங்கள் தோன்றவும் ஓடுங்கவும் செய்கின்றன. இத்தத்துவங்களை வென்ற நிலையே சித்து நிலை எனவும், அந்நிலையில் பெறும் பயனைச் சித்து எனவும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

மேலும், சித்தத்தின் சலனமே உலகியலில் உழலக் காரணமாகும். இச்சித்தத்தின் சலனம் பிராணவாயுவின் அசைவினை யொட்டியே இயங்கும்.

சுருங்கச் சொன்னால் பிராண வாயுவின் அசைவே சித்தத்தின் அசைவாகும். இவ்வுண்மையை உணர்ந்தே முன்னோர்கள் பிராணாயாமம் செய்தனர். சித்தம் ஓடுங்கிய நிலையே சிவநிலையாகும். திரையற்ற நீர்நிலைபோல் சிந்தை தெளிந்த நிலை அது. இந்நிலையில் சித்தமும் இல்லை; செயலும் இல்லை. இதனைச் செத்தார் நிலை என்பர் திருமூலர். இதனை மணிவாசகப் பெருமான் "சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட அத்தன் எனக்கருளியவாறார் பெறுவார் அச்சோவே" எனக் குறிப்பிடுதல் காணலாம். எனவே சித்தத்தை வென்றவன் சித்தன் என்னும் அந்நிலையில் அவன் பெறும் பயனே சித்து எனவும் குறிக்கப்படுகிறது என்பதை அறிய முடிகிறது.

இறைவனைச் சைவசித்தாந்தத்தில் சச்சிதானந்தம் எனக் குறிப்பர். சத்து + சித்து + ஆனந்தம் என மூன்று சொற்களின் இணைப்பு இது. சத்து என்பது அழியாத நிலையில் உள்ள பொருள். சித்து என்பது பேரறிவு. ஆனந்தம் என்பது பேரின்பம். இவற்றுள் பேரறிவு என்னும் பொருளுடைய சித் என்னும் சொல்லை அடிச்சொல்லாகக் கொண்டு சித்தன் என்னும் சொல் தோன்றியுள்ளது. உயிர் சடப் பொருளன்று; அறிவுடைய பொருளே. ஆனால் தானாக அறியும் அறிவு உயிருக்கு இல்லை. கதிர்வனது ஒளியினால் கதிர்வனைக் காணுவது போல இறைவனது அருளினால் இறைவனை உணரும் நிலை கிட்டுகிறது. ஆதலின் சார்ந்ததன் வண்ணமாகிய சிற்றறிவுடைய உயிர் பேரறிவுடைய இறைவனையடையும் நிலையே சித்தர் நிலை எனக் கூறப்படும்.

இலக்கியங்களில் ஞானியர் இச்சொல்லை இப்பொருளிலேயே கையாண்டுள்ளனர் என்பதைக் காணலாம்.

“சித்தர் சிவத்தைக் கண்டவர்”; “சித்தர் சிவ ஞானஞ் சென்றெய்துவோர்களே”; “பதமுத்தி மூன்றும் பழுதென்று, கைவிட்டு இதமுற்றபாச இருளைத் துறந்து மதமற்றென தியான மாற்றிவிட்டாங்கே இதமுற்றவர்கள் சித்தர் தாமே”

மாயாகாரியப் பொருள் பாசம். அதற்கு மூலம் ஆணவ வல்லிருள் என உணர்ந்து அவற்றைத் துறந்து ஆணவத்தால் விளையும் மதமற்று யான் எனதென்னும் செருக்குமற்று அருள் நினைவால், சிவத்தையுணர்ந்த வர்களே சிவசித்தர் எனக் குறிப்பிடப் படுதல் காணலாம்.

கொங்கணர், கருவூரார், சட்டைமுனி, இராமதேவர், முதலிய சித்தர்கள் வாலையைப் பூசிப்பவனே சித்தன் என விளக்கம் தருகின்றனர். வாலை என்னும் சொல்லுக்குக் குமரி அல்லது இளம் பெண் என்பது பொருள். சித்தர்களது குழைக் குறி இதுவாகும். விழிப்புற்ற குண்டலினி சத்தியை வாலை எனக்குறிப்பர். யோகப் பயிற்சியால் குண்டலினியை மேலே எழுப்பிப் பயன் பெறுவார்கள் சித்தர்கள் என்பது இதன் பொருளாக இருக்கலாம். சித்தர்கள் சத்தி வழிபாடு செய்பவர்கள்.

மேலே கூறிய எடுத்துக்காட்டுக்களினின்று நாம் ஒரு முடிவுக்கு வரலாம். அதாவது சித்தன் என்பவன் இறை நிலை எய்தியவன் என்பதும்; அவனுக்கு உரிய நிலை சித்து என்பதும் ஆகும். "கடவுளைக் காண முயல்பவன் பக்தன்; கண்டுநெளிந்தவன் சித்தன்" எனப் பேராசிரியர் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்கள் கூறுவது இதனை உறுதிப்படுத்துகிறது.

சித்தர்கள்நெறி யோகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இவர்களை யோகிகள் எனவும் குறிப்பர்.

7. அட்டாங்க யோகம்

திருமூலர் பசு முதலியன கட்டும் தறி அசைவின்றி இருப்பதுபோல, மனம் அசையாது இருத்தல் யோகம் என்கிறார். இது இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என எட்டு அங்கங்களையுடையது என விளக்குகிறார்.

திருமூலர் மூன்றாம் தந்திரத்தில் 77 பாடல்களில் யோகத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். அடுத்த பகுதியில் அட்டாங்க யோகம் என எட்டுப் பாடல்களில் தனியாகவும் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே 85 பாடல்கள் யோக நிலையைக் குறித்தனவாக உள்ளன. மூன்றாம் தந்திரம் முழுமையும் யோக நெறி பற்றியே இருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வெட்டு அங்கங்களையும் பின்பற்றிச் செய்யும் சாதனையே யோகம் எனப்படும். இம்முறை சிவயோகத்தின் பாற்படும் என ச.தண்டபாணி தேசிகர் அவர்கள் குறிப்பிடுவது சிந்திக்கத்தக்கது. இது பற்றிப் பண்டையத் தமிழர் அறிந்திருந்தனர் என்பதை புறம்(20) மூலம் அறிகிறோம்.

இயமம் : தீதகற்றல் என்பது இதன் பொருள், கொல்லாமை, பொய் கூறாமை, எண் குணனாதல், நல்லனாதல், மாசிலனாதல், களவு இலனாதல், கள் காமம் முதலியன நீக்கல்.

நியமம் : நன்றாற்றல் என்பது இதன் பொருள். இயமத்தின் வழி எய்துதலின் அதன்பின் வைக்கப்பட்டது. தவம், ஜெபம், அடக்கமுடைமை, நடுவுநிலைமை, பகுத்துண்ணல் என்பன.

ஆசனம் : இருக்கை என்பது இதன் பொருள். முற்கூறிய இரண்டு நெறிகளையும் கைக்கொண்ட பின்னர் யோகத்தில் இருப்பதற்கான தகுதிகளைப் பெற்றவர்கள் ஆகிறார்கள். அவர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய இருக்கை முறைகளைக் கூறுவது. இது மனம் ஒரே நிலையில் நிற்க, உடல் அசையாது இருக்கும் இருப்பே ஆசனமென்பர். இது பலவகைப்படும். எனினும் குறிப்பிடத்தக்கன எட்டு எனக் குறிப்பிடுகின்றார். விரிவு திருமந்திரத்தில் காண்க.

பிராணாயாமம் : செய்முறை, பயன் முதலியன, இப் பகுதியின் இறுதியில் விளக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க.

பிரத்தியாகாரம் : இது பிராணாயாமம் கைகூடிய பிறகு பயில வேண்டுவது. புறத்தே ஆடும் மனத்தினை வலிந்து இழுத்து உத்தேசித்துள்ள ஓரிடத்தில் பதியச் செய்வது. விந்தின் அமைப்பிடத்தை அறிவதற்கு ஆறு ஆதாரங்களில் ஏதேனும் ஒன்றில் மனத்தை அடக்கி அதனால் வரும் பயனைத் துய்த்தல் என இதனைக் குறிக்கின்றார்.

தாரணை : இந்நிரியங்கள் தன் வயமானவுடன் பயிலுவது தாரணையாகும். சூக்கும உடலில் மனத்தை ஒருவழியே நிறுத்தி, விந்தின் அமைப்பிடத்தை உள்முகமாக ஆராய்தல். அதாவது பூதங்கள் ஐந்தினையும் புலன்களில் ஒடுக்கி, புலன்களை அந்தக் கரணங்களில் ஒடுக்கி, அந்தக் கரணங்களை மாயையில் ஒடுக்கி, மாயையை ஆன்மாவில் ஒடுக்கி, ஆன்மாவை சிவத்தில் ஒடுக்குதல் என இதனை விளக்கிக் கூறியுள்ளார்.

தியானம் : தாரணையால் மனம் ஒடுக்கப்பட்ட பின்னர் அனுஷ்டிக்கத் தக்கது தியானமாகும். சமாதி சித்திக்கு ஏதுவான தியானம், சகுணம், நிர்க்குணம் என இருவகைப்படும்.

சகுணம் : இதய கமலத்திலாவது, புருவநடுவிலாவது துவாத் சாந்தத்திலாவது விருப்ப மூர்த்தியைக் குருவினால் உணத்தப்பட்ட நெறியில் தியானித்தல். விராட்டு விசுவரூபமாகத் தியானித்தல், இரணிய கர்ப்ப வடிவில் தியானித்தல், ஆறாதாரங்களில் வாயுவோடு மனத்தைச் செலுத்தி அவ்வாதாரங்களுக்கு உரிய மூர்த்திகளைத் தியானித்தல் எனப் பலவகைப் படுமென்பர்.

நிர்க்குணம் : சத்தியமும், பரபிரமமும்; விருபாட்சரும், விசுவரூபரும், யோகிஸ்வரருமாகிய மகேசுவரனைத் தியானித்தலும்,

அசலமும் நித்யமும் ஆதியந்தமும் ஸ்பரிசிக்கப்படாததும் பார்க்க இயலாதததும், சுவை மணம் இல்லாதததும், பிரமாணங்களால் அறியப்படாதததும் உவமிக்க இயலாதததும் ஆகிய பிரமத்தினைத் தானெனக் கொண்டு தியானித்தலாகும். பூதங்கள் -5. புலன்கள் 5 அந்தக் கரணம் 4. மாயை 1 சிவன் 1 ஆகப்பதினாறு தத்துவங்களும் புத்தியில் ஒருங்குவது தியானம் எனக் குறிப்பிடுகிறார் (திரு.578). இவ்வனுபவங்கள் முதிர முதிர ஒடுக்க நிலைகளில் மணி, கடல், யானை, குழல், மேகம், வண்டு, தும்பி, சங்கு, பேரிகை, யாழ் எனப் பத்து வித நாதங்களைக் கேட்கும், பேறு பெறுவர் எனவும் குறிப்பிடுகின்றார் (586, 587)

சமாதி : இதுவே அட்டாங்க யோகத்தின் இறுதி நிலை. தியானத்தின் விளைவு. முற்கூறிய ஏழு நிலைகளின் முடிவாகும். இந்நிலையில் யோகத்தின் பயனும் எட்டு சித்திகளும் கைகூடும் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். ஏழாண்டுப் பயிற்சியினால் பெருங்காற்றிலும் விரைவாக அளவிலாத தொலைவு நடக்கக் கூடும். எட்டாண்டுப் பயிற்சியில் நரை, திரை மூப்புத் தோன்றா. ஒன்பதாண்டுப் பயிற்சியில் தூமாயை உடம்பாகும். பத்தாண்டுப் பயிற்சியில் உருத்திரனாவான். பதினோராண்டுப் பயிற்சியில் அட்டமா சித்திகள் கைகூடும்.

ஒரு நாள் விடும் மூச்சுக்காற்று (சுவாசம்) குறையக் குறையப் பல்லாண்டு காலம் மரணமில்லாப் பெரு வாழ்வு வாழ்வார் எனக் குறிக்கின்றார்.

பிராணாயாமம் : இதில் மூன்று நிலைகள் உள்ளன. அவையாவன : மூச்சை உள்ளிழுக்கும் நிலை பூரகம் எனவும், வெளிவிடும் நிலை ரேசகம் எனவும், இரண்டுக்கும் இடையில் மூச்சு உள் தங்கிய நிலை கும்பகம் எனவும் குறிக்கப் பெறும். மூச்சை ஒழுங்குபடுத்து வதற்காகவே செய்யப்பெறுவது பிராணாயாமம்.

சுழுமுனை முதலிய நாடிகள் நாடிக்குக் கீழேயுள்ள கிழங்கினின்று தோன்றுவன. அதிலிருந்து 72000 நாடிகள் தோன்றி அதன் கீழும் மேலுமாக நிலவும். அக்கிழங்கின் வலப்பாகத்தில் பிங்கல நாடியும், இடப்பாகத்தில் இட நாடியும் தோன்றிப் பிராணவாயுவுடன் சேர்ந்து உச்சந் தலைவரை சென்று போக்கு வரவு செய்யும். சுழுமுனை நாடி அக்கிழங்கிற்குக் கீழே இருக்கின்றதாகவும்

மேலே ஒருகிளையாகவும், மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்கை என்னும் ஆறுஆதார சக்கரங்களையும், உச்சந்தலைக்கு மேல் துவாதசாந்தம் வரை உள்ள நான்கு நிராதார சக்கரங்களையும் வியாபித்து இருக்கும். பிரம்மாவை அதிபராகக் கொண்ட பிங்கலை நாடியால் அசுத்த வாயுவை வெளிவிட்டு, விஷ்ணுவை அதிபராகக் கொண்ட இடநாடியால் சுத்த வாயுவை உள்ளே நிரப்பி, உருத்திரரை அதிபராகக் கொண்ட சுழுமுனை நாடியால் வாயுவை மேலே எழுப்பி, பிங்கலை நாடியால் வாயுவை வெளிவிடும் பொழுது, அது வலநாடி பிங்கல நாடி வழி வெளிப்பாட்டுக்குத் துணை செய்யும். இடப்பக்கம் பூரகம் செய்தால் வலப்பக்கம் ரேசகமாகும். இவ்வாறு ஐந்து நாழிகைக்கு (ஒரு நாழிகை 24 நிமிடம்) ஒருமுறை இவை தம் போக்கு மாறி வரும். இடகலை சந்திரகலை எனவும், பிங்கலையைச் சூரியகலை எனவும் சித்தர்கள் இலக்கியங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டுக்கும் இடையேயுள்ள சுழுமுனையை அக்னி கலை எனக் குறிப்பர்.

பிராணாயாமம் என்னும் மூச்சுப் பயிற்சியில் இயல்பாக உட்செல்லும் வாயுவின் நிலை பன்னிரண்டு அங்குலம் எனவும், வெளிப்படும் மூச்சு பதினாறு அங்குலம் எனவும் குறிப்பிடுவர். பிராணாயாமம் செய்யும் போது சூரிய சந்திர கலைகளில் பிராணன் செல்லுங்கால் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு என்னும் நான்கு தத்துவங்களும் விலகி, பிராணன் ஆகாய தத்துவத்தையடையும். அச்சமயத்தில் சுவாசம் (மூச்சு) தானாகப் படிப்படியாகக் குறையத் தொடங்கும்.

1. ஓர் அங்குலம் குறைந்தால் - உலக இச்சையினின்று சுவாதினப்படுவான்.
2. இரு அங்குலம் குறைந்தால் - மனம் ஆனந்திக்கப்பட்டு ஞானச் செல்வனாவான்.
3. மூன்று அங்குலம் குறைந்தால் - விவேகியாவான்
4. நாலு அங்குலம் குறைந்தால் - தூரத்தில் நடப்பான அறிவான்; சொல்லுவான்.
5. ஐந்து அங்குலம் குறைந்தால் - உட்செவிதிறக்கும்

6. ஆறு அங்குலம் குறைந்தால் - ஆகாயத்தில் உள்ள அனைத்தும் கண்டு உணர்வான்
7. ஏழு அங்குலம் குறைந்தால் - காயசித்தி பெறுவான்
8. எட்டு அங்குலம் குறைந்தால் - அணிமா முதலிய அட்டமா சித்திகள் பெறுவான்.
9. ஒன்பது அங்குலம் குறைந்தால் - நவகண்டங்களிலும் சஞ்சரிப்பான்
10. பத்து அங்குலம் குறைந்தால் - பரகாயப் பிரவேசம் செய்வான்
11. பதினோரு அங்குலம் குறைந்தால் - தன் ஆன்மாவுடன் தானே பேசுவான்
12. பன்னிரண்டு அங்குலம் குறைந்தால் - அடங்கும் சுவாசமானது உதித்த இடத்திலேயே சுழன்று கொண்டிருக்கின்ற படியால் பல்லாண்டு அன்ன பானாதிகளை நீக்கிப் பற்றற்று வாழ்வான்.

சிவயோக சாரம் என்னும் நாலும் சாதாரண மனிதர்கள் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு மூச்சினைக் குறைக்கின்றனரோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு நீண்டகாலம் வாழ்வார் எனக் குறிக்கின்றது.

இங்ஙனம் வெளிச் செல்லும் சுவாசம் குறைந்து குறைந்து இறுதியில் உள்ளேயே சுழலத் தொடங்கும். உட்குழற்சியினால் வெப்பமடைந்து மூலாதாரத்தில் பாம்பு வடிவில் உறங்கிக் கொண்டிருப்பதாகக் கூறப்படும் குண்டலி அல்லது குண்டலினி யென்னும் சத்தியை எழுப்பும். குண்டலினியும் அடியுண்ட நாகம் போல் ஆசையுடன் எழும். இவ்வாறு எழும்பும் குண்டலினி ஆறு ஆதாரங்களையும் கடந்து சென்று இறுதியாக சகஸ்ராகாரத்தை யடைந்து, அமுதாகமாறி நாவை மடித்து ஒழுகும். யோகியர் இதனை உண்ணுவர். சிற்சபை, விந்து, முச்சுடர், முச்சத்தி, சபாத்துவாரம், மணிமேடை, நெற்றிக்கண், கபாடம் என இராமலிங்க சுவாமிகளால் குறிப்பிடப்படுவதும், சுழுமுனை, சூன்யப்பகுதி, பிரமரந்திரம், மகாமேரு, மயானம், சாம்பவி என மற்றைய சித்தர்களால் குறிக்கப்படுவதுமாகிய புருவ நடுவில் சுரக்கும் சோமசலம், மதியமுது, அருளமுது, கரவாப்பால், மாங்காய்ப்பால், அமிர்தம் எனச் சித்தர்பலர் பல வேறு பெயர்களில் இதனைக் குறிப்பர்.

ஆறு ஆதாரங்கள்	தெய்வம்	இருப்பிடம்
மூலாதாரம்	வாலை	கருவாய்க்கும் எரு வாய்க்கும் இடையில்
சுவாதிட்டானம்	பிரும்மா	உந்தி
மணிபூரகம்	திருமால்	இதயம்
அநாகதம்	உருத்திரன்	மேல்வயிறு
விகத்தி	மகேஸ்வரன்	தொண்டை
ஆக்ஞை	சதாசிவன்	புருவநடு

இவ் வாறு ஆதாரங்களிலும் முறையே 4,6,10,12,16,2, என இதழ்களையுடைய தாமரை மலரமைப்பில் உணர்வு நரம்புகள் அமைந்துள்ளன எனவும், குண்டலினி இவ்வாதாரங்களைத் தாக்கும் போது எழுகின்ற ஒலி மந்திர எழுத்துக்களாக நின்று அதிர்வு ஏற்படுத்து மெனவும், இவ்வதிர்வு மூல எழுத்தின் (ஓம்) ஒலியின் நின்று மேற்கண்டுள்ளபடி எழுத்துக்கள் ஐம்பத் தொன்றும் கலா தத்துவத்தின் சொற்பிரபஞ்ச இயக்கத்திற்குத் துணை புரிவன எனவும் குறிக்கின்றார்.

குண்டலினி மேலே தன்னுடைய பயணத்தின்போது ஒவ்வொரு ஆதாரத்தில் தங்கும் போது சாதனையாளர் களுக்குச் சில வகையான ஆற்றல்கள் கைவரப்பெறும். இவற்றையே அட்டமா சித்திகள் என்கின்றனர்.

1. அணிமா : அணுவினும் மிக நுண்ணிய வடிவு பெறல்
2. மகிமா : மேருவினும் பேருருப் பெற்று நின்றல்
3. லகிமா : சேறு முதலியவற்றில் இயங்கினும் அழுத்திலின்றிக் காற்றினும் கடுநடைத் தார்ய் மெல்லிய வடிவுற்று நின்றல்
4. பிராத்தி : மனத்தால் விழையப்பட்டன அனைத்தும் விழைந்தவாறே பெறுதல்
5. பிரகாமியம் : எண்ணமாத்திரையான், ஆயிரம் மகளிரைப் படைத்து அவரனைவருடனும் ஆயிரவடிவாய் விளையாடல்
6. ஈசத்துவம் : பிரமன் முதலியோர் மாட்டும் தன் ஆணை செலுத்தி நின்றல்

தி. 3.

7. வசித்துவம் : உலகனைத்தையும் தன் வயமாக்கல்.
8. கரிமா : புலன்களை நுகர்ந்தும் அவற்றில் தொடக்குண்ணாமை.

இவ்வைந்தும் மனத்தால் எண்ணுவன. சித்தர்கள் அட்டாங்க யோகத்தைப் பின்பற்றிய யோக மார்க்கிகள் என்பதையும், அவர்கள் பிராணாயாமத்தினால் சித்தத்தை யடக்கியப் பல்வேறு சித்திகளைப் பெற்றவர்கள் என்பதையும், கீழுள்ள குண்டலினி சக்தியை எழுப்பி ஆறாதாரங்களில் சென்று பொருந்துமாறு செய்து, பின் அவற்றையும் கடந்து சகஸ்ராகாரத்தில் பொருந்தச் செய்து அமிர்த்தத்தைச் சுவைப்பார்கள் என்பதையும், இந்நிலையில் பல்வேறு நாதங்களைக் கேட்பவர்கள் என்பதையும், ஆற்றல்கள் அனைத்தையும் தன்வயமாக்கிக் கொண்டவர்கள் என்பதையும், காலம் கடந்து நிற்பவர்கள் என்பதையும், சும்மா இருப்பதே சுகம் என்ற கொள்கையுடையவர்கள் என்பதையும் கண்டோம். இதன் விரிவினைத் திருமந்திரத்தில் கண்டு தெளிக. இதுவே யோகாந்தமெனப்படும்.

காயசித்தி உபாயம் : இவ்வுடம்பின் இயல்பு அது அழிவதல்ல. நாம் அறியாமையால் அழித்துக் கொள்கிறோம். சுருங்கச் சொன்னால் முயற்சி இன்மையாலேயே அழித்துக் கொள்கிறோம். யோகப் பயிற்சியின் மூலம் மரணமிலாப் பெருவாழ்வு வாழலாம் என்பதைச் சித்தர்களின் பாடல் மூலம் நாம் அறிய முடிகிறது. அட்டாங்க யோகத்தையடுத்து, யோகம் என்ற பெயரில் மூன்று பகுதிகளைக் குறிக்கின்றார்.

கேசரி யோகம் : விந்துவை அடக்கி வாசியைத் தண்டின் மூலம் பிரமரந்திரத்திலே செலுத்தி நிலவமுதைப் பருகுதல் எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

பிரியாங்க யோகம் : ஆண், பெண் புணர்ச்சி என இதற்குக் குறிப்பெழுதுகிறார் இராமநாத பிள்ளையவர்கள். சாமி சிதம்பரனார் முதலிய அறிஞர் பெருமக்கள் சித்தர்கள் பரிபாஷையில் குமரி, வாலை எனக் குறிப்பிடும் சொற்கள் யோக முயற்சியால் விழிப்படைந்த குண்டலினி குமரி நிலையெய்திய பெண்ணாகவும், அநாகத் ஆதாரத்தையடைந்த நிலையில் இணைப்பில் பேரின்பம் துய்க்கும் எனக்கூறுவர். சகஸ்ரா காரத்தையடைந்த பிறகு அங்குள்ள

சதாசிவமாகிய சக்தியுடன் குண்டலினி சக்தி இணைகின்ற நிலையே, நீக்கமற நிறை இன்பம் அடைவதே பரியாங்க யோகமெனக் கூறுவர்.

அமுரிதாரணை : பரியாங்க யோகத்தோடு மிகவும் தொடர்புடையது. அருளமுதுண்டவர்கள் நரை, திரை, மூப்பற்று தாமரைத் தண்டு போல மெல்லிய உடலுடையவர்களாய் வாழ்வர் என ஆறு பாடல்களில் குறிப்பிடுகின்றார். இதனைச் சிறுநீர் எனப் பொருள் கொள்வாரும் உளர்.

சந்திரயோகம் : இதுவும் மேற்குறிப்பிட்டுள்ள யோகத் தோடு தொடர்புடையதே. மூலத்தீயினால் குண்டலினியை எழுப்பி மதிமண்டலத்திலுள்ள கதிருடன் சேர்த்தால் அக்கதிர்கள் ஐந்தாக விரியும். விரிந்த காலத்து விண்மீன்களாகிய தாரகைகள் ஒளி இழப்பது போல ஐம்புலன்களும் அகத்திங்கட் கதிர்விரிய அடங்கும் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

நான்காம் தந்திரத்தில் குறிக்கப்பெறும் நவகுண்டம் என்னும் பகுதியும் யோகம் பற்றியதே என எண்ணத் தோன்றுகிறது. குண்டம் என்பது, யாகம் செய்வதற்குரிய இடம். மூலாதாரத் தீயினால் செய்யும் ஆதார யோகமே சித்தர் மொழியில் இங்ஙனம் குறிக்கப்பட்டிருக்கிற தெனக் கொள்ளலாம். இதனைத் திருமந்திரம் 1005 - 1020 வரை எண்ணுள்ள பாடல்கள் விளக்கக் காண்கிறோம்.

இங்ஙனம் அட்டாங்க யோகம் பற்றி விரிவாகத் திருமூலர் விளக்கியுள்ளமையினின்று சித்தர் நெறி என்பது அன்புநெறி யோக நெறி என்பது கண்டோம்.

8. சாக்தநெறி

திருமந்திரத்தில் யோக தத்துவத்தைக் காட்டிலும் சாக்த தத்துவத்தைப் பற்றி அதிகமான அளவிற்குக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. சக்தி என்னும் சொல்லுக்கு ஆற்றல் என்பது பொருள். உலகத்து உயிர்களின் இயக்கத்துக்கு ஏதேனும் ஒருவகை ஆற்றல் தேவைப்படுகிறது. ஆற்றலின்றி எவ்வித இயக்கமும் ஏற்படுவதில்லை. எனவே பண்டைய மக்கள் இயக்கத்திற்கு அடிப்படையான ஆற்றலை - சக்தியைத் தாயாக வழிபடத்

தொடங்கினார். சுருங்கச் சொன்னால் பொருளைச் சிவமாகவும் ஆற்றலைச் சத்தியாகவும் போற்றத் தலைப்பட்டனர். இவ்விரண்டும் இணைந்தே இருக்கும். பொருளின்றி ஆற்றல் இல்லை. ஆற்றலின்றிப் பொருள் சிறக்காது.

உலகெங்கும் சத்தி வழிபாடு தொடங்கிய காலத்தில் சிவனின் மனைவி சத்தி என்னும் கருத்தையொட்டிப் பலபுராணக் கதைகள் எழுந்தன. இன்று உள்ள சாக்தம் சிவனின் மனைவியான சத்தியை வழிபடுவது எனக் கருதப்படுகிறது.

இறையாற்றல் தனித்த நிலையில் பராசத்தி எனவும் ஆன்மா (பொருள்) வுடன் இணையும் போது ஆதிசத்தி எனவும், ஒன்றைச் செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணும் ஞானத்தைத் தோற்றுவிக்கும் போது ஞானசத்தி எனவும், அதுசெயற்படத் தொடங்கும் போது கிரியா சத்தி எனவும் குறிப்பிடப்படுதல் காணலாம்.

திருமந்திரத்தில் தந்திரங்களும், சக்கரங்களும் பற்றி மிகுதியும் விளக்கப்பட்டுள்ளமையால் இது சாக்த தத்துவத்தைப் பற்றி விளக்க எழுந்த நூலே என நினைக்கத் தோன்றுகிறது. தந்திரமும் சக்கரமும் யோக மார்க்கத்தோடு தொடர்புடையனவே எனினும் திருமூலர் அவற்றை இங்கே குறிப்பிட்டுள்ளதன் நோக்கம், அவர் காலத்து விளங்கிய தத்துவங்களை விளக்கிக் கூறமுற்பட்ட போது மிகப் பரவலாக மக்களால் போற்றப்பட்டதேயாகும் எனக் கொள்ளலாம்.

மூன்றாம் தந்திரத்தில் முழுமையும் யோகத்தைப் பற்றிக் கூறியது போல நான்காம் தந்திரத்தில் சாக்த தத்துவத்தைப் பற்றிப் பதின்மூன்று தலைப்புகளில் 520 பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது.

அவற்றில் திருவம்பலச்சக்கரம்; திரிபுவனச் சக்கரம், ஏரொளிச் சக்கரம், வயிரவச் சக்கரம், சாம்பவி மண்டலச் சக்கரம், புவனாபதிச் சக்கரம், நவாக்கரிச் சக்கரம் என ஏழு சக்கரங்களைப் பற்றி விளக்கியுள்ளமை காணலாம்.

“கூடிய தம்பனம் மாரணம் வசியம்”

என மூன்று வகைப்படும் மந்திரங்கள் என 1268 ஆம் மந்திரத்துள் குறித்து, அதை நன்கு அறிந்து செய்வார்க்குப் பயன் தரும் எனவும், பல்வேறு வகைகளைக் கைக்கொள்ளாது ஒரு நிலையில் நின்று செய்க என “அதுஇது வென்றவமே கழியாதே, மதுவிரி பூங்குழல்

மங்கை நல்லாளைப், பதிமதுமேவிப் பணிய வல்லார்க்கு விதிவழி தன்னையும் வென்றிடலாமே - (1207) எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

9. சைவ சமய வகைகள்

சைவ சித்தாந்தம் :

உலகத்திலுள்ள உயிர்களின் மலம் நீக்கி அருள் செய்வதற்காக உயிர்களின் பக்குவ நிலைக்கேற்ப அருவம், உருவம், அருஉருவம் என்னும் திருமேனிகளில் ஒன்றைத் தாங்கி அருள் செய்வான் இறைவன் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

திருமூலர் உயிர்கள் இறைவனை அடையப் பின்பற்றும் சைவ நெறியினை சுத்த சைவம், அசுத்த சைவம், மார்க்க சைவம், கடுஞ் சைவம் என நான்காகப் பிரித்துப் பேசுகின்றார்.

சுத்த சைவம் :

அநாதி நித்யப் பொருளான இறைவனையும் சடப்பொருளான பாசத்தையும், சார்ந்ததன் வண்ணம் பெற்று நிற்கும் இயல்பான அறிவில்லாத பசுவையும் இம்மும்மை அறிவு பெற்று பதி (இறைவன்), சித்து, பசு (அசித்து) என்ற வேற்றுமை நீக்கி சுத்தம், அசுத்தம் ஆகிய இருவினை ஒப்புமல பரிபாகம் செய்த நிலையில் நித்தம் நிற்பவர்கள் சுத்த சைவர் எனப்படுவர் (திரு.1395)

சைவ சித்தாந்தம் எனப் பின்னர் வந்த சாத்திரங்கள் கூறும் பதிபசு பாச உண்மையும். இருவினை ஒப்புமல பரிபாகமும் இதன்பால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை காணலாம். திருமந்திரம் (1396) ஆம் செய்யுளில் சைவ சித்தாந்தர் என்பதற்கு விளக்கம் தருகின்றார். திருமுறை மெய் கண்ட நூல்களாகிய மெய்யுணர்வு நூல்களைத் திருவருள் சேர் நல்லாசான் பால் கற்று, அக்கல் விப்பேற்றால் எய்தக் கூடிய மெய்ப்பொருட் சேர்க்கையாம் சீலம், நோன்பு, (சரியை, கிரியை) எனப்படும் அவ்விரண்டன் உணர்வும், பயிலப்பயில அம்முறையால் முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளாகிய சிவத்தைப் பொருந்துவர். மல மாயா கன்மங்களாகிய

குற்றம் அறும்; குற்றமறலும் (தானே பெரும் பொருள்) தற்பரமாகிய விழுமிய முழுமுதற் சிவனைக் காண்பர் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

அசத்த சைவம் :

இப்பகுதியிலும் பின்வரும் பகுதியிலும் உருவவழி பாட்டுப் பக்தி முறை குறிப்பிடப்படுகிறது. சிவவேடந் தரித்து சிவத்தலங்களுக்குச் சென்று தரிசித்து, பக்தி நிலையில் ஈடுபட்டு, பதி, பசு, பாச இயல்புகளை அறிவதாகிய ஞானம் பெற்று, விளங்குபவர்கள் அசத்த சைவர் எனப்படுபவர். இங்கு அ-என்பது எதிர் மறையன்று. அண்மைப் பொருளுமன்று. அ-என்பது சிவம், மேன்மை, உயர்வு முதலிய பெயர்களைக் குறிக்கும். எனவே அசத்த சைவம் என்றால் மேலான சைவம் எனப் பொருள் கூறுவார் சுத்தானந்த யோகி அவர்கள்.

மார்க்க சைவம் :

சிவச் சின்னங்களைத் தரித்து, சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், ஆகிய நான்கு நெறிகளையும் வகுத்துக்கொண்டு அதன்படி ஒழுகுபவர்கள் என இதனைக் குறிக்கின்றார். இந்நெறியினைப் பற்றிப் பின்னர் காண்பாம்.

கடுஞ்சைவம் :

திருக்கோலம் எதுவுமின்றி, கருத்தால் ஒன்றி, கருவிகளால் செய்விக்கும் தன்மையில்லாது, ஆசாபாச மற்று, துன்பம் தரும் பாசத்தை நீக்கி, பசுத்தன்மை கெட நிற்கும் மெய்யுணர்வாளர்கள் கடுஞ்சைவர் எனப்படுவர்.

மேற்குறித்த மூன்றில் முதலாவது குறிக்கப்படுவது உருவ வழிபாடற்ற ஆன்மீகவாதி பற்றியது. பின் இரண்டும் மார்க்க சமயவாதிகள் பற்றியன. இப்பகுதி உலகியலில் ஈடுபட்டே தாமரை இலைத் தண்ணீர் போல் பட்டும் படாமலும் விருப்பு வெறுப்பற்றுச் செயல் களைச் செய்து வருபவர்கள் என்பது விளங்குகிறது.

உலகம் அறிவால் சுட்டியறியப்படுவது. அறிவினால் அறிந்த யாவும் அசத்தே. (தோன்றி நின்று மறைவது) ஆகும். ஆதலால்

நா.சுப்பிரமணியன்

இவ்வுலகம் முற்றும் ஒரு காலத்தில் தோன்றி இப்போது இருப்பதாய்ப் புலனாகி, பின் ஒரு காலத்தில் காரண நிலையில் மறைந்து போகக்கூடியது. இங்ஙனம் மாற்றமடையும் உலகை நியமித்து ஒழுங்குபட நடத்துதற்கு இயல்பாகவே முற்றுணர்வுடைய முதல்வன் ஒருவன் இருத்தல் வேண்டும். அவன் சுட்டியறியப் படாதவனாய், எவ்வகை மாறுபாடுமற்ற செம்பொருளாய், எல்லா உலகையும் ஒருங்கே தோற்றி நிறுத்தி எடுக்க வல்லவனாய் இருத்தல் வேண்டும். உயிர்களுக்கு அறியாமையை விளைவித்து நிற்கும் மும்மலத்தினை வலிகுறைதற்பொருட்டு உலகப் படைப்பையும் அவற்றின் இளைப்பாறுதல் போன்ற கன்மமல பரிபாகத்தின் பொருட்டு அதன் ஒழுக்கத்தையும் கால வட்டத்திற்குட்படுத்தி அவன் செய்கின்றான். முதல்வன் தன் செயல்களை கரணங்களை அவாவாது தன்சக்தி சங்கற்பத்தால் செய்தலின் அவன் எத்தகைய மாறுபாடும் அடைவதில்லை. முதல்வன் தன் எல்லாச் செயல்களையும் தன் முதன்மைக் கண் அடக்கிக் கொள்ளும் ஒருவனேயாய் எல்லாவற்றிற்கும் முடிநிலைச் சார்பாய் உள்ள வினை முதலாய் உள்ளவன் என உணர்தல் வேண்டும்.

நெல்லிற்கு உமியும் செம்பினுள் களிம்பும் போல அநாதியே மலப்பிணிப்பால்பிணிக்கப்பெற்று, தன்னையும் தலைவனையும் அறியாது, மயங்கிக் கிடக்கும் உயிரினைக் கடைத்தேற்றுதல் பொருட்டுக் கூறப்பட்ட சமயமே சைவ சமயமாகும். அவற்றில் மலங்கள் ஐந்து; தத்துவங்கள் முப்பத்தாறு ஆகியவற்றைப் பற்றி முதலில் அறிந்து கொள்வது இன்றியமையாததாகும்.

உலகமைப்பின் பொருட்டு அவற்றின் கூறுகளையும், தோற்ற ஒடுக்கமுறைகளையும் குறித்துச் சைவ சித்தாந்தம் திறம்பட விளக்குகிறது. இவ்விளக்கத்தின் விளைவே ஆறாறு தத்துவங்களைப் பற்றிய செய்திகள் ஆகும்.

10. தத்துவங்கள் 40048500

அண்டத்திலுள்ளது பிண்டத்திலுமுண்டு என்பது அறிஞர் கண்ட முடிபாகும். சித்தர்களில் திருமூலர் குறிப்பிடத்தக்கவராவார். அவர்தம் அனுபவ வாயிலாகக் கண்ட தத்துவங்கள் 40048500 எனக் கூறி, அதனைச் சுருக்கி, தொண்ணூற்று ஆறு என வகைப்படுத்தி, அதனையும் சுருக்கி இருபத்தைந்து எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

"நாலொரு கோடியே நாற்பத் தெண்ணாயிர
மேலுமோரைந்து நூறுவேறா யடங்கிடும்
பாலவை தொண்ணூறோடாறாட் படுமவை
கோலிய ஐயைந்துளாகும் குறிக்கிலே"

என்பது திருமந்திரம் 2138 ஆம் பாடலாகும்.

11. ஆன்மதத்துவம்

உடல் மெய்கள் அல்லது ஆன்மதத்துவங்கள் இருபத்தினான்கு

பூதங்கள் ஐந்து. பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் இவற்றை நிலம், நீர், தீ, வளி, விசம்பு எனவும் மண், புனல், அனல், கால், வான் எனவும் கூறுவர். அண்டம், பிண்டம் என்னும் இரண்டும் இவ்வைம்பெரும் பூதங்களின் கலப்பினால் ஆனவையே. பூதங்கள் ஐந்திற்கும் தனித்தனியே வடிவு, நிறம், எழுத்து, குணம், தொழில், குறி, தெய்வம், கலை என்பன உண்டு. அது பற்றிய அட்டவணையைக் கீழே காணலாம்.

பூதம்	வடிவு	நிறம்	எழுத்து	குணம்	தொழில்	குறி	தெய்வம்	கலை
மண்	நாற்கோணம்	பொன்மை	ல	கடினம்	தாங்கல்	வச்சிரம்	அயன்	நிவிருத்தி
நீர்	பிறை	வெண்மை	வ	தண்மை	பதம் செய்தல்	தாமரை	திருமால்	பிரதிட்டை
தீ	முக்கோணம்	செம்மை	ர	வெம்மை	ஒன்று வித்தல்	சுவத்திகம்	உருத்திரன்	வித்தை
காற்று	அறுகோணம்	கறுப்பு	ய	பரந்து திரட்டல்	சலித்தல்	அறுபுள்ளி	மகேசன்	சாந்தி
வான்	வட்டம்	புகைமை	ஹ	வெளி- யாதல்	இடம் கொடுத்தல்	அமுத பிந்து	சதாசிவன்	சாந்திய தீதை

என ஆசிரியர் அருள்நந்திசிவனார் அவர்கள் தம் சிவஞான சித்தியார் என்னும் நூலின் கண் கூறியிருத்தல் ஈண்டு உணர்ந்து மகிழ்தற்குரியது.

தன்மாத்திரைகள் ஐந்து : ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்பன. இவையே சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் எனவும் கூறப்படும். ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் "சுவை ஒளி ஊறு ஓசை, நாற்றமென்றைந்தின் வகை தெரிவான்கட்டே யுலகு" என இவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளமையைக் காணலாம். மேற்குறித்த பூதங்கள் ஐந்தின் குக்கும் நிலையே தன்மாத்திரைகளாகும். தன் மாத்திரைகளிலிருந்தே பூதங்கள் ஐந்தும் முறையே தோன்றுகின்றன. தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் பஞ்ச பூதங்கட்குக் காரணமாயும், பஞ்சபூதங்களைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு இந்திரியங்கள் நுகர்ச்சியில் தொழிற்படுதற்குத் துணை செய்வனவாயும் உள்ளன. தன்மாத்திரை எனினும் குக்கும் பூதம் எனினும் பொருள் ஒன்றே. ஐம்பெரும் பூதமும் தேர் ஊர்வானுக்குத் தேர் போல இந்திரியங்கட்கு ஆற்றல் விளைவித்து நிற்கும். பெரும் பூதங்களும் தன் மாத்திரையும் குடமும் குடத்தின் மேற்பூச்சும் போலும்.

ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து : மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி எனவும் சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, இங்குவை, ஆக்கிராணம் எனவும் குறிப்பர். இவை ஐந்தும் ஐம்பூதங்களையும் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு தத்தம் உணர்வுகளையறியும்.

கன்மேந்திரியம் ஐந்து : வாய், கால், கை, எருவாய், கருவாய் எனவும் வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபத்தம் எனவும் குறிப்பிடப்படும்.

இவை ஐம்பூதங்களையும் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு பேசல், நடத்தல், கொடுத்தல், விடுத்தல், இன்புறல் என்னும் தொழில்களைச் செய்யும்.

அந்தக் கரணங்கள் நான்கு : மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் என்பன.

ஒரு பொருளை அறியலுறுவார்க்கு மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்பவை புறத்தே நின்று தொழிற்படுகின்றன. அவற்றைப் போல அவற்றால் தரப்படும் பதிவுகளை உடம்பின் அகத்தே நின்று தொழிற்படுத்துவன அகக்கருவிகள் எனப்பட்டன. யாதானும் ஒரு பொறிவாயிலாகவரும் பொறி யுணர்வைப் பற்றி அதனை ஒரு

நா.சுப்பிரமணியன்

பொருளின்பாற் சார்த்தி இஃது இன்னதாகலாம் இன்னதாகலாம் என நினைந்து ஐயநிலையில் நிற்பதே மனம் எனப்படும். புத்தி அதனை இன்னது என நிச்சயிக்கும். இந்த நிச்சய உணர்வை சவிகற்பக் காட்சி என்பர். இக்காட்சிக்கு வேண்டிய முயற்சி வடிவில் உடம்பில் வாயுக்களையும் தொழிற் கருவிகளையும் ஊக்குவிப்பதே அகங்களம் எனப்படும். அங்ஙனம் வந்த நிச்சய உணர்வை முன்னரே பெற்றுள்ள உணர்வுகளோடு இணைத்து அதனைப் பொருட் பெற்றி வடிவில் உட்கோடல் சித்தத்தின் தொழில்.

ஆன்மா மனம் முதலிய கருவிகளைக் கொண்டு உணரும் போது அவ்வுணர்வு பற்றுதல், நிச்சயித்தல், ஒருப்பட்டு எழுதல், சித்தித்தல் என நால்வேறு வகைப்படுகிறது. இனி ஒரு பொருளை இன்னது என நிச்சயிக்கும் புத்தி, அதனை முன்னைய பழக்கம் பற்றி வினைக்கீடாக அதைத் தனக்கு உறவாகவோ, பகையாகவோ, நொதுமலாகவோ உணரும். இங்ஙனம் உணர்தலால் இன்பம், துன்பம், மயக்கம் எனப்படும் மூவகைக் குணங்களுள் ஒன்றாகப் பரிணமிக்கும். இவ்வாறு பரிணமித்து நிற்கும் புத்தியை ஆன்மா, இஃது இன்பம், இது துன்பம், இஃது இரண்டு மில்லது, என அறிந்து பின் அக்குணம் தன்மாட்டு மிக்குத் தோன்றுதலால், யான் இன்புற்றேன் துன்புற்றேன் மயங்கினேன் என உணரும். இவ்வுணர்வு தன்வேதனைக் காட்சி எனப்படும். புறத்தேயுள்ள கண்ணுக்கினியதொரு பொருளைக் கண்டு இன்புறும் போது முன்னர் இஃதொன்று தோன்றா நின்றது என உணரும் வாயிற் காட்சியும், பின்னர் இஃது இன்னதென உணரும்மானதக் காட்சியும், அதன் பின் னர் இஃது என்ன இன்பம் என்ன இன்பம் என்னும் தன் வேதனைக் காட்சியும், ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் காரணகாரிய முறையில் கடல் அலைபோல் ஆன்மாவின் உணர்வில் வந்து தோன்றும்.

இதிலிருந்து புறத்தே நிகழ் கருவி, புற அந்தக் கரணம், அக அந்தக் காணம் என மூவகைப்படும் என்பது பெற்றாம்.

பூதங்கள் 5, தன்மாத்திரைகள் - 5, ஞானேந்திரியங்கள் - 5, கன்மேந்திரியங்கள் - 5, அந்தக் கரணங்கள் - 4, ஆகிய இந்தத் தத்துவங்கள் 24-ம் ஆன்மாவுக்குத் தூல வடிவில் நேரே தொடர்புற்றுப் பயன்படுத்தலின் ஆன்ம தத்துவம் எனப் பெயர்பெறும் இதனைச் சீகண்டருத்திரர் தொழிற்படுத்தி (அதிட்டித்து) நிற்பர்.

12, வித்தியா தத்துவம்

(திரு.2150) உணர்வுமெய்கள் (வித்தியாதத்துவம்) ஏழு :

ஊழி, ஊழ், தொழில், அறிவு, விழைவு, ஆள், மருள் எனவும் காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை எனவும் குறிக்கப்பெறும்.

காலம் : புத்தர் முதலானோர் காலம் என ஒருபொருள் இல்லை என்பர். மாந்தளிர் முதலாயின இளவேனிற் காலம் முதலியவற்றில் தோன்றாமையும், முல்லைப் பூ முதலியன கார்காலத்திலன்றி மலராமையும் காண்கிறோம். இங்ஙனம் உலகத்துப் பொருள்க ளெல்லாம் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்றோன்றி பிறிதொரு காலத்து அழிந்து படுதல் யாவரும் அறிந்த ஒன்று. ஏனைக் காரணங்க ளெல்லாம் தொக்க வழியும் இதற்கு முன்னர் தோன்றாத ஒரு பொருள் இப்பொழுது தோன்றுவதற்கு அமைந்த காரணம் யாது? அது காலம் எனத் துணியப்படும். தூவா மாயை (அசுத்த மாயை)யினின்று அனந்த தேவரால் முறையே காலமும் நியதியும், கலையும், கலையின் வித்தையும் வித்தையில் அராகமும் தோன்றும்.

"மாயையிற் காலமொடு நியதி பின் கலாதி தோன்றும்" என்பது சிவஞான சித்தியார். தோற்ற முறைமை பற்றிக் காலம் முன்னாயினும் தொழிற் பாட்டுமுறைமைப் பற்றிக் கலைமுன் வரும் "அருத்திமிகும் கலைகாலம் நியதியுடன் வித்தை அராகம் இவை அனந்தரால் மாயை தனில் ஆகும்" எனச் சிவப்பிரகாசம் என்னும் சாத்திர நூல் கூறும். இது பற்றித் தொல்காப்பியர் "இறப்பு எதிர்வு நிகழ்வு எனக் காலம் மூன்றே" எனக் குறிப்பது காணலாம்.

நியதி : பால், ஊழ், தெய்வம், விதி என்பன ஒரு பொருட்கிளவிகள். அவரவர்களால் ஈட்டப்படும் வினையின் பயனை அவரவர்களே நுகருமாறு அரசு ஆணைபோல நியமித்து நிலைநிறுத்துவது நியதி தத்துவம் எனப்படும். ஒருபாற் கோடாது நடுநின்று செங்கோல் செலுத்தும் அரசன் ஆணையின் வழி எளியோர் பொருளை வலியோர் கவர்ந்து கொள்வது போல, நியதி தத்துவம் இவ்வழி ஒருவர் செய்த வினைப் பயனை மற்றொருவர் கவர்வதாய் முடியும். தொல்காப்பியர், திருவள்ளுவர், இனங்கோவடிகள் முதலிய

சான்றோர்கள் எல்லாம் தத்தம் நூல்களில் இதனைக் குறிப்பிட்டு வலியுறுத்தியுள்ளமை காணலாம். முதல்வனது ஆணையாகிய சக்தியை முன்னிட்டு அவரவர்க்குரிய நுகர்ச்சியினை நிலை நிறுத்துதற்குக் கருவி நியதி தத்துவமேயாகும்.

செய்வினையும் செய்வானும் அதன் பயனும் கொடுப்பானும் மெய் வினையால் நான்காகும் விதித்த பொருள் எனக் கொண்டே இவ்வியல்பு சைவ நெறி அல்லவற்றுக் கில்லையென உய்வகையாற் பொருள் சிவன் என்றருளாலே உணர்ந்தறிந்தார்"

எனச் சேக்கிழார் பெருமான் சாக்கிய நாயனார் புராணத்தில் அருளிச் செய்திருத்தல் ஈண்டு அறியத் தக்கது.

"நியதிபின் தோன்றிக் கன்ம நிச்சயம் பண்ணி நிற்கும்"

என்பது சிவஞானசித்தியார்.

"நியதி தேசமிகும் அரசர் தரும் ஆணை செய்தி செய்தவரைத் துய்ப்பிக்கும் செய்கைபோல, நேசமுறும் தம் கன்மம் நிச்சயித்து நிறுத்தும்" என்பது சிவப் பிரகாசம்.

கலை : கலை என்னும் தத்துவமானது, மூலமலத்தில் மறைப்புண்டு சூனியம் போல நிற்கும் ஆன்மாக்களுக்குப் போக நுகர்ச்சியின் பொருட்டு மலசத்தியிற் சிறிதே நீக்கி, ஆன்மாக்களுக்குக் கிரியா சத்தியை விளக்குவது. 'கலித்தல்' நீக்குதலும் செலுத்துதலின் ஆதலின் கலை எனப் பெயராயிற்று. ஆன்மாவின் கிரியாசத்தியை விளக்கிப் புத்தி தத்துவத்திற் செலுத்துவது கலை.

"அயர் விலாக் கலைபின் தோன்றி ஆணவம் ஒதுக்கிச் சித்தின் செயல் புரிகிரியா சத்தி தெரிவிக்கும் சிறிதே" - சித்தியார்

"வைத்த கலைதான் மூலமலம் சிறிதே நீக்கி மருவும் வகை தெரிவிக்கும் வாயில்களின் பயனை" - சிவப்பிரகாசம்

வித்தை : கலையினின்று தோன்றி ஆன்மாக்களுக்கு ஞான சத்தியை விளக்கி எவ்வகைப்பட்ட உணர்வும் ஆன்மாவிற்குச் சென்று தொழிற்படுவதற்குக் கருவியாய் நிற்பது வித்தியா தத்துவம். புத்தி தத்துவத்தின் இயக்கத்தாற் பரந்து நிற்கும் உயிரின் ஆராய்ச்சி உணர்வுக்கு அடிப்படைக் காரணமாய் உயிரின் கண் அறிவினை முதன்முதலா எழுப்புவது, இவ்வித்தியா தத்துவத்திற்கே உரிய

சிறப்பாகும். வித்தை என்பது அறி, அறிவி எனப் பொருள் தரும் வித் என்னும் தாதுவிற் பிறந்த வித்யா என்னும் வடசொல்லின் திரிபாகும்.

“வித்தை உயர்கலைய தனிற்றோன்றி அறிவினை உதிக் கப்பண்ணும்”

- சித்தியார்

“வாயில் களின் பயனைப் புத்திதர வித்தை இடைநின்றறிவை உயிர்க்குப் பொருந்தியிடும் வகைபுணர்க்கும் புனித சத்தி புணர்ந்தே
- சிவப்பிரகாசம்

அராகம் : இச்சை நிகழ்ந்தன்றிப் போக நுகர்ச்சி செல்லாமையானும்; இச்சையாவது ஞானவிசேடமே யாகலானும், வித்தியா தத்துவத் தினின்று அராக தத்துவம் தோன்றி ஆன்மாவுக்கு இச்சாசத்தியை விளக்கிப் பொருள்களில் விருப்பத்தையுண்டாக்கும். இச்சை எனப் பொருள் படுவதாகிய ராகம் என்னும் வட சொல் தொழில் அகரச் சாரியை பெற்று அராகம் என வழங்கப்படுவதாயிற்று.

“விச்சையின் அராகம் தோன்றி வினைவழி போகத்தின் கண் இச் சையைப் பண்ணிநிற்கும்”

- சித்தியார்

“பேசரிய அராகம் தம் கன்மத்துக் கீடாய்

பெற்றதனில் ஆசை தனைப் பெருகுவிக்கும்”

- சிவப்பிரகாசர்

இவ்வாறு காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம் என்னும் தத்துவங்கள் ஐந்தும் ஆன்மாவிற்கு உபகாரமாய் ஏனைக் கருவிகள் போல அவத்தைப் படுதற்கு ஏதுவாய் இடைஇடையே கூடுதலும் நீங்குதலும் இன்றி, எக்காலத்தும் ஆன்மாவின் உடலாய் சட்டை (கஞ்சகம்) போலப் பந்தித்து நின்றலின் இவை பஞ்சகஞ்சகம் என வழங்கப்படும்.

புருடன்: இங்ஙனம், காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம் என்னும் பஞ்சகஞ்சகங்களுடன் கூடிப் பொதுமையிற் போகம்நுகர் வோனாதற்றன்மை (போத்திருத்துவம்) எய்தி நின்ற ஆன்மா பிரகிருதி மாயைப் போக நுகர்ச்சியின்கண் ஈடுபடுவதற்கு, ஏதுவாகிய பஞ்சக்கிலேசம் என்னும் போக நுகர்ச்சிக் குரிய (பும்ஸ்த்துவ) மலமுடையவனாய்ப் புருடத்துவம் என நிற்கும் ஐந்து குற்றங்கள் (பஞ்சக்கிலேசம்) பொருள்களைத் திரியக் காணும். அவிச்சையும், யான் என மதிக்கும் அகங்காரமும், எனக்கிது வேண்டுமென்னும்

அவாவும், பொருள்களின் மேல் செல்லும் ஆசையும், அவை கிட்டா வழியெய்தும் கோபமும் என்பன. இதனையே பஞ்சக்கிலேசம் எனவும், புமுஸ்த்துவ மலம் எனவும் கூறுவர். இதனையே திருவள்ளுவரும் சுருக்கி “காமம், வெகுளி, மயக்கம் இவை மூன்றன் நாமம் கெடக்கெடும் நோய்” என அருளிச் செய்தார்.

பஞ்ச கஞ்சுகமும் பஞ்சக்கிலேசமும் பொதுவகை யாலும் சிறப்பு வகையாலும் போகம் நுகர்வோனா தற்றன்மைக்கு ஏதுவாக நிற்கும் ஆன்மா புருடத்துவம் எனப் பெயர் பெற்று பிரகிருதி மாயையின் போகம் நுகர்வதற்கு உரியன் ஆவன். ஆன்மாவியாபக மாயினும் அது புருடத்துவத்திற்கு ஏதுவாய்த் தொழிற்பட்டு நிற்கும். தத்துவங்கள் சடமாதல் பற்றி அடுத்ததன் தன்மையாய் நிற்கும் புருடத்துவத்தையும் சடம் என உபசரித்துக் கூறுதலும் பொருந்தும். புருடத்துவம் உண்மையிற் சித்தும் உபசாரத்தாற் சடமுமாம் என்பது உணரத்தக்கது.

“தொழில் அறிவு இச்சை மூன்றும் வைச்சபோது இச்சாளுனக் கிரியை முன்மருவி ஆன்மா நிச்சயபுருடன் ஆகிப் பொதுமையின் நிற்பனன்றே”

- சித்தியார்

“ஐவகையால் உறுபயன்கள் நுகரவருங்காலம் அதுபுருடத்துவம் என்றறைந்திடுவர்”

- சிவப்பிரகாசம்

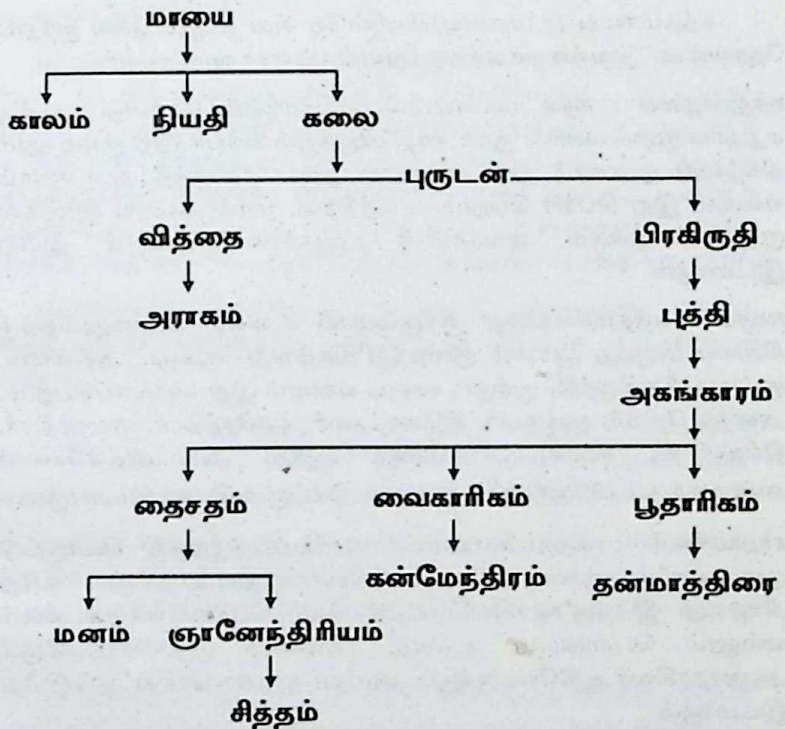
மாயை : ஈண்டு மாயை எனப்படுவது மலங்களுள் ஒன்றன்று. இது வித்தியா தத்துவங்களுள் ஏழாவதாக நிற்பது. அரும்பில் மணம் வெளிப்படாது நிற்பல் போல முக்குணங்களும் விளங்குதலின்றிச் சூக்குமமாய் நிற்கும் அவத்தையாகிய மூலப் பிரகிருதியே ஈண்டு மாயை எனக் குறிக்கப்பட்டது. ஆன்மாவிற்கு குணம் முதல் நிலம் ஈறாகிய போக்கியங்கள் முறையே உளவாதற் கேதுவாகக் கலையினின்றும் மூலப் பகுதி என்னும் தத்துவம் தோன்றிக் கீழ்கண்ட ருத்திரசத்தி கலக்கக் கலக்குண்டு தன்னினின்றும் குணத்தத்துவத்தைத் தோற்றுவிக்கும் போக்கிய ரூபமாய் நின்ற தத்துவங்களுக்கெல்லாம் இது மூலகாரணமாதல் பற்றி மூலப்பகுதி (முதல் காரணம்) பிரகிருதிமாயை எனவும், பிரதானம் (முதன்மை) மான் (மகத்) எனவும் முக்குணங்களும் வெளிப்பட விளங்காது மயில் முட்டையின் நீரில் ஐவகை நிறங்களும் அமைந் திருப்பதைப் போல சூக்குமமாய் நின்ற அவத்தையுடைமை பற்றி வெளிப்படாதது

(அவ்வியக்தம்) என்றும் வழங்கப்பெறும். ஆன்மாக்களைப் போக நுகர்ச்சியிற் செலுத்தியும் அவற்றிற்குப் போக்கியப் பொருள்களாய் அமைந்தும் மயக்கி நின்றலின், மயக்குவது என்னும் பொருளில் மூலப்பிரகிருதியை ஆசிரியர் மாயை எனக் குறிப்பிட்டார்.

“வைத்ததோர் மலமாய் மாயை மயக்கமும் செய்யுமன்றே” எனவும், “போக சாதனம் பெத்தம் ஆமே” எனவும் சித்தியார் விளக்கியுள்ளமை காணலாம். எனினும் மாயை என்னும் சொல்லுக்கு இயல்பான பொருள் வேறு ஒன்று உண்டு. ‘மா’ என்பது ஒடுக்குதல். ‘யா’ என்பது வருதல். இவ்வாற்றான் எல்லாப் பொருள்களும் தன் பால் வந்து ஒடுங்குவதற்கும் தன்னினின்று தோன்றுவதற்கும் காரணமாய் நின்றலின் மாயை யென்னும் பெயர் பெறுவதற்கு ஒருவாற்றான் இயல்புடைய தாதல் தெளியப்படும்.

காலம் நியதி முதலிய தத்துவங்கள் ஏழும் ஆன்மாக்களுக்கு அறிவை எழுப்பும் தத்துவங்கள் ஆதலின் வித்யா தத்துவங்கள் எனப் பெயர் பெற்றன.

தத்துவப் படம்

13. சிவதத்துவம்

மாயை என்பதொன்றே தூலம், சூக்குமம், பரம் என மூவகைப்படும். தூலமாய் நின்ற அவத்தையில் பிரகிருதி மாயை எனவும் சூக்குமமாய் நின்ற அவத்தையில் அசுத்தமாயை எனவும் பரமாய் (அதிசூக்குமமாய்) நின்ற அவத்தையில் சுத்தமாயை எனவும் அழைக்கப்படும்.

சுத்தமாயை (தூமாயை)யினின்றே சிவ தத்துவங்கள் ஐந்தும் தோன்றின. இவற்றைச் சுத்த தத்துவங்கள் என வழங்குவர்.

சுத்தவித்தை : சுத்த மாயையில் தூலகாரியம் தோன்று வதற்கு ஏதுவாக முதல்வனின் ஞான சத்தி மிகுந்தும் கிரியா சத்தி குறைந்தும் நிகழ்வது. தூலசுரம், தூல அதிகாரம், தூல பிரவிருத்தி, தூல சுகளம் எனவும் இது பெயர் பெறும். உருத்திரன், மால், அயன், இந்திரன் முதலியோருக்கும் அவர்களின் தனுகரணாதிகளுக்கும் இஃது இடமாகும்.

ஈசுரம் : சுத்தமாயையிற் சூக்குமமாய் காரியம் தோன்றுவதற்கு கிரியை மிகுந்து ஞானம் குறைந்து நிகழ்வது. சூக்கும அதிகாரம், சூக்கும பிரவிருத்தி, சூக்கும சுகளம் எனவும் இது வழங்கப்பெறும். அனந்த தேவர், சூக்குமர், சிலோத்தமர், ஏகநேத்திரர், ஏகருத்திரர், திரிமூர்த்தி, சீகண்டர், கிகண்டி ஆகிய அட்டவித்தியேசுரர் எண்மருக்கும் பிறருக்கும் தனுகரணாதிகட்கும் இஃது இடமாகும்.

சாதாக்கியம் : சுத்தமாயையைக் காரியப்படுத்துதற் பொருட்டு முதல்வனின் ஞான சத்தியும், கிரியா சத்தியும் தம்முள் ஒத்து நிகழ்வது. இதற்கு சதாசிவம், உத்தியுத்தம், போகம், சுகலநிட்களம் என்னும் பெயர்களும் உண்டு. பிரணவர் முதலியோருக்கும் அணுசதாசிவர் ஆகியோருக்கும் அவர்தம் தனுகரணாதிகட்கும் இஃது இடமாகும்.

சாதாக்கியம் என்பது "எப்பொழுதும் புகழ்ப் படுவது" என்னும் பொருளையுடையது. சிவசாதாக்கியம், அமூர்த்தி சாதாக்கியம், மூர்த்திசாதாக்கியம், கர்த்திருசாதாக்கியம், கன்மசாதாக்கியம் எனச் சாதாக்கியங்கள் ஐந்தாகும். சாந்தி அதிதையாகிய பராசத்தியின் அம்சமாய் சிவசாதாக்கியமும்.

சாந்தியாகிய ஆதி சக்தியின் அம்சமாய் அமூர்த்திசாதாக்கியமும், வித்தை யாகிய இச்சா சக்தியின் அம்சமாய் மூர்த்தி சாதாக்கியமும் பிரதிட்டையாகிய ஞானசக்தியின் அம்சமாய் கர்த்திரு சாதாக்கியமும் நிவர்த்தியாகிய சிரியாசக்தியின் அம்சமாய் கன்மசாதாக்கியமும் தோன்றின.

இவ்வைந்து சாதாக்கியங்களிலும் முறையே சதாசிவர், ஈசா, பிரம்சர், ஈசுவரர், ஈசானர் என்னும் திருநாமங்களுடன் சிவபெருமான் எழுந்தருளி இருப்பார்.

சாதாக்கிய தத்துவங்களில் மூர்த்திகள் கூடியபோது பிரபாவம் என்று சொல்லப்படும் ஈசானம் முதலியவை தோன்றின. சிவசாதாக்கியத்தில் சதாசிவர் கூடிய போது ஈசானமும், அமூர்த்தி சாதாக்கியத்தில் ஈசானர் கூடிய போது சக்தியோ சாதமும், மூர்த்தி சாதாக்கியத்தில் பிரம்சர் கூடியபோது வாமதேவமும், கத்திரு சாதாக்கியத்தில் ஈசுவரர் கூடியபோது அகோரமும், கன்ம சாதாக்கியத்தில் ஈசானர் கூடியபோது தற்புருஷமும் தோன்றுவனவாம்.

சிவசாதாக்கியம் மிக நுட்பமானதாய் அருவமாய் எங்கும் நிறைந்ததாய்ப் பேரொளிப் பிழம்பாய் தியான கோசரமாய் இருக்கும்.

அமூர்த்தி சாதாக்கியம் கலைகளுக்கு அப்பாற் பட்டதாய் தூணையொத்தலிங்க வடிவங்கொண்டு கோடி சூர்யப்பிரகாசமாய். திவ்யலிங்கம் என்று குறிக்கப்பட்டு அமைந்திருக்கும்.

மூர்த்தி சாதாக்கியம் தீ வண்ணத்துடன் திவ்ய மானலிங்க ஆகிருதியாய் ஒருமுகம் மூன்று கண்கள் மான் மழு அபயவரதம் கொண்ட கைகள் உடையதாய் லிங்க மூர்த்தி என்று குறிக்கப் பெற்று அமைந்திருக்கும்.

கத்திருசாதாக்கியத்தில் ஸ்படிக ஒளியுடன் நான்கு முகம், பன்னிரண்டு கண்கள், வலக்கையில் சூலம், மழு, வாள், அபயமும், இடக்கைகளில் பாசம், மணி, பாம்பு, வரதம் கொண்டு ஞானலிங்கமெனப் பெயர் பெற்றிருக்கும்.

கன்மசாதாக்கியம் நாத மயமாகிய லிங்கமும் விந்துமயமாகிய பீடமும் கூடியதாய் இருப்பது.

சிவசாதாக்கியம் அமூர்த்தி சாதாக்கியத்தையும், அது மூர்த்தி சாதாக்கியத்தையும், அது கர்த்திருசாதாக்கியத்தையும் பற்றிவர, அந்நான்கு சாதாக்கியங்களும் இறுதி யாகக் கன்ம் சாதாக்கியத்தைப் பற்றுவதால் இக்கன்ம் சாதாக்கியத்தில் எல்லாச் சாதாக்கியங்களும் அடங்கி இருக்கும். கன்ம்சாதாக்கிய மூர்த்தியாகிய ஈசானர் பீடலிங்க வடிவத்தில் இருந்தாலும் தியான பூசைகளின் பொருட்டு ஐந்து முகம் பத்துக் கரங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு எழுந்தருளுவார்.

லிங்கம் என்பது "சித்திரத்தல்" என்னும் பொருளையுடையது. ஊழிக் காலத்தில் அனைத்தும் ஒடுங்குதலும், படைப்புக் காலத்தில் ஒடுங்கியது போல மீளத்தோன்றுதலும், லிங்கத்திலிருந்து நிகழ்பவை. ஞானசத்தியாகிய சிவலிங்கத்தின் கீழுள்ள ஆவுடையார் கிரியா சத்தியாகும். சிவலிங்கத்தைச் சுற்றி உயிர்களின் பந்தபாசங்களை ஒழிப்பதற்காகப் பராசத்தி இடையீடின்றிச் சுழன்று அசைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இவ்வுண்மையை உணர்த்துவதே லிங்கத்தைச் சுற்றி இருக்கும் ஆவுடையார். ஆவுடையாரின் ஒருபக்கத்தில் கீழ்நோக்கி அமைந்திருக்கும் கோமுகி உயிர்களை நோக்கும் குறிப்பில் அமைந்து (கோ-பசு, முகி-நோக்குவது) விளங்கும்.

சிவலிங்கம் பிரம்ம விஷ்ணு ருத்ர பாகங்களைக் கொண்டு ஆண், பெண், அலி வடிவங்களுடன் உயர்திணை அஃறிணை ஆகிய அனைத்துப் பொருள்களும் தன்னிடத்திலேயே தோன்றித் தன்னிடத்திலேயே ஒடுங்கும் என்பதை உணர்த்துவதன் அடையாளம் எனச் சைவ சமயம் விளக்குவதை அறியலாம்.

சத்திதத்துவம் : சுத்தமாயை காரியப்படுமாறு முதல்வனது கிரியாசத்தி வெளிப்பட்டு நிற்பது. இதற்குத் தூலலயம், தூலநிட்களம், விந்து என்னும்பெயர்களும் வழங்கும். முதல்வனின் கிரியாசத்திக்கும், நிவிருத்தி முதலிய பஞ்ச கலைகளுக்கும், மலபந்தம், நீங்கித் தூலலய வாசனை மாத்திரம் உடைய முக்தர்களுக்கு உரிய புவனபோகங்களுக்கு இத் தத்துவம் இடமாக நிற்கும்.

சிவதத்துவம் : சுத்தமாயை காரியப்படுதற்கு ஏதுவாகும் வண்ணம் முதல்வனது ஞானசத்தி மாத்திரையால் நோக்கி நிற்கப்பெறுவது. இதற்கு இலயம், நிட்களம், சத்திமான், நாதம் என்னும் பெயர்களும் வழங்கும். குக்கும் மலவாசனையுடைய முத்தான்மாக்களுக்கும் அவர்களுக்குரிய புவன போகங்களுக்கும் முதல்வனின் ஞான சத்திக்கும் இஃது இடமாகும்.

ஆன்மதத்துவம் 24, வித்தியா தத்துவம் 7, சிவதத்துவம் 5 என்னும் மூன்றும் முறையே போக்கிய காண்டம், போசயித் துருகாண்டம், பிரேர காண்டம் எனக் குறிக்கப்படும். இவற்றுள் சிவ தத்துவங்கள் சுத்தமும், வித்தியா தத்துவங்கள் சுத்தா சுத்தமும், ஆன்ம தத்துவங்கள் அசுத்தமும் எனக் குறிக்கப்படுகின்றன.

“ஞானமே ஆனபோது சிவன் தொழில் ஞானம் ஓங்கில்
ஈனமில் சதாசிவன் பேர் ஈசனாம் தொழிலது ஏறின்
ஊனமேற் கிரியை வித்தை உருந்திரன் இலய போகம்
ஆனபேர் அதிகாரத்தோடு ஆதிகரணத்தன் ஆகும்”

- சித்தியார்

இதுகாறும் கூறிவந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் அகக் கருவிகள் எனப்படும். இவற்றின் வேறாகப் புறக்கருவிகள் அறுபது உண்டு. அவற்றையும் சேர்த்துத் தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறு எனக் குறிப்பிடுவர். இதனைத் திருமந்திரம் 2107 ஆம் பாடல் தெளிவு படுத்துகிறது.

“பூதங்கள் ஐந்தும் பொறியவை ஐந்துளும்
ஏதம் படஞ் செய்திருந்த புறநிலை
ஓதும் மலங்குண மாகுமா தாரமோ
டாதிய வத்தை தொண்ணூற் றாரே”

(திரு.2107)

14. புறக்கருவிகளின் கூறுகள்

நிலம் : மயிர், தோல், எலும்பு, நரம்பு, தசை 5

நீர் : நீர், குருதி, மூளை, கொழுப்பு, வெண்ணீர் 5

தீ : ஊண், உறக்கம், உடனுறைவு, உட்கு, மடி 5

வளி : ஓடல், இருத்தல், நடத்தல், கிடத்தல், தத்தல் 5

வெளி : வெகுளி, இவறன்மை, மயக்கம், செருக்கு, பொறாமை 5

செய்தற்கருவி : பேசல், நடத்தல், உழைத்தல், கழித்தல், மகப் பெறுதல் 5

(உட்கு = பயம், இவறன்மை = குரோதம், செருக்கு = ஆணவம்)

அறிவுவளி : உயிர்க்காற்று, மலக்காற்று, தொழிற்காற்று,
ஒலிக்காற்று, நிரவு காற்று 5

தொழில்வளி : தும்மற்காற்று, விழிக்காற்று, கொட்டாவிக்காற்று, இமைக்காற்று, வீங்கற்காற்று 5

நாடி : இடப்பால் நரம்பு, வலப்பால் நரம்பு, நடு நரம்பு, இடக்கண் நரம்பு, வலக்கண் நரம்பு, வலச் செவி நரம்பு, இடச் செவி நரம்பு, உன் நாக்கு நரம்பு, கருவாய் நரம்பு, எருவாய் நரம்பு 10

ஒசை : நுண்ணோசை, நினைவோசை, மிடற்றோசை, செவியோசை 4

முப்பற்று : பொருட்பற்று, புதல்வற்பற்று, பொய்யுலகப்பற்று 3

முக்கணம் : அமைதி, ஆட்சி, அழுத்தல் 3

60

இத்தத்துவங்கள் பலவும் ஆன்மாவுக்குப் பயன்படும் முறையினை ஞானாமிர்தம் என்னும் சைவ சித்தாந்த ஞான நூல் இலக்கியச் சுவை அமைய உருவக முறையில் இனிதே எடுத்து விளக்குகின்றது.

ஆன்மா அரசன், உடல் அரண்மனை, புருவநடு திருவோலக்க மண்டபம், தண்டம் நாடக அரங்கு, இதயம் மந்திரா லோசனை மண்டபம், உந்தி அந்தப்புரம், மூலாதாரம் பள்ளியறைக் கட்டில் இவ்விடங்களில் ஆன்மா சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியா தீதம் என்னும் ஐந்து அவத்தைகளை எய்தும். இவ்வவத்தைகளில் முறையே 35,25,3,2,1 ஆகிய கருவிகள் தொழிற்படும். மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் என்னும் அந்தக் கரணங்கள் அமைச்சர்கள். காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம் என்பன கவசம். நிலம், நீர், தீ, வளி, விசம்பு என்னும் ஐம்பெரும் பூதங்களும் தேர், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும். அறிகருவிகள் ஐந்தும் முறையே ஒற்றர், சூதர், மாகதர், தூதுவர், புரோகிதர், மெய்காப்பாளர். வாக்கு, பாதம், பாணி, பாபு, உபத்தம் என்னும் தொழிற் கருவிகள் ஐந்தும் முறையே குதிரை வீரர், யானை வீரர், தேர் வீரர், காலாட்கள், படைத் தலைவர். அறிகருவிகளுக்கு

நுகர் பொருளாகிய சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்பன அகப்பரிவாரம். தொழிற்கருவிகள் வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம் என்பன. புறப்பரிவாரம், பிராணன், அபானன், வியானன், சமானன், கிருகரன், நாகன், கூர்மன், தேவதத்தன், தனஞ்செயன் என்னும் பத்து வாயுக்களும் உறுதிச் சுற்றம் என அழகுற உருவகப்படுத்தி விளக்கி இருத்தல் பெரிதும் இன்புறத்தக்கது.

15. பதி இலக்கணம்

சைவ சித்தாந்தம் என்னும் தத்துவக் கொள்கையானது பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள் உண்மைகளை விளக்குவது. இவற்றை முறையே இறை, உயிர், தளை எனத் தமிழில் வழங்குவர். ஆணவம், கன்மம், மாயை என்றும் மூவகைப் பாசங்களையும் (தளை) கட்டு என்னும் சொல்லால் வழங்குவது பண்டைய மரபாகும்.

“சான்றவர் ஆய்ந்திடத் தக்கவாம் பொருள்
மூன்றுள மறையெலாம் மொழிய நின்றன
ஆன்றதொல் பதி ஆருயிர்த் தொகை
வான் திகழ் தளையென வகுப்பர் அன்னவே” - கந்தபுராணம்

எனவரும் சான்றோர் வாக்கால் இது தெளியப்படும்.

பதி இலக்கணம் : சிவபெருமான் உயிர்களுக்கு அருள் வழங்கும் பொருட்டு, நாத பிந்துக்கள், சாதாக்கியம், ஈசுவரம் ஆகிய தத்துவங்களில் முறையே (நிஷ்களம்) அருவம், (சுகள நிஷ்களம்) அருஉருவம், (சுகளம்) உருவம் ஆகிய மூவகைத் திருமேனிகளுடன் எழுந்தருள்வான். நாதபிந்து தத்துவங்களில் சிவம் சத்தி எனத் தனித்தனியாக இருக்கும் அருவ மூர்த்தி சாதாக்கிய தத்துவத்தில் ஐந்து நிலையிலும் ஈசுவர தத்துவத்தில் இருபத்தைந்து, அறுபத்து மூன்று, அனந்த கோடி எண்ணிக்கையிலும் விளங்குவர்.

நிஷ்கள சிவம் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானதாய் உயிர்களின் மல இருளையொழிக்கும் பேரொளிப் பிழம்பாய் உயர்க்குயிராய், அமலமாய், குணங்குறிகளற்ற தாய், ஒன்றாய், நிலைபேறுடையதாய், சச்சிதானந்த சொரூபமாய், எங்கும் நிறைந்ததாய் அனுக்கிரக

கர்த்தாவாகிய சதாசிவத்திற்கு மேலானதாய், பரா சத்திக்குக் காரணமாய் இருக்கும்.

நிஷ்கள சத்தி நிஷ்கள சிவத்தின் ஆயிரத்தில் ஒரு கூறாகத் தோன்றுவது. பராசத்தியின் ஆயிரத்தில் ஒரு கூறாய் உயிர்களின் பெத்த (போகம்) முத்திகளில் வியாபித்துக் (உள்ளும்புறமுமாக நிறைந்து) கொண்டிருப்பது. ஆதிசத்தி அதில் ஆயிரத்தில் ஒரு கூறாய் இச்சா சத்தியாய் அதில் ஆயிரத்தில் ஒரு கூறு உடையகிரியா சத்தியாய்த் தோன்றி அதில் ஆயிரத்தில் ஒருகூறு ஞான சத்தியாய்த் தோன்றி, சிவபெருமானுக்குப் பஞ்சகிருத்தியத்திற்குத் துணையாய் நிற்கும். இந்த சத்திகளிலிருந்து ஞானிகள், யோகிகள், கிரியையாளர்களின் தியானம் பூசை யாதியவற்றை ஏற்பதற்காகச் சாதாக்கியங்கள் தோன்றின.

அருவத்திருமேனி கொண்டிருக்கும் சுத்த சிவம் உருவப் பெயர்களையுடையவராய் சாதாக்கியத்தில் வருபவர். சாதாக்கியத்தையடுத்த ஈசுவர தத்துவத்தில் சுகளமாகிய உருவத் திருமேனி மூர்த்திகள். சந்திர சேகரர், உமாமகேசர், இடபாரூடர், சபாபதி, கலியாண சுந்தரர், பிஷாடனர், காமாரி, காலாரி, திரிபுராரி, சலந்தாரி, மாதங்காரி, வீரபத்திரர், ஹரியாத்தர், அர்த்த நாரீசுவரர், கிராதர், கங்காளர், சண்டேசா நுக்கிரகர், நீலகண்டர், சக்கரப் பிரதர், கஜமுகா அனுக்கிரகர், சோமாஸ் கந்தர், ஏகபாதர், சுகாகீனர், தக்ஷிணாமூர்த்தி, லிங்கோற்பவர் என இருபத்தைந்து என்றும், இவற்றிற்கு மேல் அறுபான் மூவர் முதலிய நாயன்மார்கள் ஆகிய திருத்தொண்டர் களுக்கு அருளுவதற்காக எடுத்துக்கொண்டு வந்த உருவங்களும் அனந்த கோடி என நாம் அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

16. பசு இலக்கணம்

பதி, பாச இலக்கணங்கள் சான்றோர்களால் வரையறை செய்யப் பெற்று விளக்கப்பட்டுள்ளன. பசு என்றால், உயிரா? ஆன்மாவா? இன்று வரை ஒரு குழப்பமான நிலை. பல அறிஞர்களிடம் கேட்டதில் தாமும் குழம்பி என்னையும் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தினர்.

அதுபற்றி இரண்டும் ஒன்றா? இரண்டு வேறா? எப்பொழுது ஆன்மா எனப் பெயர் பெறுகிறது என ஆராய்ந்து ஒரு முடிவு கூறியுள்ளேன். அறிஞர் உலகம் ஆய்க.

பிற கூறி என்? முதற் சாத்திரமாகிய திருவுந்தியாருக்கு உரை கண்ட சிவப்பிரகாசர் அவர்கள்.

“அதுவிதுவென்னா தனைத் தறிவாகும்.

அது இது என் றுந் தீபற அவிழ்ந்த சடையாரென்றுந்தீபற”

என்ற 39 ஆம் பாடலில் நின்மலரான தம்பிரானார் ஆன்மாவுடன் கூடி ஆன்மாவாய் நிற்கைக்குக் காரணம் அவருடைய காருண்யத்தின் மிகுதியே என்பது உரை. இதில் உயிருடன் கூடி ஆன்மாவாய் என்பதுதான் தவறுதலாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளதோ எனக் குழப்பத்தைத் தருகிறது.

உயிர்கள் தனக்கெனத் தனித்தன்மையுடையன வல்ல; சார்ந்ததன் வண்ணமாதல் அதன் இயல்பு. “செறிந்திடும் உடலின் மன்னிச் சேர்புலன் வாயில் பற்றி அறிந்து அதில் அழுந்தும்” என்பதை “ஒடுங்கி மலத்துளதாம்” எனவும், நான்காம் சூத்திரத்தில் “சகசமலத் துணராது” எனவும் உயிரின் நிலையைச் சிவஞானபோதம் தெளிவுபடுத்துதல் சிந்திக்கத்தக்கது. உயிர் சிவனைப் போல முற்றறிவுடையதுமன்று; சடப்பொருளாகிய பாசத்தைப் போல அறிவில்லாததுமன்று. அறிவித்தால் அறிந்துகொள்கின்ற இயல்புடையது. ஒருவாற்றான் அறிவுடைமையும் பிறிதொருவாற்றான் அறியாமையும் உடையது. இதுபற்றியே உயிரைச் சதசத்து எனவும், சிதசித்து எனவும் வழங்குவர்.

முதல்வன் உயிர்களுக்கு உணர்த்தும் நெறியினை

“ஈறாய் முதலொன்றாயிரு பெண்ணாண் குணமூன்றாய்
மாறா மறைநான்காய் வருபூத மவை ஐந்தாய்
ஆறார் ஸுவையே மோசையொ டெட்டுத் திசைதானாய்
வேறா யுடனானா னிடம் வீழிம் மிழலையே” -திருஞானசம்பந்தர்

ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய் நின்று உணர்த்துவன் எனப் பெருமான் கூறியுள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது.

ஒன்றாதல் : ஐம்பொறிகள் உயிரின் துணைகொண்டே பொருள்களை அறியும். ஆயினும் ஐம்பொறிகள் உயிரினை அறியமாட்டா. அறியாதொழியினும் ஐம்பொறிகள் எனத் தான் என வேறின்றி உயிரானது இறைவனோடு ஒன்றி நின்று அறிந்தும் அறிவித்தும் நிற்பது ஒன்றாதல் எனப்படும்.

உடனாதல் : அகரமானது மெய்யெழுத்துக்களிற் கலந்துநிற்குமாறு போலவே ஏனைய உயிரெழுத்துக்களிலும் சார்பெழுத்துக்களிலும் கலந்து நிற்கும். அதுபோலவே இறைவன் இயங்குதிணைக் கண்ணும் நிலைத்திணைக் கண்ணும் அவ்வவற்றின் தன்மையாய்க் கலந்து நிற்கிறான். இது உடனாதல் நிலை எனப்படும்.

வேறாதல் : சூரியன் வேறுவேறாய் நிற்பினும் சூரிய ஒளி கண்ணொளியிற் கலந்து நின்று பொருள்களைக் காட்டும். அதுபோலப் பொருட்டன்மையால் இறைவன் வேறு, உயிர்வேறு ஆயினும், இறைவன் உயிரின் அறிவிற் கலந்து நின்று பொருள்களையுணர்த்தி நிற்பன். இதுவே வேறாதல் நிலை எனப்படும்.

17. சீவனின் வடிவும் இருப்பிடமும்

உயிருக்கு நனவு கனவு உறக்கம் பேருறக்கம் உயிர்ப் படக்கம் என்னும் ஐந்து உணர்வு நிலைகள் அன்றாடம் ஏறு வரிசையிலும் பின் இறங்கு வரிசையிலும் நிகழக் காண்கின்றோம். ஏறு வரிசையில் பொருள் உணர்வு மேல் மேலும் விளக்கமுற்று வருதலும், இறங்கு வரிசையில் அவ்வுணர்வு மங்கி அறியாமை மேம்பட்டு நிகழ்தலும் நம் அனுபவமாக உள்ளன. உயிரின் "சீவனின்" வடிவுபற்றித் திருமந்திரம் 1974ஆம் செய்யுளில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“மேவிய சீவன் வடிவது சொல்லிடில்
கோவின் மயிரொன்று நூறுடன் கூறிட்டு
மேவிய கூறது ஆயிரம் ஆயினால்
ஆவியின் கூறு நூறாயிரத் தொன்றாமே.

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமையின் உயிர் அனுத்தன்மையுடைய தென்பதும் பெற்றாம்.

உயிரின் வடிவுபற்றிக் கூறியுள்ள திருமூலர் உயிரின் இருப்பிடம் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளமை மனம் கொளத்தக்கது.

தாவாமாயை (அகத்தமாயை) யின் கண் வீற்றிருந்து முத்தொழிலியற்றும் அரன், அரி, அயன் என்னும் மூவரும் ஆருயிர் உடலகத்துக் கொப்பூழ், கண், நாசி, புருவநடு, உச்சித்துளை என்று சொல்லப்படும் ஐந்திடங்களில் நின்று ஒளிகொடுத்தருளும் சிவபெருமான் உறைகிறான் என உணர்ந்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். அன்று புருவநடுஇடமாம் ஆக்ஞாசக்கரமாகிய சிற்றம் பலத்தில் தான் உறைகிறான் எனத் தெளிந்து கொண்டேன் எனத் திருமூலர் குறிப்பிடுதல் காணலாம்.

“நாபி கண்ணாகி நயன நடுவினுந்
தூபி யோடைந்துஞ் சுடர் விடு, சோதியைத்
தேவர்கள் ஈசன் திருமால் பிரமனும்
மூவருமாக உணர்ந்திருந் தார்களே”

- திரு.1963

“நெற்றிக்கு நேரே புருவத்திடை வெளி
உற்றுப் பார்க்க ஒளிவிடும் மந்திரம்
பற்றுக்குப் பற்றாய் பரமனிருப்பிடம்
சிற்றம்பல மென்று தேர்ந்து கொண்டே னன்றே”

- திரு.2724

திருமூலரின் அணுகுகொள்கையை சிவஞான சித்தியார் கீழ்க்காணும் காரணங்களைக் காட்டி மறுக்கின்றார்.

“உயிரினை அணுவதென்னின் உடல் பலதுவார மோடும்
பயில் வறுக்கட்டுணாது பாரமும் தரித்துச் செல்லா
தயர்வுறும் அசித்தாய் பூத அணுக்களி லொன்றதாகும்
இயல்புறும் அவயவத்தான் அணுவுரு இறக்குமன்றே”

சித்தியார்-205

சிவபெருமான் ஆருயிர்கள் மலப்பிணிப் பினின்று நீங்கித் திருவடி இன்பமாகிய நலப்பிணிப்புற்று வாழ்தற் பொருட்டு, என்றும் உளதான மாயையினின்று தொன்மை யிலேயே உள்ள செவியோசை, மிடற்றோசை, நினை வேோசை, நுண்ணோசையாகிய நால் வகை ஓசைகளையும் ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயை யாக்கம், மறைப்பாற்றல் ஆகிய ஐவகை மலங்களையும், காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை ஆகிய எழுவகை

உணர்வுகளையும் உயிர்களிடத்து அமைவித்து, மெய்ப் பொருளாய் என்றும் நின்று விளங்கித் தனது பேராற்றல் பெருந்திருவால் உலகனைத்தையும் தொழிற்படுத்தி அருள் செய்கிறான் என்பதை,

“வைகரி யாதியு மாயாமலாதியும் பொய் கரியான புருடாதி பேதமும்,
மெய்கரிஞானம் கிரியாதி விசேடத்து, செய்கரி யீசன் அநாதியே
செய்ததே”

எனத் திருமந்திரம் 1970 ஆம் செய்யுளில் கூறியுள்ளவற்றைச் சித்தியார் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“உலகெலாமாகி வேறாய் உடனுமாய் ஒளியாய் ஒங்கி
அலகிலா கன்மத்து ஆணையின் அமர்ந்து செல்லத்
தலைவனாய் அவற்றின் தன்மை தனக்கெய்த லின்றித்தானே
நிலவுசீர் அமலனாகி நின்றனன் நீங்காதெங்கும்”

இச்செய்யுட்கண் கர்மபலன்களை அனுபவிப்பது உயிரே அன்றி ஆன்மா அல்ல என்பதைத் தெளிவுபடுத்துதல் காணலாம்.

நிலம், நீர், தீ, வளி, விசம்பு, நிலாப் பகலோன் புலனாய் மைந்தனொடு எண் வகையாய்ப் புணர்ந்து நிற்கின்ற இறைவன் தன் பேரருட் பெருங்கருணையினால் உயிருக்கு தூலம், சூக்குமம், பரம் என்ற மூன்று உடல்களைக் கொடுக்கின்றான். தூலம் மண் உலகிற்கும், சூக்குமம் பிதிர் உலகிற்கும், பரம் மோட்ச உலகிற்கும் தொடர்புடைய தென்பர் திருமூலர். இந்த உடல்கள் கொடுக்கப்படுவது உயிருக்கே அன்றி ஆன்மாவிற்கல்ல என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளமை அறியலாம்.

“பூதனா சரீரம் போனால் புரியட்ட ரூபம் தானே
யாதனா சரீரமாகி இன்பதுன்பங்க ளெல்லாம்
நாதனார் ஆணை உய்க்க நரகொடு சுவர்க்கம் துய்த்து
தீதிலா அணுவாய் யோனி சேர்ந்திடும் சீவனெல்லாம்” (சித்.126)

“மூலகை அணுக்களுக்கு முறைமையால் விந்து ஞானம்
மேவிய தில்லை யாகில் விளங்கிய ஞான மின்றாம்
ஓவிய விந்து ஞானம் உதிப்பதோர் ஞான முண்டேல்
சேவயர் கொடியி னானன்றன் சேவடி சேரலாமே” (சித்.46)

“தத்துவ ரூபமாகும் தரும் அருவுருவ மெல்லாம்
தத்துவ தூலகுக்கும பரங்களுமாகி நிற்கும்

தத்துவம் தன்னில் சாரும் அணுக்கள் சாதாக்கியத்தில்
தத்துவ சத்தம் சாரும் சகலமும் தத்துவங்கள்”

(சித் 161)

உயிரின் அணுக்கொள்கையை மறுத்த அருணந்தி சிவனார் அவர்கள் மேற்கண்டுள்ள பாடல்களில் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளமை தெள்ளத் தெளிவாகக் காணக்கிடக்கிறது. 46 ஆம் பாடலில் மூவகை அணுக்கள் எனக் குறிப் பிட்டுள்ளமை, சித்தாந்தம் குறிக்கும் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்ற மூவகை நிலையுடைய உயிர்களைத் தான் என்பது வெளிப்படை. தத்துவங்கள் உயிருக்கே அன்றி ஆன்மாவிற்கல்ல என்பதும் தெளிவு.

18. ஆன்மப் பிரகாசம்

சிவஞான போதம் மூன்றாம் சூத்திரத்தில் மெய்கண்ட தேவநாயனார் ஆன்மாவைப் பற்றி விளக்கியுள்ளார்கள். அதற்கு உரை கண்ட அருளாளர் சிவஞான சுவாமிகள் தன் உரையில்

“தனுவினுளான்மா வுளதென்றாரேனும் காணப் பட்ட உடம்பாற் கர்ணப்படாத உயிருண்மை கூற வேண்டுதலின் இவ்வுடம்பு சூனிய முதலியவற்றின் வேறாய ஆன்மாவை யுடைத்தென உடம்பின் மேல்வைத்தோதுதல் ஆசிரியர் கருத்து” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது பற்றி அறிவுடையோர் ஆராய்க.

“உளது இலது என்றலின், எனது உடல் என்றலின்
ஐம்புலன் ஒடுக்கம் அறிதலின், கண்படில், உண்டிவினை
இன்மையின் உணர்த்த உணர்தலின்
மாயா இயந்திர தநுவினுள் ஆன்மா.”

இச்சூத்திரம் பூட்டுவிற் பொருள்கோள் அமைப்பில் அமைந்துள்ளது. இதில் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபுகள் ஐந்து வந்துள்ளன. ஐந்தாம் வேற்றுமை நீக்கமும் பொருவும் எல்லையும் ஏதுவும் என நான்கு பொருண்மைகளையுடையது.

நீக்கல் - தீர்தல் பற்று விடுதல் என்பனவற்றால் பெறப்படும்.

பொருவு : உறும்பொருவு, உவமப்பொருவு என இருவகைப்படும்.

எல்லை : திசையும், அளவும் உணர்த்தி வரும்.

ஏது:

ஞாபக ஏது, காரக ஏது என இருவகைத் தன்மைகளையுடையது எனவும் அறிவு முதலிய அகக்கரணங்களை ஞாபக ஏது முதற் கருவி எனவும் கண் முதலிய ஐம்பொறிகளையும் ஞாபக துணைக் கருவிகளெனவும். காரக ஏதுப் பொருண்மை அச்சம் ஆக்கம் என்பனவற்றால் பெறப்படும் எனவும்

சேனாவரையர் விளக்குவர்.

எனவே ஏதுப்பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பொருள் கொள்ளின் முதல்வனால் உயிருக்கு அநாதியே அளிக்கப்பட்ட சூட்சும உடலின் அகமனத்தில் உள்ள உயிருடன் உடனாய் நிற்பதெதுவோ அதுவே ஆன்மா எனப் பொருள் கொள்வதே சாலப் பொருத்தமுடையதாய்த் தோன்றுகிறது.

அருளாளர் சிவஞான சுவாமிகள் 5 ஆம் சூத்திர உரையில்

“விளம்பிய உள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்கு
அளந்து அறிந்து அறியா ஆங்கு அவைபோல
தாம்தம் உணர்வின் தமி அருள்
காந்தம் கண்ட பசாசத் தவையே.

போதம் - 5

இச்சூத்திர உரையில் எடுத்தக் காட்டியுள்ள வெண்பா.

“வெய்யோன் ஒளியில் ஒடுங்கி விளங்காது
வெய்யோனை ஆகாதமின் போல் - மெய்யதனை
கண்டு கேட்டுண்டியிர்த்துற்றறியும் ஐம்புலனைக்
கண்டுடனாய் மன்னுதலைக் காண்.

உயிர் அங்ஙன முணர்த்த உணருங்கால் முதல்வனின் வேறு நின்றுணருமோ ஒன்றாய் நின்றுணருமோ என்பான் நோக்கி அவ்விரண்டியல்புமின்றி நின்று மாறுணர்த்தி அதனை வலியுறுத்தல் நுதலிற்று.

வெய்யோன் ஒளியில் ஒடுங்கி ஞாயிற்றினொளியில் அடங்கி - விளங்காது அதனின் வேறாய் விளங்கித் தோன்றுதலின்றி, வெய்யோனை ஆகாதமின் போல அதுவாயொழிதலுமில்லாத நான்மீன்கள் அஞ்ஞாயிறாலே ஒளியுடையவாமாறுபோல, கண்டு கேட்டுண்டியிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனை மெய் அவனில்

கண்டுகண்டும் கேட்டும், உண்டும் உயிர்த்துத் தீண்டியும் அறியப்படும். ஐவகை விடயங்களையும் உயிர்மெய்ப் பொருளாகிய முதல்வனால் உணர்ந்து - உடனாய் மன்னுதலைக் காணார் - வேறாதலும் ஒன்றாதலும் இன்றி அவ்விரண்டுக்கும் பொதுவாய் அடங்கி உடனாய் நிலைபெறுதலை அறிவாயாக.

நாண்மீன் முதலியவற்றின் ஒளியெல்லாம் ஞாயிற் றானாய ஒளியேயென்பது வேத நூற்றுணிபாகலின் அஃது ஈண்டைக்கு உவமையாயிற்று. உயிரென்னும் எழுவாய் மேலை வெண் பாவினின்று வருவித்துரைக்கப் பட்டது என்பது உரை. இதில் இரண்டும் இணைந்த நிலையே ஆன்மா என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

சிவஞானபோத 2 ஆம் சூத்திரம் மூன்றாம் அதிகரண மேற்கொள்வென்பா

“கண்டகனவைக் கனவுணர்வில் தான் மறந்து
விண் படர்ந்தத் தூடுவினையினால் - கண்ணெவிகெட்டு
உள்ளதே தோற்ற உளமணுவாய்ச் சென்று மனந்
தள்ள விழுங்கருவில் தான்.

அணுவடிவினதாய உயிர், மனம் தள்ள கருவிலே விழும் எனத் தெளிவுபடுத்துதல் காண்க. கருவில் விழும் வரை அது உயிர்தான் ஆன்மா அல்ல. பின் எப்பொழுது ஆன்மா என்ற பெயரைப் பெறுகிறது என்பதை மணிவாசகப் பெருமான் திருவாசகம் 477 ஆம் வாசகத்தில் கீழ்க் காணுமாறு விளக்குதல் காண்க.

“உருத்தெரியாக் காலத்தே உள்புகுந்தேன் உளமன்னிக்
கருத்திரித்து ஊன்புக்குக் கருணையினால் ஆண்டு கொண்ட
திருத்துருத்தி மேயானைத் தித்திக்கும் சிவபதத்தை
அருத்தியினால் நாயடியேன் அணிகொள்தில்லை கண்டேனே”

கரு உருப்பெறாத நிலையில் உயிரொடு கலந்து உருவைக் கொடுத்து உள்நின்று நல்வழிகாட்டி ஆட்கொண்டான் எனக்கூறுவதினின்றி உடனாதல் நிலையே ஆன்மா எனப்பெயர் பெறுகிறது என்பது தெளிவு. இதனைத் திருமந்திரம் பலபாடல்களில் தெளிவுபடுத்துதல் காணலாம். 1729 ஆம் திருமந்திரத்தில் “மனம் புகுந்து என் உயிர் மன்னிய வாழ்க்கை” எனவும் முதல்வன் குடிகொண்டிருப்பதினால் “உள்ளம் பெருங்கோயில்” எனவும்

குறிப்பிடுதல் காணலாம். மணிவாசகரை அடியொற்றியே கம்பர் பெருமானும் இரணியன் வதைப் படலம் 43 ஆம் செய்யுளில் "உள் நிறைந்துள கரணத்தின் ஊங்கு உள உணர்வு" எனக் குறிப்பிடுதல் சிந்திக்கத்தக்கது.

முதல்வன் - பதி, பசு - உயிர், இரண்டும் இணைவது ஆன்மா என்பதும் பெற்றாம். மேலும் உயிருக்கு இயல்பான இச்சை, கிரியை, ஞானம் என்பதில் இச்சையை ஞானத்தோடு தொடர்புபடுத்துவது ஆன்மா எனவும், கிரியை யோடு தொடர்புபடுத்துவது உயிர் எனவும் கொள்க.

19. மூவகை உயிர்களின் இயல்பு

உயிர் இறையருளால் தன்னையறிகின்ற போது சுத்தன் என்றும் தன்னையறியாத நிலையில் கேவலன் என்றும், அவ்வுயிர் கேவலத்தினின்று நீங்கி சுத்தனாவதற்கு மாயையுடன் கலந்தபோது சகலன் எனவும் குறிக்கப்பெறுவன்

"மாயை கைத்தாயாக மாமாயை யீன்றிட

ஆய பரசிவன் தந்தையாய் நிற்கவே

ஏயும் உயிர் கேவல சகலத்தெய்தி

ஆய்தரு சுத்தமும் தான் வந்தடையுமே

- (திரு.2229)

புலம்பு (கேவலம்) புணர்வு (சகலம்) புரிவு (சுத்தம்) என்னும் மூன்று நிலைகளையுடையது உயிர். கேவல கேவலம், கேவல சகலம், கேவல சுத்தம், சகல கேவலம், சகல சகலம், சகல சுத்தம், சுத்த கேவலம், சுத்த சகலம், சுத்தா சுத்தம் என ஒன்பது நிலைகளாக இதனை விரித்துப் பேசுவர்.

"சுத்தத்திற் சுத்தமே தொல் சிவமாகுதல்

சுத்தத்திற் கேவலம் தொல் உபசாந்தமாம்

சுத்த சகலத்து துரிய விலாசமாம்

சுத்தத்தில் இம்மூன்றுஞ் சொல்லல்லு மாமே

- (திரு.2213)

மும்மலங்களாகிய ஆணவம், கன்மம், மாயை யாகியவற்றை அடிப்படையாக வைத்தே மூவகை உயிர்கள் எனப் பிரித்துப் பேசப்படுதல் காணலாம்.

ஆணவமலமாகிய ஒருமல முடையார் விஞ்ஞானகலர்.

“விஞ்ஞானர் நால்வரு மெய்ப் பிரளயாகலத்
தஞ்ஞானர் மூவருந் தாங்கு சகலத்தின்
அஞ்ஞான மூவரு மாகும் பதின்மராம்
விஞ்ஞான ராதியர் வேற்றுமை தானே

- (திரு.476)

இத்திருமந்திரத்தில் சதாசிவ தத்துவத்திலே உறையும் அணு சதாசிவர், மகேசுர தத்துவத்திலே உறையும் அட்டவித்தியேசுரர், சுத்த வித்தியா தத்துவத்திலே உறையும் எழுகோடி மந்திரத் தலைவர், சிவதத்துவத்தில் சிவபெருமானின் திருவடிக் கீழ் கலந்து பிரிவற நிற்கும் பேறுபெற்றவர்கள் ஆகிய நால்வரும் ஞானத்திற் சரியை, ஞானத்தில் கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தில் ஞானம் ஆகிய நால்வகைப் பேற்றினர். ஆணவமாகிய ஒருமலம் மட்டும் உடையோர். இவர்களை ஒருமல முடையோர் எனக் கூறுவதும் மலவாசனை முற்றும் அறாமை பற்றி என்க. இவர்கள் சுத்தமாயா உடலுடையவர்கள்.

ஆணவம், கன்மம் ஆகிய இருமலமுடையார் பிரளயாகலர் எனப்படுவர்.

இவர்கள் பக்குவமுடையோர் அபக்குமடையோர் என இரு வகைப்படுவர். இதில் பக்குவமுடையோர் பரமுத்தி, அபரமுத்தி ஆகியவற்றுக்குத் தகுதியுடையோர் என இருவகைப்படுவர். எனவே இவர்கள் மூவகையினராவர்.

அறிவுக் கடவுள்களை வழிபட்டு அவர் நிலை யெய்திய முனிவர்கள் ஒரு நூற்றெண்மரும், சீகண்ட ருத்திரர் முதலியோரும் இந்நிலையினரேயாவர். இவர்களும் சுத்த மாயையுடையவர்களே.

சகலர் : ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மல முடையோர், அசுத்தமாயா உடலுடையவர்கள். இவர்கள் மட்டமானவர் (மந்தர்) விரைவானர் (தீவிரர்) மிகவிரைவானவர் (தீவிரதரர்) என மூவகைப்படுவர் எனத் திருமந்திரம் 481 ஆம் பாடல் குறிப்பிடுதல் காணலாம். மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விஞ்ஞான கலர், பிரளயாகலர் ஆகியவர்கள் தவிர அனைவரும் சகலரே.

தி.5.

“ஆணவமாகும் விஞ்ஞான கலருக்குப்
பேணிய மாயை பிரளயா கலருக்கு
ஆணவ மாயையுங் கன்ம மூன்றுமே
காணும் சகலருக்குக் காட்டும் மலங்களே.

- திரு.2202

சிவபெருமானே தேவர்கள் அனைவருக்கும் முதல்வனாக விளங்குபவன். உலகப் பொருள்கள் மூலப் பகுதியினின்றும் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இதற்கு இயற்றுதற் கர்த்தாவாக நிற்பவர் மூவர். அவர்களுக்குத் தனித்தன்மை ஏதும் இல்லை. சிவபெருமானின் ஆணைவழியாகவே இயற்றுகின்றனர். இவர்கள் முக்குணம் படைத்த உயிரினத்தவரே யாவர். இவர்களே அயன் அரி அரன் என அழைக்கப்படுபவர்கள். இவர்கட்கு கண் காணிகளாக நின்று தொழிற்படுத்துபவர்கள் மூவர் உளர். அவர்களும் உயிரினத்தவரே யாவர். அவர்கள் கட்டு நீங்கிய சிறப்பு இனத்தவராவர். இவர்கள் உறை விடமும் முப்பத்து இரண்டாவது தத்துவமாகிய சுத்த வித்தையாகும். இம்மூவரும் அயன் அரி அரன் என்னும் காரணத் தொழிற்பெயரே பெறுவர். இவர்களும் முப்பத்து மூன்றாம் தத்துவத்திலுள்ள ஆண்டானும் (மகேசன்) ஆகிய நால்வரும் ஒருவகையினர் என மறை சொல்லாநிற்கும் எனத் திருமூலர் தன் 1958 ஆம் திருமந்திரத்தில் தெளிவுப்படுத்துதல் காணலாம்.

“தேவப்பிரான் திசை பத்துதயஞ் செய்யும்
மூவர் பிரான் என முன்னொரு காலத்து
நால்வர் பிரான் நடுவாயுரையா நிற்கும்
மேவுபிரான் என்பர் விண்ணவர் தாமே

- திரு.1958

20. சகலரில் ஐவகை இயல்பினர்

வேறு எந்தச் சாத்திரங்களிலும் குறிப்பிடப்படாத இப்பிரிவினைத் திருமூலர் மட்டுமே எடுத்துக்காட்டுதல் அறிந்து இன்புறத்தக்கது.

பிராணன், புருடன், சீவன், பசு, போதன் என ஐம்பிரிவினர்.

நா.சுப்பிரமணியன்

பிராணன் : தான் வேறு சிவன் வேறு என்று தன்னை எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கியநிலை.

“அன்னமிரண்டுள ஆற்றங்கரை யினில்
துள்ளி யிரண்டுத் துணைபிரியா தன்னந்
தன்னிலே யன்னந் தனியொன்ற தென்றக் கால்
பின்ன மடவன்னம் பேறணுகா தன்றே”
- திரு.1969

புருடன் : தான்வேறு சிவன் வேறு என்று தன்னை எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் அஞ்ஞான நிலை.

“அணுவுள் அவனும் அவனுள் அணுவும்
கணுவற நின்ற கலப்ப துணரார்
இணையிலி யீசனவ னெங்குமாகித்
தணிவற நின்றான் சராசரந் தானே.
- திரு.1973

சீவன் : தன்னைச் சுற்றியுள்ள அஞ்ஞானத்தை நீக்குதற் பொருட்டுக் குருவருள் பெற்ற உயிரின் நிலை.

“உண்டு தெளிவன் உரைக்க வியோகமே
கொண்டு பயிலுங் குணமில்லை யாயினும்
பண்டுபயிலும் பயில் சிவனார் பின்னைக்
கண்டு சிவனுருக் கொள்வர் கருத்துளே”
- திரு.1975

பசு : குருவருளால் தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள அஞ்ஞானத்தை அகற்றி இருப்பினும் பாசம் முற்றும் நீங்காத ஆன்மாவின் நிலை

“கொல்லையில் மேயும் பசுக்களைச் செய்வதென்
எல்லைகடப்பித் திறைவனடிகூட்டி
வல்ல செய்தாற்ற மதித்த பின்அல்லது
கொல்லை செய் நெஞ்சங்குறிப் பறியாதே”
- திரு.1978

போதன் : தானும் இறைவனும் ஒன்றே என்று அறிந்து பாசம் முதலியன முற்றும் நீங்கிய நிலை - இதுவே சாயுச்சிய நிலை.

“சீவனைச் சிவனென்ன வேறில்லை
சீவனார் சிவனாரை யறிகிலர்
சீவனார் சிவனாரை யறிந்தபின்
சீவனார் சிவனாயிட்டிங் கிருப்பாரே”
- திரு.1979

மேற்கண்ட முறையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது உய்த்துணரத்தக்கது.

21. பாச இலக்கணம்

ஆணவமலம் : ஆன்மாக்களுக்கு வினைமுதலாந் தன்மையுடையதாய் அநாதியே நெல்லிற்கு உமி போலவும், செம்பினுள்களிம்பு போலவும் சகசமாய்ப் பற்றி நின்று எல்லா அசுத்தங்களுக்கும் மூலகாரணமாய் நிற்பது. இதற்குப் பசுத்துவம், பக்கீகாரம், மிருத்யு, அவித்தை முதலிய காரணப் பெயர்களும் வழங்கும். ஆணவமலத்திற்கு ஆவார சத்தி என்றும், அதோநியோமிக சத்தி என்றும் முறையே சிறப்பியல்பு, பொதுவியல் புகளுண்டு. ஆணவம் கேவல நிலையில் உயிர்களுக்கு அறியாமையை விளைவிக்கின்றது. அவற்றின் இச்சை, கிரியை, ஞான சத்திகளைத் தொழிற் படவிடாமற் தடுத்து நிறுத்துகின்றது. அதனால் உயிர்கள் தன்னையும் தலைவனையும் அறியாமல் ஆணவமலத் தினையும் அறியாமல் கிடக்கின்றன. இங்ஙனம் மறைத்தலே ஆவார சத்தியாகும். சகலத்தில் ஆணவம் கன்ம வாசனையுடன் கூடிய உயிருக்கு விபரீத உணர்வை உண்டாக்கி அதனைப் பிறப்பு இறப்புக்களில் உழலச் செய்கிறது. இங்ஙனம் கீழ் நோக்கிச் செலுத்தும் தன்மையே அதோ நியாமிசா சத்தி எனப்படும். சுத்த நிலையில் உயிருக்கு ஆணவபந்தம் விலகும். அப்போது உயிரை நலியாமல் செயலற் றொழியும். ஆணவமலத்தின் அதோ நியாமிகா சத்தி ஏழு வகைகளிற் காரியப்படும். மோகம், மதம், அராகம், கவலை, தாபம், வாட்டம், விசித்திரம் என்பன அவை. மோகம், அயர், மதம், நகை, விகற்பம், கற்பம், குரோதம், கொலை என எட்டெனக் கூறுவாரும் உளர்.

கன்மமலம் : ஆன்மாவினால் செய்யப்படும் நல்வினை தீவினைகள் கன்மம் எனப்படும். கன்மம் எனினும் வினை எனினும் ஒக்கும். புவனம், கலை முதலிய ஆறு அத்துவாக்கள் இடமாக மனம் வாக்குக் காயம் ஆகிய மூன்றால் ஈட்டப்பட்டு ஆகாமியம் என்னும் பெயர் பெற்று பின்னர் பக்குவமாங்காறும் சூக்கும கன்மமாய் புத்திதத்துவம் பற்றுக் கோடாக மாயையிற் கிடந்து சாதி ஆயுள் போகம் என்னும் மூன்றற்கு ஏதுவாய் முறையே சனகம், தாரகம், போக்கியம் என்னும் மூவகைத் தாய், ஆபூர்வம் சஞ்சிதம் புண்ணியம் பாவம் என்னும் பரியாயப் பெயர்கள் பெற்று ஆதிதைவிகம், ஆதியான்மிகம், ஆதிபௌதிகம் என்னும் முத்திறத்தால் பலதரப்பட்ட பிராரப்தம் என்னும் பெயர்பெறும்.

ஆதிபௌதிகமாவது சடம் வாயிலாக வருவது. ஆதியான்மிகம் உயிர்களால் வருவது. ஆதிதைவிகம் தெய்வ காரணமாக வருவது. இன்னும் இவ்வினைகள் உலகம், வைதிகம், அத்தியான்மிகம், அதிமார்க்கம், மாந்திரம் என்று ஐவகைப்பட்டு ஒன்றற்கொன்று ஏற்ற முடைத்தாய் முறையே நிவர்த்தி முதலிய பஞ்சகலைகளில் அடங்கி, அசுத்தம், மிச்சிரம், சுத்தம் எனப்படும் போகங்களைப் பயப்பிக்கும். எனவே கன்மவாசனை சஞ்சிதம் (தொடுவினை) பிராரப்தம் (பழவினை) ஆகாமியம் (வளர்வினை) என மூவகைப்படும் என்பர். தொடுவினையும், வளர்வினையும் தீக்கையாலும், ஞானத்தினாலும் நீங்கும். பழவினை அனுபவித்தே தீரவேண்டும். வினையானது தன்பயனைக் கொடுக்கும் கால் உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், கற்றார், கல்லார், செல்வர், வறியவர் என்ற வேற்றுமை பாராது தனக்குரிய காலத்தில் வந்து தனது பயனைத் தந்தே தீரும்.

“வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினையுங்காலை காலமொடு தோன்றும்”

என்பதும் தொல்காப்பியம். தமிழ் மக்களின் வினைக் கொள்கையை இந்நூற்பாவால் அறியலாம்.

மாயாமலம் : வினை உண்மை பெறப்படவே அதற்குப் பற்றுக் கோடாகிய மாயையுண்மையும் பெறப்படும். “மா” என்பது ஒடுங்குதலையும் “யா” என்பது தோன்றுதலையும் குறிக்கும். எல்லாப் பொருள்களும் ஒடுங்குவதற்கும் பின் தோன்றுவதற்கும் காரணமாக இருப்பது எதுவோ அதுதான் மாயை எனப்படும். உயிர்களுக்கு உரிய உடல் கருவி உலகு நுகர்ச்சி (தனு கரண புவன போகங்கள்) என்பன மாயையினின்றே தோன்றுவன என்பது சைவ சித்தாந்தம்.

உயிர்க்கு வினை முதலாந்தன்மை (போத் திருத்துவம்) விளைவிப்பது ஆணவமலம். உடல் கருவி உலகு நுகர்ச்சியினை அளிப்பது மாயாமலம். இன்ப துன்பங்களை நுகர்விப்பது கன்மமலம். உயிர்களைக் கட்டுப் படுத்தும் வகையான இவை முறையே பிற்கட்டு (அநுபந்தம்) நற்கட்டு (சம்மந்தம்) எதிர்க்கட்டு (பிரதிபந்தம்) எனப்படும்.

உயிர் தோன்றிய அன்றே அதனோடு உடன் பிறந்தது (சகசம்) ஆதலின் ஆணவமலத்திற்கு, சகசமலம் என்றும், உயிரின் எல்லாத் துன்ப இன்பங்களுக்கும் மூல காரணமாக இருத்தலின் மூலமலம் என்றும் பெயர் வழங்கும். ஆணவமலத்தினின்று உயிர்தப்பி உய்வதற்கு உடல் கருவி முதலியனவாகத் துணைபுரிவது மாயா மலம். உடல் கருவி முதலியனவற்றால் இன்ப துன்பங்களை நுகரச் செய்வது கன்மமலம். இவை இரண்டும் ஆணவமலத்திற்குப் பின்னே இடை வருவதனால் (ஆகந்துக) இடையில் வருகின்ற மலம் எனப் பொருள்படும்.

இம் மும்மலங்களோடு மாயேயம் திரோதாயி என்னும் வேறு இருமலங்களையும் சேர்த்து எண்ணிய பாசங்களாகிய மலங்கள் ஐந்து என்றும் நூல்கள் கூறும். மூலதத்துவம் முதல் பிருதிவி ஈறான தத்துவங்களும் புவனங்களும் புவனத்துப் பொருள்களும் மாயேயம் எனப்படும். இதனை “புவனபோகச் செயல் ஆகும் மாமாயைத் திரட்சி” என்பர் உமாபதி சிவம். மாயை உயிரறிவை மயக்கும். மாயேயம் அம்மயக்கத்திற்கு முன்னிலைப் பொருளாக நிற்கும்.

திரோதாயி : என்பது ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலங்களையும் செலுத்தி உயிரின் அறிவு இச்சை செயல்களை மறைக்கும்படி செய்வது. “ஏயும் மும் மலங்கள் தத்தம் தொழிலினை இயற்ற ஏவும் தூயவன் தனதோர் சக்தி திரோதானகரியது” என்றபடி இறைவனின் திருவருளாகிய சத்தியும் கட்டு நிலையில் உயிர் அறிவை மயக்கும். அது பற்றி அதற்கு மறைப்பாற்றல் (திரோதானசத்தி) எனப் பெயர் வழங்கும். உயிர் பக்குவமெய்திய நிலையில் இம்மறைப் பாற்றலே அருளாற்றலாக மாறி நலம் விளைவிக்கும். இவ்வுண்மையினையே “பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை” என்னும் தொடரால் மணிவாசகர் புலப்படுத்தியருளியுள்ளார். “பாகம் மிக உதவு திரோதாயி” என்றும் “முற்சினம் மருவு திரோதாயி, கருணையாகி திருந்திய சத்தினிபாதம் திகழும்” என்றும் உமாபதி சிவம் குறிப்பிடுவர். இங்ஙனம் மாயேயம், திரோதாயி என்னும் இரண்டையும் சேர்த்து மலங்கள் ஐந்து எனவும் கூறுவதுண்டு. ஆயினும் மும்மலம் என்றலே பெரு வழக்காக நூல்களில் குறிப்பிடப்பெறும்.

22. நால்வகை நெறிகள்

சீவன் சிவனாதல் வேண்டுமென்ற கருணையால் சிவபெருமான் கொடுத்த தனுசுரண புவனபோகங்களைத் துயர்க்கின்ற நிலையில் பின்பற்ற வேண்டிய நெறிகள் நான்கு எனச் சித்தாந்தம் கூறும். அவையாவன சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பன.

சரியை : அனைத்து உயிரிடத்தும் வேற்றுமையின்றி அன்புகாட்டுவது.

கிரியை : எல்லா உயிரையும் தன்னுயிரென எண்ணல்

யோகம் : அனைத்துயிருள்ளும் ஒளிகாண்டல்

ஞானம் : உயிர்க்குயிராய்த் தான் நின்றல்.

எனத் திருமூலர் 1417 ஆம் பாடலில் விளக்குகிறார்.

சரியை என்பதை விளக்குபவர் நித்தமும் கோயில் தொறும் சென்று இறைவனைப் பணிதலும், புலர்வதன் முன் அலகிட்டு மெழுக்குமிட்டுப் பூமாலை புனைந் தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித் தலையாயிரக் கும்பிட்டுத் தன்னை மறந்து அவன் புகழ் பாடல் எனக் குறிப்பிடுவர். சரியையாளர் பக்தர்; கிரியையாளர் தொண்டர்; யோகியர் சாதகர்; ஞானியர் சித்தர்; எனத் தெளிவாக நால்வகை நெறியினைப் பின்பற்றுபவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடு கின்றார்.

மேலும் சரியையாளர் சாலோகத்தையும், கிரியையாளர் சாம்பத்தையும், யோகியர் சாஸுபத்தையும், ஞானியர் சாயுச்சியத்தையும் அடைவர் எனவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

சாலோகம் என்பது இறையுலகு வாசியாதல், சாம்பம் என்பது இறைவனுக்கு அணுக்கராய் உள்ளபேறு. சாஸுபம் என்பது இறைவனைப் படியொத்த வடிவு பெறுதல். சாயுச்சியம் என்பது இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்கும் நிலை எனவும் குறிக்கின்றார். சரியையாளர் சந்தனம் மலர் முதலியன கொண்டு அர்ச்சித்தலோடு கொல்லாமை முதலிய நோன்பினையும் நோற்றல் வேண்டுமெனக் கூறுகிறார்.

கிரியையாளர்க்கு இறைக்காட்சி கிடைக்கும் என்கிறார். யோகியர் குரு சொல்லிய வண்ணம் நின்று அகத்துவமாகிய யோகத்தில், பசு முதலியன கட்டும் தறி மாறுதலின்றி இருந்தாற் போல மனதை ஒரு நிலையினில் நிறுத்திச் சிவத்தையறிகின்றவர்கள். யோகிகள் பூவினுள் மணம் பொருந்தி இருப்பது போல சிவனுக்குள் சிவமணம் பூத்துப் பொலியும். ஆதலின் தெளிந்த சிந்தையராய், பிறவி நீங்கி விளங்குவர். எனவே யோகியர்க்கு சரியை கிரியை யோகம் ஆகிய மூன்றும், கிரியையாளர்க்கு சரியை கிரியை ஆகிய இரண்டும், சரியையாளர்க்கு அஃதொன்றுமே கூடும்.

ஞானம் : ஞானத்தைக் காட்டிலும் பிற நெறி இல்லை. அதனினும் முத்தியளிக்க வல்லதுமில்லை.

மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் ஆகிய நான்கையும் அடக்கியாள்பவனே, சன்மார்க்கி எனப்படுவான். அவனே ஞானியாவான்.

ஞானத்தில் சரியை, ஞானத்தில் கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தில் ஞானம் என நான்கு வகையாகக் கூறப்படும்.

ஞானத்தில் சரியை : மேலோர் சொற்கேட்டு நடத்தல்.

ஞானத்தில் கிரியை : திருவடிப் பேற்றினை நாடுவது.

ஞானத்தில் யோகம் : தத்துவங்களைக் கடந்து அருள்வெளி நிற்கல்

ஞானத்தில் ஞானம் : அருள் வெளியில் கலத்தல்

ஞானத்தில் ஞானம் பெற்றவரே சிவன் முத்தர் அல்லது சித்தர் எனப்படுவர்.

அடுத்து சன்மார்க்கம் முதலியவற்றை விளக்குகிறார்.

சன்மார்க்கம் : சிவயோக சித்தராய் வாழ்பவர். கூற்றத்தை வென்ற கூத்தப் பெருமானின் திருவடி தலைக்கூடும் இயல்பினர். சன்மார்க்கத்தில் சிவன் அளித்தருளும் திருவடிப் பேறு குருவின் அருளால் கை கூடுவதாம். இப்பற்று திருவடியைத் தொட, காண, வழிபட, பாடத் தலைமேல் சூட விளைவதாகும். இத்தகைய சன்மார்க்கிகள் வாழும் இடமே இறைவனை வழிபடும் திசையாகும்.

அவர்கள் இருப்பே இறைவன் திருவுருவ இருப்பாகும். இவர்களைக் காண்டலே தரிசனக் காட்சியாகும். பதி, பசு, பாச, ஞானங்களை ஆராய்ந்தவரே சன்மார்க்கிகள் எனவும் அவர்களே இறைவனடி எய்தியவர்கள் எனவும் விளக்கம் தருகிறார்.

சகமார்க்கம் : சன்மார்க்க நிலைக்கு முன்னிலை இதுவாகும். சகமார்க்கமே சன்மார்க்கமாவது. புறப் பொலிவாம் புவியில் புருடார்த்த சித்திகளைப் பெற்று அகத்தவமாம் யோகத்தையும் கூடுவர்.

சற்புத்திர மார்க்கம் : சகமார்க்கத்தினை நிலை நாட்டுவ தாகும் சற்புத்திர மார்க்கம். அதாவது சகமார்க்கத்தின் முன்னிலை எனலாம். பூசித்தல், வாசித்தல், போற்றல், செபித்தல், நற்றவம்புரிதல், அழுக்காறினமை, வாய்மை முதலியன வழி நிற்றல்.

தாச மார்க்கம் : அடியார்களிடத்தில் பணிவு, ஆலயங்களில் விளக்கிடுதல், பூக்கொய்தல், மெழுகுதல், துதித்தல், மணியடித்தல், திருமஞ்சனம் கொண்டு வருதல் முதலிய தொண்டுகள் செய்தல்.

சாலோகம் : சமயம், விசேடம், நிருவாணம், அபிடேகம் முதலிய நான்கு தீட்சைகளும் பெற்றவர்கள் உள்ளத்தைக் கோயிலாகக் கொண்டு வாழ்பவர் சரியையில் சாலோகமெய்தலாம் என்பர்.

சாமீபம் : பாசம் வருத்தும் நிலை கடந்தநிலையே சாமீபம். “பாசம் அருளானதாகும் சாமீபம்” என்பர்.

சாருபம் : அட்டாங்க யோகப் பயிற்சியால் அமைந்த யோக நெறியில் அமைவது.

சாயுச்சியம் : சாக்கிராதிதம் சாருதலும், உபசாந்தம் நிலையை யடைதலும் சிவத்தோடு கலத்தலும் சாயுச்சியமாகும்.

திருமூலரின் கருத்துக்களைக் கூர்ந்து ஆராயின் கீழ்க் கண்ட உண்மை விளங்கும்.

மேற்காட்டிய சரியை முதலிய நான்கும், தாச மார்க்கம் முதலிய நான்கும், சாலோகம் முதலிய நான்கும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையன என்பதும் தாசமார்க்கம் முதலிய நான்கும் இறைவனையடையும் நான்கு மார்க்கங்களுக்கும் அடிப்படையாய்

அமைந் தனவே சரியை முதலிய நான்கும் ஆகும். சரியை என்பது அங்ககூத்தம். கிரியை என்பது மனப்பக்குவம் செய்தலாகிய அகநிகழ்ச்சி. இது இளமை நிலை. யோகம் என்பது மனத்தை யடக்கி வாயுவைப் பக்குவப்படுத்தும் முதுமை நிலை. ஞானம் என்பது சிவமாய் நின்றல். இவை நான்கும் முறையே தாசமார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம் ஞானமார்க்கம் முதலியவற்றோடு பொருந்தி வரும்.

அவத்தை பேதம் : (அனுபவமாறுபாடு) இது கேவலம், சகலம், சுத்தம் என மூன்று வகைப்படும். கேவலமாவது. தத்துவங்கள் ஒன்று கூடாமல் இருப்பது. சகலமாவது - தத்துவங்களுடன் கூடிக்காரியப் படுவது. சுத்தமாவது - சகலம் கேவலம் இரண்டும் தாக்காது, பரகசுத்தைப் பெற்றிருப்பது. இதில் கேவலாவத்தையின் காரியமான கீழாலவத்தை - 5. சகலாவத்தையின் காரியமாகிய மத்தியாலவத்தை - 5, சுத்தாவத்தையின் காரியமாகிய நின் மலாவத்தை - 5 ஆகியவை உள.

மத்திமையாகிய புருவநடுவின்கண் நிலம் முதல் புருடன் ஈறாக உள்ள இருபத்தைந்து தத்துவங்களும் தொழிற்படும் நிலை நனவு நிலையாகும். இது சாக்கிரம் எனவும் குறிக்கப்படும்.

கனவு நிலை : தசவாயுக்களும் அந்தக் காரணம் நான்கும் ஆகப் பதினான்கும் புருடனுடன் கண்டத்திற் தொழிற்படும்.

சுழுத்தி : அந்தக் கரணமும் புருடனும் ஆகிய ஐந்து தத்து வங்களும் நெஞ்சில் நின்று தொழிற்படும் உறக்கநிலை.

துரியம் : கொப்பூழ் இடமாக புருடன் மாத்திரம் நின்று தொழிற்படும் இது பேருறக்கநிலை.

எனத் தெளிவாக நான்கு நிலைகளைக் குறிக்கின்றார். பொதுவாகத் துரியாதீதம் என்னும் நிலையில் சித்தாந்தத்தில் இதனைச் சேர்த்துக் கீழாலவத்தை ஐந்து என்பர்.

மேலும் சாக்கிரத்தில் ஞானேந்திரியம் 5. கன்மேந்திரியம் 5, தன்மாத்திரைகள் 5, அந்த கரணம் 4. வாசனை 5, வாயு 10 புருடன் 1 ஆகிய 35 தத்து வங்களும் நிற்குமென்றும், சொப்பனத்தில் ஞானேந்திரியம் கன்மேந்திரியம் தவிர மற்ற 25 தத்துவங்களும் நிற்குமென்றும், உறக்க நிலையில் வாயு தன்மாத்திரை புருடனுடன்

16 தத்துவங்கள் நிற்குமென்றும், பேருறக்க நிலையில் பிராணவாயு, புருடன் இரண்டும் நிற்கு மென்றும், துரியாதீதத்தில் புருடன் ஒன்றே நிற்கும் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் ஐந்து பிரிவுகளையுடைய தெனவும் அப்பொழுது ஏற்படும் அனுபவங்களைப் பற்றியும் சுமார் 200 பாடல்களில் விளக்கியுள்ளார். திருமந்திரத்தில் விளக்கம் காண்க.

இதன் பின்னர் முதல்வனுக்கும் உயிருக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பினை விளக்குகிறார்.

இறைவன் உயிர்களின் மலமகற்றி நலம் பயப் பதற்காகவே சத்தியைத் தொழிற்படுத்தி உலகத்தைத் தோற்றுவிக்கிறான். விளக்கினுக்குத் தூண்டுகோல் வேண்டுவது போல அறிவிக்க அறியும் இயல்பினையுடைய உயிருக்குப் பேரறிவுப் பொருளான இறைவன் உயிர்களை அவத்தையிற் செலுத்த மறைவாக நின்று தன் அருட்டன்மையில் ஆட்கொள்கிறான் என விளக்குகிறார்.

23. முக்குற்றம்

ஆருயிர்களின் பிறப்புக்கு வித்தாக இருப்பது மூன்று. அவை காமம் வெகுளி மயக்கம் என்பன. இக்குற்றங்கள் மூன்றும், நம்மை முற்றாகத் துன்பத்துக்குள்ளாக்குவன. மயக்கத்தால் தனக்குத் தகுதியற்ற பொருளை விரும்பி, விரும்பிய பொருள் கிட்டாத நிலையில் கோபமுற்று, அதனால் உயிர்கள் அழிகின்றன. அதனால் இன்ப துன்பநுகர்ச்சிக்குட்பட்டு, பிறப்பு இறப்புக்கு ஆளாகின்றன.

இதனையே வள்ளுவப் பெருந்தகை,

“காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றன்
நாமம் கெடக் கெடுநோய் - என்பார்

இதனைத் திருமந்திரம் 2396ம் பாடல் வற்புறுத்துகிறது.

24. முப்பதம்

முப்பதம் ஆவன தத், துவம், அசி, என்பன. சீவ உபாதிகளை விட்ட நிலையே தொம்பதம் ஆகும். (நீ) இறைவனது அறிவின் முடிவு தற்பதம் ஆகும் (அது) ஆன்மாவும் இறைவனும் ஒன்றுபடும் நிலை அசிபதம் (ஆகின்றாய்) ஆகும். இதுவே தொம் தத் அசிபதம் ஆகும்.

பிறப்பு இறப்புக்கு உட்பட்டுத் தோன்றும் உயிர் தொம்பதம் ஆகும். தொம்பதம் என்பதும் துவம் என்பதும் ஒன்றே. துவம் என்பது நீ என்னும் பொருளைத் தரும். தற்பதம் என்பது அது என்னும் சுட்டுப் பொருளைத் தந்து சிவனைக் குறிக்கும். அசிபதம் ஆகின்றாய் என்னும் பொருளைத் தரும். எனவே துவம் தத்அசி என்னும் முப்பதத்திற்கு நீ அது ஆகின்றாய் என்னும் பொருள் கொள்வது சாலப் பொருத்தமே.

"தோன்றிய தொம்பத தற்பதஞ் சூழ்தர
என்ற அப்பதம் இம்மூன் றோடெய்தினோன்
ஆன்ற பராபர மாகும் பிறப்பற
ஏன்றனன் மானச் சிவமா யிருக்குமே

திரு - 2398

எனத் திருமந்திரம் இதனைக் குறிப்பிடக் காணலாம்.

முத்துரியம்

இதுவும் தத்துவம் அசியை உணர்த்துவனவே எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

சிவதுரியம் : சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம் என்னும் நான்கும் மேவும்

சீவதுரியம் : சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி என்னும் மூன்றினில் பராஅவத்தை முடிந்த இடமாகும். இதுவே துரியத்தில் சாக்கிரமாகும். சிவதுரியத்தில் சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதம் என்னும் மூன்றும் மேவும்.

பரதுரியம் : மேற்கூறிய சாக்கிராதி நான்கும், சிவதுரியத்தின் துரியம் துரியாதீதம் என்னும் இரண்டுமாக இப்பத்தும் கலந்ததாகும்.

இம்மூன்று துரியங்களுள் பத்து அவத்தைகளும் உள்ளன. குரு உபதேசப்படி செந்நெறியிற் சென்றால் இரண்டறக் கலத்தலானது கூடும். துரிய நிலையாகிய திருவருளை இடைவிடாது உணர்ந்து நினைத்தால் இறைவன் உண்மை இன்பம் அருள்வான்.

25. முக்கரணம்

தூலம், குக்கும், காரணம் ஆகிய மூவகை உடல்களும் திருவருளால் தனக்கு வேறானவை என்று உயிர் காண்பதுபோல, சிவம், சீவன், பரம் என்னும் மூன்றின் உடனுறைபேதமும் ஒன்றாகும். மூலக் கனலை பிரணவத்தினால் எழுப்பி ஒளிக்கும்படி செய்தல், ரேசக, பூரக, சும்பகங்களை நெறிப்படுத்தும்படி செய்தல் ஆகிய இவைகளைத் தெளிந்துணர்ந்த பெரியோர்கள் அரணடிக் கீழ் இருப்பர் என இப்பகுதியில் தெளிவுபடுத்துதல் காணலாம்.

முப்பாழ் : இது மூவகையாகப் பிரித்துப் பேசப்பெறும். அவையாவன:

காரியப்பாழ் ஏழும் - மாயப்பாழ் எனப்படும்.

காரணப்பாழ் ஏழும் - போதப்பாழ் எனப்படும் (அறிவு).

காரியகாரணப்பாழ் ஏழும் - உபசாந்தப்பாழ் எனப்படும்.

மாயாகாரியமாகிய உடலும், பொறிகளும், எண்ணம், மனம், எழுச்சி, இறுப்பு ஆகிய கலன் நான்கும், உயிர்ப்பும் என்று கூறப்படும் ஏழும் மெய்யுணர்வால் கண்டவிடத்து காரியப்பாழ் என்று பேசப்படும். இப்பாழ் ஏழும் அருளால் அகலும்

காரணமாகிய பாழ் ஏழும் வருமாறு. அனைத்தையும் உணர்ந்தவனாயிருக்கும் தன்மை, அனைத்துக்கும் காரணமான தன்மை, அனைத்திற்கும் உயிர்க் குயிராய் உள்ளுறையுந்தன்மை, அனைத்தையும் செலுத்தும் ஆணைத்தன்மை, அனைத்தையும் படைத்தல், அனைத்தையும் காத்தல், அனைத்தையும் துடைத்தல் என்பது. இவ்வேழும் அறிவுப்பாழ் (போதம்) ஆகும். இதுவும் அருளால் காண அகலும்.

காரியகாரண வருத்தங்கள் அகலவும், சிறந்த ஒழிவி
லொடுக்கமாகிய உபசாந்தமும் அகலும். இம்முப்பாழும் அகலவே
பிறவி தீரும்.

சைவ சமய தத்துவங்கள் முப்பத்தாறென்ப. இம் முப்பத்தாறின்
உண்மையினை உணர்தற்கு 'நம சிவய' என்னும் செந்தமிழ்த்
திருவைந் தெழுத்தினைத் திருவருளால் தேர்தல் வேண்டும்.
தேறுங்கால் ஒருபுடையொப்பாக 'நகரம்' உணர்த்துமெய் (சிவ
தத்துவம்) ஐந்தனுள் ஆசான் ஆண்டான் அருளோன் என்னும் மெய்
மூன்றாகும். 'மகரம்' (ஆன்மதத்துவம்) உடல்மெய் இருபத்து
நான்குமாகும். 'சிகரம்' (சிவபெருமான்) அத்தன் மெய்யாகும். வக
ரம் அன்னை மெய்யாகும். யகரம் ஆள்மெய் (உயிர்) ஆகும்.
'இவ்வாறாறு மெய்யும் உண்மை கண்டு அகலுங்கால், அவ்வாய்வின்
மறையாம் 'நமசிவய'வும் அகலும். சிறப்பாகிய பரை என்னும்
திருவருள் (யா)வென நிற்பதாவது ஆருயிர்க்கு மருள் உடல் நீங்கி
நகரமாகிய ஆதிஅருள் உடல் ஆங்கமையும். மெய்ப்பரனாகிய
சிகரத்தின் ஈறான வகரத்தில் யகரம் கூட்டப்பெறும். அப்பொழுது
உணர்த்தகரிய 'சிவயநம' என அமையும்.

இதனை அருளால் தெளிதல் சிறப்புடைத்தாகும். 'நமசிவய'
என்பதன் கண்ணுள்ள யகரம் நம என்பவற்றைக் கடந்து நிற்கும்
நிலையே 'சிவயசிவ' ஆகும். யகரம் மறையாதலின் யா என நீண்டு
நின்றது. 'சி' பேசா எழுத்து எனவும், 'வ' பேசும் எழுத்து எனவும்
வழங்கப்பெறும். இதனைத் திருமந்திரம் 2460 ஆம் பாடல்
விளக்குதல் காணலாம்.

“ஆறாறு நீங்கா நமவாதி யகன் நிட்டு
வேறாகிய பரையா வென்று மெய்ப்பரன்
ஈறான வாசியிற் கூட்டு மதுவன்றோ
தேறாச் சிவாயநம வெனத் தேரிலே.

இதனைச் சிவஞான போத நூற்பா கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறது.
இம்மறையின் மாண்பை வருமாறு நினைவு கூர்க.

“நாடும் நமசிவய நல்ல சிவயநம
கூடும் சிவயசிவ கூறிமேல் - நாடும்
சிவசிவவென் றெண்ணுவார் நற்சீவ முதல் நான்கின்
தவ நெறிசார் செந்தமிழர் தாம்.

26. பிரணவ ஒடுக்கம்

பிரணவம் : தூலம், சூக்குமம், காரணம், மகா காரணம் என நால்வகைப்படும்.

தூலம் : தூல உடலுக்கு ஆனந்தம் பயக்கும்.

சூக்குமம் : சூக்கும உடலுக்கு (மேலைச் சொருபம்) ஆனந்தம் பயக்கும்.

காரணம் : திருவருட்சத்தி பதியச்செய்யும்.

மகாகாரணம் : (மேலைப் பிரணவம்) வேதாந்த வீதியில் (திருவடி) சேர்த்தலைச் செய்யும் என்பர் திருமூலர்.

“தூலப் பிரணவஞ் சொரு பானந்தப் பேர்
பாவித்த சூக்கும மேலைச் சொருபப் பெண்
ஆலித் தழுத்திரை யாங்கதிற் காரணம்
மேலைப் பிரணவம் வேதாந்த வீதியே

- திரு.2626

ஓங்காரத்துள் ஒப்பில் ஒருமொழி தோன்றும் (பெரும் பொருட்கிளவி). இதனை மகாவாக்கியம் எனவும் கூறுவர். இதனின்றி பஞ்சபூதங்கள், ஆருயிர் வேறு பாடுகள் உள்ள ஒரு மலமுடையார், இருமலமுடையார், மும்மலமுடையார் ஆகிய அனைத்து உயிர்த் தொகுதி களும் தோன்றின எனவும், அகர, உகர, மகரமே பிரணவ மாகின்றன எனவும் குறிப்பிடுகிறார்.

“ஓங்காரத்துள் னேயுதித்த ஐம்பூதங்கள்
ஓங்காரத்துள்ளே யுதித்த சராசரம்
ஓங்கார தீதத் உயிர் முற்றும் உற்றன
ஓங்கா, சீவபரசிவ ரூபமே

- திரு.2628

திருவைந்தெழுந்து

இறைவனையும் அவன்றன் அரும்பெரும் சிறப்புக்களையும் நம்மனோர் நினைவில் எழுப்பி அவனை வழிபடப் பயன்படும் ஆற்றல் மிக்க அரும்பெரும் சொற்றொடர்கள் மந்திரங்கள் எனப் போற்றப்பெறும். அவை மூவகைப்படும் என்பர் திருமூலர்.

"கூடிய தம்பனம், மாரணம் வசியம்
 ஆடியல் பாக அமாந்து செறிந்திடும்
 பாடியுள்ளாகப் பகைவரும் வந்துறார்
 தேடியுள்ளாகத் தெளிந்து கொள்வார்களே

- திரு.1263

என்பர்

அவற்றுள்ளெல்லாம் தலை சிறந்து திகழ்வது அஞ்செழுத்து
 மந்திரமேயாகும். எனவே அதனை "மந்திரராஜம்" என்பர்.
 "ஆதிமந்திரம் அஞ்செழுத் தோதுவார் நோக்கும் மாத்திரத்தினும்
 மற்றைய மந்திர விதிவருமோ" என ஐந்தெழுத்தின்
 பெருமையினைச் சேக்கிழார் பெருமான் பறை சாற்றுவார்.
 இத்தகைய மந்திரத்தில் 'சி' சிவத்தையும், 'வ' அருளையும், 'ய'
 உயிரையும், 'ந' மறைப்பாற்றலையும், 'ம' மலங்களையும்
 குறிக்கின்றன. இதனை

"சிவன் சத்தி சீவன் செறு மலமாயை
 அவஞ்சேர்ந்த பாச மலம் ஐந்தகலச்
 சிவன் சத்தி தன்னுடன் சிவனார் சேர
 அவஞ் சேர்ந்தபாசம் அணுக கிலாவே"

- திரு.2660

"சிவன் அருளாய சிவன்திரு நாமம்
 சிவனருள் ஆன்மா திரோதம் மலமாயை
 சிவன் முதலாகச் சிறந்து திரோதம்
 பவமத கன்று பரசிவன் ஆமே"

- திரு.2661

என வரும் திருமந்திரப் பாடல்களால் உணரலாம்.

தூல பஞ்சாக்கரம் 'நமசிவாய' என்பது. இதுவே மூலமந்திரம்.
 குக்கும் பஞ்சாக்கரம் 'சிவயநம்' என்பது உடம்பைப்
 பொன்னாக்குவது. அதிசூக்கும் பஞ்சாக்கரம் 'சிவயசிவ' என்பது
 சிவயோகம் சித்திக்கச் செய்வது.

இது முத்திபஞ்சாக்கரம் எனவும், காரண பஞ்சாக்கர மெனவும்,
 ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரமெனவும் வழங்குகின்றது. உயிர், பாசத்தை நீக்கிப்
 பதியை நாடுதல் என்பது இதன் பொருள். ய என்னும் உயிர்
 பாசத்தை நீக்கி வ என்னும் அருளோடும், சி என்னும் சிவத்தோடும்
 கூடி நின்றல். இதனை இருதலைக் கொள்ளி எனவும் குமூஉக்
 குறியாகக் குறிக்கும் பழக்கமுண்டு.

இம்மந்திரங்களை உச்சரிக்கும் முறை மூன்றாகும். மானதம், மந்தம், உரை என்பன. மானதம் என்பது மனத்தால் பாவிக்கும் அதிசூக்கு நிலை. மந்தம் என்பது சூக்கு வைகரிவாக்கால் தனக்கு மட்டும் கேட்கும்படி உச்சரித்தல். உரை என்பது தூல வைகரி வாக்கால் தனக்கும் பிறருக்கும் கேட்கும்படி உச்சரித்தல். மனத்தால் ஜெபிக்கப்படுவது தியானம் எனப்படும். இவ்வைந் தெழுத்தைத் தியானிக்கத் தியானிக்க, பொடியிட்டு விளக்கிய விளக்கென மாசு நீங்கி ஒளி விடுவது போல சிவம் விளங்கும். அவ்வாறு விளங்கிய யகரமாகிய சிவபேதம் முற்றும் கெட, சிவசிவ என்னும் நாலு எழுத்து மந்திரம் உச்சரிக்கப்படும். இதனை மேலும் நெஞ்சுமுத்திக் கணிக்கும் தோறும் மானதமாகக் கணித்தலும் நின்று போகும். அந்நிலையில் உச்சரிக்கப்பெறும் சிவ என்னும் மறைமொழியைப் பேசும் எழுத்துடனே பேசா எழுத்தென்பர். இதில் பேசா எழுத்து "சி". அது பெருவெழுத்தெனப்படும். வ பேசும் எழுத்து. இது பிஞ்செழுத்து எனவும்கூடும். வகரமாகிய திருவருளாலேயே சிகரமாகிய சிவன் உணரப்படுதலின் வகரத்தைப் பிஞ்செழுத் தென்பர். பேசாமந்திரமாகிய அசபா மந்திர மெனப்படும் (செபிக்கப் படாத) இது ஜெபிக்கப் படாமலே பிராணனுடன் சேர்ந்து இயங்குவது. இம்மந்திரத்தைச் சிந்தித்து ஆனந்தமாய் இருப்பதே அஜபா நிலை எனப்படும். அஞ்செழுத்தை விதிப்படி உச்சரித்தல் இன்றியமையாதது. இதனை அருள் நந்தி சிவமும் வற்புறுத்தி இருத்தல் உளங்கொளத்தக்கது.

“ஓசைதரும் அஞ்செழுத்தை விதிப்படி உச்சரிக்க
உள்ளத்தே புகுந்தளிப்பன் ஊன மெலா மோட” எனவும்

“அஞ்செழுத்தை விதிப்படி உச்சரிக்க மதியருக்கன்
அணையரவம் போல் தோன்றும் ஆன்மாவில் அரனே”

எனவும் கூறியுள்ளவை உணரத்தக்கது.

27. அத்துவீத முத்தி

நாதன் நடத்தாலும், அஞ்செழுத்தாலும், உயிர்களுக்குக் கிடைப்பது வீடு பேறு. ஆகலின் அதன் இயல்பு பற்றி ஈண்டு தி.6.

விளக்கத் தலைப்படுகின்றார். முத்தியின் இயல்பு பற்றிப் பலர் பல்வேறு வகைகளிற் குறிப்பிடுவர்.

முத்தி நிலையில் சிவமும் ஆன்மாவும் பழமும் சுவையும் போலவும், மலரும் மணமும் போலவும் ஒன்றாகாமல், இரண்டாகாமல், இரண்டும் ஒன்றாகாமல் பிரிப்பின்றி (அத்துவிதமாய்) இணைந்து நிற்கும் வியாபகமும் வியாப்பியமுமான இருபொருள் ஒரு தன்மைத்தாய் ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்கும் தாதான்மிய சம்மந்தமே அத்துவிதம் எனப்படும். சார்ந்ததன் வண்ணமாந் தன்மையுடைய உயிர் பெத்த நிலையில் சிவத்தோடு இயைந்து அதன் வழி நிற்கும். இதனைத் தாயுமானவர்

“ஆணவத்தே டத்து விதம் ஆனபடிமெஞ்ஞானத்
தாணுவினோ டத்து விதம் சாரும் நாள் எந்நாளோ”

என அருளிச் செய்திருத்தலைக் கொண்டு உணரலாம். சிவசமயவாதிகள் முத்தியில் ஆன்மாக்கள் சிவத்தோடு சமமாகும் என்பர். சிவம் சமமாகிவிடுமாயின் அவைகளும் ஐந்தொழில் நடத்தும் உரிமை பெற்று உலகத்திற்குக் கடவுளர் பலர் என முடியும். சூரியனின் ஒளியில் தான் ஒளியைப் பெற்று அதற்குச் சமமாதல் இன்றி அதன் ஒளியில் தன்னொளி அடங்கி இயைந்து நிற்கும் சந்திரனைப் போல ஆன்மாவும் சிவவியாபகத்திற்குள் அடங்கி சிவானுபநுகர்ச்சி ஒன்றுக்கு மட்டுமே உரிமையுடைய தாய், சிவத்தோடு பிரிவின்றி இயைந்து நிற்கும்.

“வெய்யோ னொனியில் ஒடுங்கி விளங்காது
வெய்யோனை ஆகாத மீன் போல”

எனவரும் சிவஞான போத வெண்பாவும் ஈண்டு உணரற்பாலது. திருநாவுக்கரசர் பெருமான் “எண் குணத்துளோமே” என அருளிச் செய்ததன்றி எண் குணங்கள் எய்தினோமே எனக் கூறாமையும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

சிவம் ஆன்மாவை வந்து பொருந்துவது மில்லை; ஆன்மா சிவனைச் சென்று சேர்வதும் இல்லை. சிவ வியாபகத்திற்குள் ஆன்மா அத்துவிதமாய்ச் செறிந்து நிற்கும். இதுபற்றியே “சென்றடையாத திருவுடையான்” என இறைவனைத் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் போற்றியருளுதல் காண்க.

28. வேதாந்த தத்துவம்

திருமந்திரத்தில் வேதாந்தக் கருத்துக்கள் சில ஆங்காங்கு விரவி வரக் காண்கின்றோம். தமக்கு முன்னர் தமிழகத்தில் பரவி இருந்த சித்தாந்தக் கருத்துக்களைத் தொகுத்தும் வகுத்தும் எழுதியது போலவே, வேதாந்தக் கருத்துக்களையும் ஓரளவு தொட்டுக் காட்டுவதனைக் காண்கின்றோம்.

திருமூலர் கருத்துப்படி ஆன்மீகத் துறையில் வேதாந்தம் பொதுவும் சித்தாந்தம் சிறப்பும் ஆகும். இவற்றில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை எனக் குறிப்பிடுதல் காணலாம்.

“வேத மோடாகமம் மெய்யாம் இறைவனால்
ஒதும் பொதுவும் சிறப்புமென் றுன்னுக
நாதன் உரையவை நாடில் இரண்டந்தம்
பேதம் தென்பர் பெரியோர்க் கபேதமே.

- திரு. 2358

இவற்றில் வேதம் - மந்திரம். ஆகமம் - தந்திரமாகும்.

திருமூலர் தம் நூலுக்கு மந்திரம் எனவும் உட் பிரிவுகளுக்குத் தந்திரம் எனவும் பெயர் சூட்டியுள்ளமை இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. ஆறந்தம் என்னும் பிரிவில் இவ்விரண்டிற்கும் விளக்கம் தருகிறார்.

“தானான வேதாந்தம் தானென்னும் சித்தாந்தம்”. நான் அது ஆனேன் என்னும் வேதாந்தத்திற்கும், அது நான் ஆனேன் என்னும் சித்தாந்தத்திற்கும் இடையே மிக நுண்ணிய வேறுபாடு உள்ளதை ஆராய்ந்தாலன்றி அறிய இயலாது. முன்னதில் நான் என்னும் முனைப்புத் தோன்ற ஆன்மா முற்பட்டு நிற்க, பிரம்மம் பிற்பட்டு நிற்கிறது. எனவே எல்லா ஆற்றலும், எல்லா அறிவும் எல்லா அறுக்கிரகமும் உடைய முதல்வன் முன்னே தன்னை ஒரு பொருளாகப் பெரிதும் எண்ணிய குற்றம் நேர்ந்தது. அதனால் அறியாமை மேலிட்டுப் பேரின்பப் பெருவாழ்வையடைய ஒட்டாது தடை செய்து நிற்கிறது. எனவே இது பசு ஞானக் கூற்று என்பர். ஆனால் “சிவோஹம்” என்னும் பொருள்படும், “அது நான் ஆனேன்” என்னும் மகா வாக்கியத்தில் அது என்று சுட்டப்படும் பிரம்மம் (சிவம்) முன்னிற்க நான் என்னும் ஆன்மா பிற்பட்டு நிற்கிறது. அவ்வாறிருத்தலால் ஆன்மா ஆணவமுனைப்பு முற்றும்

கைவிட்டுச் சிவபூரணம் தன் மாட்டு மேலிடப் பெற்றபடியால் அவ்வருள் நிறைவில் நிறைந்து சிவமேயாய் நிற்கிறது.

எனவே இவ்வாக்கியம் பதிவாக்கியமாய் (சிவ வாக்கியம்) ஆனது. மேலும் வேதாந்தம் இருபத்தெட்டுத் தத்துவங்களைக் கொண்டது. சித்தாந்தம் முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் ஒழிவினால் 'நானும்' ஒழிகின்றது. முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் தனித்தனியே கடந்து தத்துவாதீத நிலையில் தனித்த சிவனும் சீவன் கலந்து நிற்க இருக்கும் நிலையே தனித்து இருக்கும் நிலை என்க.

"ஆறாறின் தன்மை அறியா திருந்தேனுக்கு
ஆறாறின் தன்மை அறிவித்தோன் பேர் நந்தி
ஆறாறின் தன்மை அருளால் அறிந்தபின்
ஆறாறுக் கப்புற மாகி நின்றானே.

- திரு. 1982

என்பது திருமந்திரம். 36 தத்துவங்களின் தன்மையறியாதிருந்த எனக்கு அவற்றை அறிவித்தான். அவனருளால் அறிந்தபின் அவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டவன் என்பதை அந்நிலையில் அறிந்தேன் என்பது இதன் பொருள். எனவே தத்துவாதீதனை தத்துவாதீத நிலையடைந்தவர்களே அணுகுதல் இயலும் என்பது இதனின்றும் அறிய முடிகின்றது.

எனவே சாயுச்சிய நிலை எனப்படும் இரண்டறக் கலக்கும் தானாகும் நிலையின் முதற்படி வேதாந்தம் என்பதும் இறுதிப்படி சித்தாந்தம் என்பதும் விளக்கப் படுகின்றது.

பாசம் நீங்கிய பசு தன்னினைப்பு அறாத நிலையில் பதியுடன் சேர இருக்கும் நிலையே வேதாந்தம். சேர்ந்த பின் உள்ள நிலையே சித்தாந்தம். பாசத்தோடு தொடர்புள்ள மட்டும் ஆன்மாவிற்குப் பசு என்னும் பெயர். எனவே பசுநிலை வேதாந்தம். பதிநிலை சித்தாந்தம். இதனை

"தான் அவனாகும் சமாதிகை கூடினால்
ஆன மலமறும் அப்பசுத் தன்மைபோம்"

என்பதனால் உணர்க.

29. கலாந்தழம் அதன் வீரீவும்

தூலம், சூக்குமம், காரணம், மகா காரணம் எனக் கூறப்படும் நால்வகை உடம்புக்கு உயிராக விளங்குவது ஆருயிராகிய சீவன். அவ்வாருயிர் என்றும் பேருயிராகிய சிவத்துடன் ஒடுங்கியே யிருக்கும். ஆருயிரை விட்டுப் பிரியாத சிவன் ஒருவனாக இருந்தே எல்லா உயிருடனும் பலவாக இருப்பதற்கு ஒப்பு, கதிரவன் ஒருவனே நிற்க அவன் நிழல் நீருள் பொருள் அனைத்தினும் தன் ஒளி உருவைக் காட்டி நின்றலேயாகும். நீர் = உயிர், கதிரவன் நிறல் = இறைத்தன்மை, நீர்நிலை = உடல் என்பதை அறிக. இவ்வுயிர்களின் தோற்றம், இருப்பு, ஒடுக்கம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக இருப்பது கலாந்தமேயாகும். இவ்வழிகளில் நடுவாய்த் திகழும் மெய்ப் பொருள் சிவபெருமான். அச்சிவத்துடன் கூடினால் (வளிபத்து, நுண்ணுடம்பு எட்டு) பதினெட்டும் கூடினார் வழியொழுகும் பெற்றியைப் பெற்றவராவர்.

“ஆனந்தமாகி நடுவுடன் கூடினால்
தேறிய மூவாறும் சிக்கென்றிருந்திடும்
கூறுங்கலைகள் பதினெட்டுங் கூடியே
ஊறும் உடம்பை உயிருடம் பெண்ணுமே

- திரு.2090

எனத் திருமூலர் குறிப்பிடுவர்.

வழிகள், தத்துவங்கள், மறை, சொல், வண்ணம், உலகு, கலைகள் (அத்துவாக்கள், தத்துவங்கள், மந்திரம், பதம், வண்ணம், புவனம், கலைகள்) ஆகிய ஆறு பகுப்பினையுடையன.

மந்திரம், பதம், வண்ணம் - சொற்பிரபஞ்ச மெனப்படும். புவனம், தத்துவம், கலைகள் - பொருட் பிரபஞ்சமெனப்படும். இதன் விரிவைத் திருமூலர் கீழே கண்டுள்ள பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“தத்துவம் ஆறாறு தன் மனு வேழ்கோடி
மெய்த்தகும் வண்ணம் ஐம்பத்தொன்று மேதினி
ஒத்திரு நூற்றிருபான் நான்கு எண்பா னொன்று
வைத்தபதம் கலையோரைந்து வந்தவே.

- திரு. 2144

தமக்குத்தாமே ஒப்பாகிய திருவடிகள் இரண்டும் எட்டெழுத்தாகும். (அ) எனவும் ஒம், அம், உம் நமசிவய எனவும் இருவகை ஐந்தெழுத்தாகும் அதாவது சிவயுநம் - சிவயசிவ எனவும், அவையே ஐம்பத்தோரெழுத்து மாகும் எனவும், கலைமகள், அலைமகள், உலைமகள், சலமகள், மலைமகள், நிலைமகள், தலைமகள் ஆகிய இவர்களின் தொழில்கள் முறையே படைத்தல், காத்தல், துடைத்தல், மறைத்தல், அருளல், கலப்பித்தல், களிப்பித்தல் என்பன. (வாணி, திரு, உமை, மகேசை, மனோன்மணி, விந்து, சத்தி) எனவும் கூறப்படுவர்.

தமிழ் எழுத்துக்கள் வட்டெழுத்துக் காலத்து (தற்கால கிரந்த எழுத்துக்கள்) ஐம்பத் தொன்று வழங்கியுள்ளன. காலப்போக்கில் செட்டு நோக்கி உயிரும் உடம்புமாம் முப்பது முதலெழுத் தாயிற்று. ஏனைய ஒலிகளை ஒலிக்க நேரின் ஒலிக்க வாய்ப்பாக ஆய்தம் (ஃ) என்னும் கருவி எழுத் தொன்றையும் அமைத்து "முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோரன்ன" இலக்கணமும் வகுத்து முறைப்படுத்தி யுள்ளனர் என்பது சிந்திக்கத்தக்கது. இதனைத் திருமுலர் கீழ்க்கண்டவாறு விளக்கியுள்ளமை காணலாம்.

"இணையார் திருவடி எட்டெழுத் தாகும்
இணையார் கழலிணை யீரைந் தாகும்
இணையார் கழலிணை ஐம்பத்தொன்றாகும்
இணையார் கழலிணை ஏழா யிரமே"

- திரு. 877

"சத்திதான் நிற்கின்ற ஐமுகஞ் சாற்றிடில்
உத்தரம் வாமம் உரைத்திடும் சத்தி
பச்சிமம் பூருவம் தற்புருட னுரை
தெற்கில கோரம் வட கிழக் கீசனே

- திரு. 1711

"நாணு நல்லீசான நடுவுச்சி தானாகும்
தானுவின் றன்முகன் தற்புருட மாகும்
காணும் அகோரம் இருதயம் குய்யமா
மானுற வாமமாஞ் சத்திநற் பாதமே"

- திரு. 1712

இம்மந்திரங்கள் சிவபெருமானின் ஐம்முகங்களும் எவ்வெத் திசைகளை நோக்கி இருக்கின்றன என்பதை, விளக்குவதோடு அவ்வவ் முகங்களுக்கும் அவய வங்களுக்கும் உள்ள மந்திரம் இன்ன இன்னதெனக் கூறுதல் காணலாம். ஒம் ஈசானாய நம; ஒம்

தற்புருடாய நம; ஓம் அகோராய நம; ஓம் வாமதேவாய நம; ஓம்
சத்யோ சாதாய நம - என்பன இவற்றைப் பஞ்சப் பிரமமந்திரங்கள்
எனக் குறிப்பிடுவர்.

“நெஞ்சு சிரஞ் சிகை நீள் கவசம் கண்ணாம்
வஞ்சமில் விந்துவளர் நிறம் பச்சையாம்
செஞ்சுறு செஞ்சுடர் சேகரி மின்னாகும்
செஞ்சுடர் போலும் தெசாயுதந் தானே”

- திரு. 1713

நெஞ்சு, தலை, தலைமுடி, பெரும் போர்வை, கண், கருவி
ஆகிய ஆறும் உறுப்புக்கள் எனப்படும். மலகன்மம் விரவுதலாகிய
குற்றம் நீங்கிய தூமாயை விந்து எனப்படும். அதனுடைய பெருக்க
நிறம் பச்சையாகும். நிறைவுள்ள தலையணி போலும் சிறந்த வனப்
பாற்றலான் திருவருள் அம்மையாவாள். அவளின் செவ்விய
பகலவன் போலும் மிகுந்த ஒளியினைத் தரும் திருக்கைகள் பத்திலும்
பத்துப்படைக் கருவிகள் உள. மேல் ஓதிய பெருமறை ஐந்தும்,
இதன்கண் ஓதிய உறுப்புக்கள் ஆறும் அங்க மந்திரங்களைக்
கூறுகின்றது. இம்மந்திரங்கள் பதினொன்றும் சைவக் கூட்டு
மந்திரங்கள் எனப்படும். சடஅங்க மந்திரங்கள் எனவும் கூறுவர்.

ஓம் இருதயாயநம. ஓம் சிரசாய நம. ஓம் சிகாயை நம
ஓம் கவசாய நம. ஓம் நேத்ரோப் யோநம. ஓம் அஸ்த்ராய நம

இதனைச் சம்ஹிதாமந்திரங்கள் எனக் குறிப்பிடுவர்.

பஞ்சப் பிரம்ம மந்திரங்கள் 5 சம்ஹிதாமந்திரங்கள்
ஆறினையும் சேர்த்துப் பொதுவாக வடமொழியில் சம்ஹிதா
மந்திரங்கள் பதினொன்று எனவும் அவற்றை உச்சரிக்கின்ற முறையும்
குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

சம்ஹிதா மந்திரங்கள்

ஓம் ஹோம் ஈசான மூர்த்தாய நம
“ ஹோம் தத்புருஷவகத் ராய நம
“ ஹும் அகோர ஹ்ருதயாய நம
“ ஹிம் வாமதேவ குஹாய நம
“ ஹம் ஸத்யோஜாத மூர்த்தயே நம

- " ஹாம் ஹ்ருதயாய நம
 " ஹீம் சிரஸே நம
 " ஹும் சிகாயை நம
 " ஹைம் கவசாய நம
 " ஹௌம் நேத்ரோப்யோ நம
 " ஹ: அஸ்த்ராய நம.

என்பன

திருமூலர் மந்திரம் 11 பற்றி 1711-13ஆம் திருமந்திரங் களிலும், பதம் - 81, வண்ணம் - 51, புவனம்-224, தத்துவம்-36 பற்றி சுருக்கமாக திருமந்திரம் 2144ஆம் செய்யுளில் விளக்கியுள்ளார். அதன் பிரிவு பற்றி இனிக்காண்போம்.

பதமந்திரங்கள் - 81

ஓம் ஹாம் 1. ஓம் 2. வ்யோமவியாபினே 3. வ்யோமரூபாய
 4. ஸர்வவியாபினே. 5. சிவாய. 6. அனந்தாய 7. அநாதாய 8.
 அநாகிருதாய 9. த்ருவாய 10. சாஸ்வதாய 11. யேர்கபிடஸம்ஸ்திதாய
 12. நித்ய யோகி நே. 13. தயாநாஹராய 14. ஓம் நமசிவய
 15. ஸர்வப்ரபவே 16. சிவாய 17. ஈசாநமூர்த்தாய 18. தத்புருஷ
 வக்த்ராய 19. அகோரஹ்ருதயாய 20. வாமதேவகுஹ்யாய
 21. ஸத்யோஜாத மூர்த்தயே 22. ஓம் நமோ நம: 23. குஹ்யாதி
 குஹ்யாய 24. கோபத்ரே 25. அநித நாய 26. ஸர்வயோகதி க்ருதாய
 27. ஸர்வவித்ய தியாய 28. ஜ்யோதி ரூபாய 29. பரமேஸ்வரபராய
 30. அசேதநாசேதந 31. வ்யோமின்வ்யோமின் 32. வ்யா பிந்வ்யாபிந்
 33. அருபிந் அருபிந் 34. ப்ரதமப்ரதம 35. தேஜஸ் தேஜஹ
 36. ஜ்யோதிர்ஜ்யோதி 37. அருப 38. அநக்நி 39. அதாம 40. அபஸ்ம
 41. அநாதே 42. நாநாநாநா 43. தூதூதூதூ 44. ஓம்பூ 45. ஓம் புவ
 46. ஓம் ஸுவ 47. அநிதந 48. நிதந 49. நிதநோத்பவ 50. சிவ
 51. ஸர்வ 52. பரமாத்மந் 53. மஹேஸ்வர 54. மகாதேவ
 55. ஸ்த்பாவேஸ்வர 56. மகாதேஜ: 57. யோகாதிபதே
 58. முஞ்சமுஞ்ச 59. ப்ரதமப்ரதம 60. சர்வசர்வ 61. பவபவ
 62. பவோத்பவ 63. ஸர்வபூதஸூகப் ரத 64. ஸர்வஸாநித்யகர
 65. ப்ருஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரபர 66. அநர்ச்சித அநர்ச்சித 67. அஸ்
 மஸ்துதஅஸ்மஸ்துத 68. பூர்வ ஸ்திதபூர்வஸ்தித 69. ஸாக்ஷிஸாக்ஷி
 70. துருதுரு 71. பதங்க பதங்க 72. பிங்க பிங்க 73. ஞாநஞாந

74. சப்தசப்த 75. ஸுக்ஷம் ஸுக்ஷம் 76. சிவ 77. சர்வ
78. ஸர்வத 79. ஓம் நமோநம 80. ஓம் சிவாய நமோ நம 81. ஓம்.

பதம்ந்திரங்களில் 1 சாந்திய தீதக் கலையிலும், 2 முதல் 12 வரை சாந்திக் கலையிலும், 13 முதல் 32 வரை வித்யா கலையிலும், 33 முதல் 53 வரை பிரதிட்டா கலையிலும், 54 முதல் 81 வரை நிவிருத்திக் கலையிலும் உள்ளவை.

(வார்ணங்கள்) வன்னங்கள் - 51

பத்மத்தின் பீஜ வடிவங்களாக இருப்பவை ஐம்பத் தோரெழுத்துக்கள். உயிரெழுத்துக்களில் குற்றெழுத்துக்கள் ஏழும் தத்துவ பீஜம் என்றும், நெட்டெழுத்துக்கள் ஐந்தும் மூர்த்தி பீஜம் என்றும் சொல்லப்பெறும். அகர முதல மூன்றெழுத்துக்கள் ஆகாயதத்துவ அட்சரங்கள். ஈகார முதல் மூன்றெழுத்துக்கள் வாயு தத்துவ அட்சரங்கள். ருகார முதல் நான்கு எழுத்துக்கள் தேயு தத்துவ அட்சரங்கள். ஏகாரம் முதல் மூன்றெழுத்துக்கள் அப்பு தத்துவ அட்சரங்கள். ஔகாரம் முதல் மூன்றெழுத்துக்கள் பிருதிவி தத்துவ அட்சரங்கள். பத்மபீஜத்தின் நடுவிலுள்ள இரண்டு வித்துக்களும் ஹகாரக்ஷகார வடிவாய்ச் சிவதத்துவத்திலிருந்து உயிர்களுக்கு முக்திப் பேற்றை வழங்கும்.

வார்ணங்கள் எனப்பெறும் அட்சரங்களுக்குரிய உருவம், நிறம், அதிதேவர், பயன் ஆகியவை வருமாறு.

வார்ணம்	உருவம்	நிறம்	அதிதேவர்	பயன்
அ	ஆண்	சிவப்பு	எல்லாத்தேவரும்	வசீகரம்
ஆ	பெண்	வெள்ளை	பராசத்தி	ஆகர்ஷணம்
இ	ஆண்	பச்சை	விஷ்ணு	காப்பு
ஈ	பெண்	பொன்	மாயாசத்தி	வசீகரம்
உ	ஆண்	கருமை	வாஸ்த்து	ராஜவசியம்
ஊ	பெண்	பச்சை	பூதேவி	ஜனவசியம்
ரு	அலி	பொன்	பிரமன்	கிரக பீடை நிவர்த்தி
ரு	அலி	கருமை	வியாழன்	சுரநிவர்த்தி
லு	அலி	வெள்ளை	அஸ்வினி தேவர்	சுரநிவர்த்தி

லா	அலி	செம்மை	அஸ்வினி தேவர்	சுரநிவர்த்தி
ஏ	ஆண்	பொன்	வீரபத்திரர்	சர்வசித்தி
ஐ	பெண்	வெள்ளை	சரஸ்வதி	ஞானம்
ஒ	ஆண்	ஜோதி	ஈஸ்வரர்	இட்டசித்தி
ஒள	பெண்	வெள்ளை	ஆதிசத்தி	சர்வசித்தி
அம்	ஆண்	சிவப்பு	மகேசுவரர்	சுகம்
அ:	பெண்	சிவப்பு	காலாக்கினி	பாசநீக்கம்
க	ஆண்	பொன்	ருத்ரர்	படைப்பு
க(2)	பெண்	வெள்ளை	கங்கை, பிரமன்	பாவநீக்கம்
க(3)	ஆண்	சிவப்பு	விநாயகர்	விக்கின நீக்கம்
க(4)	அலி	வெள்ளை	பயிரவர்	பகையழிவு
ங	அலி	கருமை	காலர்	வெற்றி
ச	ஆண்	பயோதரம்	சண்டருத்திரர்	அசுரநிவர்த்தி
ச(2)	பெண்	கரும் பொன்மை	பத்ரகாளி	வெற்றி
ச(3)	ஆண்	சிவப்பு	இந்திரன்	வெற்றி
ச(4)	பெண்	பசும் செம்மை	அர்த்தநாரீஸ்வரர்	வெற்றி
ஞ	அலி	பொன்	கோடிருத்ரர்	போகநீக்கம்
ட	ஆண்	சிவப்பு	ப்ருங்கி	சுகம்
ட(2)	பெண்	வெள்ளை	சுந்திரன்	அபம் ருத்யநீக்கம்
ட(3)	ஆண்	பொன்	ஏகருத்ரர்	காலதேவன்
ட(4)	பெண்	நீலம்	யமன்	அபம் ருத்யநீக்கம்
ண	அலி	சிவப்பு	நந்தி	பொருட்பேறு
த	ஆண்	வெள்ளை	வாஸ்த்து	வெற்றி
த(2)	பெண்	சுந்தம்	தரும தேவதை	வெற்றி
த(3)	அலி	பச்சை	துர்க்கை	பொருட்பேறு
த(4)	பெண்	பொன்	குபேரன்	பொருட்பேறு

ந	அலி	வெள்ளை	சாவித்திரி	பாவநாசம்
ப	ஆண்	வெள்ளை	ஆகாயம்	விருஷ்டி
ப(2)	பெண்	சிவப்பு	பசுபதி	பாபநாசம்
ப(3)	ஆண்	பொன்	திரிமூர்த்தி	சர்வசித்தி
ப(4)	பெண்	சிவப்பு	சுக்கிரன்	சர்வசித்தி
ம	அலி	பசுமை	மன்மதன்	வெற்றி
ய	அலி	கருமை	வாயு	உச்சாடணம்
ர	அலி	சிவப்பு	அக்னி	மாரணம்
ல	அலி	பொன்	பிருதிவி	தம்பனசித்தி
வ	அலி	வெள்ளை	வருணன்	ரோக நிவர்த்தி
ச	பெண்	வெள்ளை	லட்சுமி	செல்வம்
ஷ	ஆண்	சிவப்பு	சூரியன்	சர்வசித்தி
ஹ	அலி	பளிங்கு	சிவம்	அட்டமாசித்தி
ஸ	பெண்	சிவப்பு	சுத்தி	காப்பு
ள	பெண்	சிவப்பு	சுத்தி	ஞானம்
கடி	ஆண்	வெள்ளை	வித்யா தத்துவம்	போகமோட்சம்

கர்ணிகை (தாமரை மொட்டு)யின் நடுவில் ஒங்கார வடிவத்துடன் வெண்மையாகிய சத்தி மண்டலம் இருக்கும். இதில் ஈசுவரர் எழுந்தருளி இருப்பார்.

பொருட் பிரபஞ்சத்தில் புவனம் 224, தத்துவங்கள், உடல் தத்துவங்கள் 24. உணர்வு தத்துவம் 7, உணர்த்து தத்துவம் 5 ஆக 36 தத்துவங்கள் உள்ளன.

கலைகள்: நீக்கல், நிலைப்பித்தல், நுகர்வித்தல், அமைதி யாக்கல், அப்பாலாக்கல் (நிவிருத்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்திய திதை) என 5.

இனி புவனங்களின் பெயர்களைக் காணலாம். மூர்த்தியின் உரோமங்களில் நிவிருத்திக் கலையிலுள்ள நூற்றெட்டுப் புவனங்களில், காலாக்கினி தத்துவத்தில் பிறும்மாண்டத்திலுள்ள ஆறு புவனங்கள்

காலாக்நேய புவனம்

கூஷ்மாண்டாய	"
ஹாட்கேஸ்வராய	"
ப்ருவனேய	"
விஷ்ணு	"
ருத்ர	"

கிழக்கே பூமியிலுள்ள பத்து புவனங்கள்

கபாலீசாய	புவனம்
அஜாய	"
புத்தாய	"
வஜ்ரதேகாய	"
பரமார்த்தனாய	"
விபூதயேய	"
அவ்யாய	"
சாஸ்த்தாய	"
பிராகினேய	"
த்ரித சாதிபாய	"

தென்கிழக்கிலுள்ள பத்து புவனங்கள்

அக்னி ருத்ராய	புவனம்
ஹுதாச்நாய	"
பிங்கலாய	"
காதகாய	"
ஹராய	"
ஜ்வலநாய	"
தஹநாய	"
பப்ருவேய	"
பஸ்மாத்தகாய	"
கூடியாந்த காய	"

தெற்கிலுள்ள பத்து புவனங்கள்

யாமயாய	புவனம்
ம்ருத்ய வேய	"
ஹராய	"
தாத்ரேய	"
கர்த்தரேய	"
வித்ரத்ரேய	"
சம்யோகத்ரேய	"
வ்யோகத்ரேய	"
தர்மாய	"
தர்பதயேய	"

தென்மேற்கிலுள்ள புவனங்கள் பத்து

நிருதயேய	புவனம்
மாரணாய	"
க்ருரத்ருஷ்டயேய	"
பயானகாய	"
ஊர்த்துவரேயாய	"
விருபாக்ஷாய	"
தூமராய	"
லோகிதாய	"
தம்ஷ்டரவதேய	"
ஹந்த்ரேய	"

மேற்கிலுள்ள பத்து புவனங்கள்

பலாய	புவனம்
அதிபலாய	"
பாசஹஸ் தாய	"

மகாபலாய	”
ச்வேதாய	”
ஜயபத்ராய	”
தீர்க்கபாகவேய	”
ஜலாத்தகாய	”
மேகநாதாய	”
ஸுநாதாய	”

வடமேற்கிலுள்ள பத்து புவனங்கள்

சீக்ராய	புவனம்
லக்வேய	”
சூக்ஷ்மாய	”
தீக்ஷணாய	”
ஷ்யாந்தகாய	”
பஞ்சாந்த காய	”
பஞ்சசிகாய	”
கபர்த்திநேய	”
மேகவாகனாய	”
வாயுவே காய	”

வடக்கிலுள்ள பத்துப் புவனங்கள்

நிதிசாய	புவனம்
ரூபவதேய	”
தன்யாய	”
ஸௌமிய தேகாய”	
ஸடாதராய	”
லக்ஷுமிதராய	”
ரத்ததராய	”

ஸ்ரீதராய	”
பரசாதாய	”
ப்ரகாமதாய	”

வடகிழக்கிலுள்ள பத்துப் புவனங்கள்

வித்யா திபாய	”
ஈசாய	”
சர்வக்ஞாய	”
ஞானபுஜேய	”
வேதபாரகாய	”
ஸுரேசாய	”
ஸர்வாய	”
ஜேஷ்டாய	”
பூதபாலாய	”
பலிப்ரியாய	”

பூமிக்குக் கீழுள்ள பத்து புவனங்கள்

வருஷாய	புவனம்
வ்ருஷதராய	”
அனந்தாய	”
க்ரோத நாய	”
மாருதாசநாய	”
ஹரசநாய	”
பணீந்தராய	”
வஜ்ராய	”
தம்ஷ்ட்ரிணேய	”
உதும்பர்சாய	”

பூமிக்கு மேலேயுள்ள பத்து புவனங்கள்

ஸம்பவேய	புவனம்
விபவேய	"
கருணாதயக்ஷாய	"
த்ரிதகேவராய	"
த்ரியக்ஷாய	"
ஸநவர்காய	"
விவாஹாய	"
நபஸேய	"
விப்ஸ்வேய	"
த்ரிலோ சநாய	"

எனவும், பிருமாண்டத்தின் மேலுள்ள இரண்டு புவனங்கள்.

வீரபத்ராய புவனம்

பத்ரகாளியாய "

ஆகிய இரண்டுடன் நிவிருத்திக் கலையிலுள்ள நூற்றி எட்டுப் புவனங்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

ப்ரதிஷ்டா கலையிலுள்ள ஐம்பத்தாறு புவனங்களில் தேஜஸ் - தத்துவத்திலுள்ள எட்டுப் புவனங்கள்.

அமரேசாய	புவனம்
ப்ரபாசாய	"
நைமிசாய	"
புஷ்கராய	"
ஆஷாடிநேய	"
டிண்டிமுண்டி நேய	"
பாரபூத யேய	"
லகுனீசாய	"

வாயு தத்துவத்திலுள்ள எட்டு புவனங்கள்

ஹரிச் சந்த்ராய	புவனம்
ஸ்ரீசைலாய	"
ஜல்பேஸ்வராய	"
ஆமராதிசேஸ்வராய	"
மத்ய மேஸ்வராய	"
மகாகாளாய	"
கேதாராய	"
பைரவாய	"

ஆகாசத்திலுள்ள எட்டு புவனங்கள்

கயாய	புவனம்
குருசேத்ராய	"
நாகலாய	"
நகலாய	"
விமலேஜ்வராய	"
அட்டஹாசாய	"
மகேந்த்ராய	"
பீமேஜ்வராய	"

அகங்கார தத்துவத்திலுள்ள எட்டுப் புவனங்கள்

வஸ்த்ரபாதாய	புவனம்
ருத்ரகோடயேய	"
அபிமுத்தாய	"
மகாலயாய	"
கோகர்ணாய	"
பத்ரகர்ணாய	"
ஸ்வர்ணாக்ஷாய	"
ஸ்தான வேய	"

புத்தி தத்துவத்திலுள்ள எட்டுப் புவனங்கள்

ச்சகலண்டாய	புவனம்
த்விரகண்டாய	"
மகோடயேய	"
மண்டலேஸ்வராய	"
காலாஞ்சராய	"
சங்ககர்ணாய	"
ஸ்துரலேஸ்வராய	"
ஸ்தலேஸ்வராய	"

மனஸ் தத்துவத்திலுள்ள எட்டுப் புவனங்கள்

பைசா சாய	புவனம்
ராக்ஷஸாய	"
யக்ஷாய	"
கந்தர்வாய	"
ஐந்த்ராய	"
ஸௌம்யாய	"
ப்ரஜேசாய	"
ப்ராம்ஹணேய	"

குணத்தத்துவத்திலுள்ள எட்டுப் புவனங்கள்

அக்ருதாய	புவனம்
க்ருதாய	"
பைரவாய	"
ப்ரம்ணேய	"
வைஷ்ணவாய	"
கௌமாராய	"
ஸ்ரீகண்டாய	"

நா.சுப்பிரமணியன்

வித்யா கலையிலுள்ள இருபத்தேழு புவனங்கள்

வாமாய	புவனம்
பீமாய	"
உக்ராய	"
பவாய	"
ஈசானாய	"
ஏகவீராய	"
ப்ரசண்டாய	"
உமாபதேய	"
அஜாய	"
அநந்தாய	"
ஏகசிவாய	"
க்ரோதாய	"
சண்டாய	"
ஸம்வர்த்தாய	"
சூராய	"
பஞ்சாந்தகாய	"
ஏகவீராய	"
சிகே தாய	"
மஹாதேஜ ஸேய	"
வாமதேவாய	"
பவாய	"
உத்பவாய	"
ஏகபிங்கேக்ஷனாய	"
ஈசானாய	"
புவதேசாய	"
அங்குஷ்டமாத்ராய	"
ஜ்யோதிஷேய	"

எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

சாந்திக் கலையிலுள்ள பதினெட்டுப் புவனங்கள்

வாமாய	புவனம்
ஜ்யேஷ்டாய	"
ரௌத்திரியாய	"
காளியையாய	"
கலவிகரணியாய	"
பலவிகரணியாய	"
பலப்பிரதணியாய	"
சர்வபூத தமந்யையாய	"
மனோன்மணியாய	"
அநந்தாய	"
சூக்ஷ்மாய	"
சிவோத்தமாய	"
ஏகநேத்ராய	"
ஏகருத்ராய	"
த்ரிமூர்த்தயேய	"
ஸ்ரீகண்டாய	"
சதாசிவாய	"
சிகண்டிநேய	"

எனக்குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன.

சாந்தி யதீதக் கலையிலுள்ள பதினைந்து புவனங்கள்

நிவர்த்திக்கலாய	புவனம்
ப்ரதிட்டாகலாய	"
வித்யாகலாய	"
சாந்திக்கலாய	"
சாந்தயதீதக்கலாய	"
இந்திகாயையாய	"
தீபிகாயையாய	"

ரோகிகாயையாய	"
மோகிகாயை யாய	"
ஊர்த்துவகாமி நயை யாய	"
வியாபிந்யை யாய	"
வ்யோம ரூபாயை யாய	"
அநந்தாயை யாய	"
அநாத்ர்யை யாய	"
அநாச்ரிதாயை யாய	"

நிவர்திக் கலையில்	108
பிரதிட்டா கலையில்	56
வித்யா கலையில்	27
சாந்திக் கலையில்	18
சாந்தி யதிதக் கலையில்	15
மொத்த புவனங்கள்	224

எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன காணலாம்.

30. புவனங்களின் விளக்கம்

சிவாசனம் : தாமரைப் பூவின் வடிவினதாய், கிழங்கு, தண்டு, முடிச்சு, மகரந்தம், பொகுட்டு (தாமரையின் நடுவிலி ருப்பது) என்பவற்றால், வகுக்கப்பெற்ற தாய், ஆதார சத்தி முதல் சுத்தமாயா சத்தி வரை, இருநூற்றி இருபத்து நான்கு புவனங்களை உறுப்புக்களாகக் கொண்டு. அநந்தாசனம், சிம்மாசனம், யோகாசனம், பத்மாசனம், விமலாசனம் என்னும் ஐந்து பிரிவுகளையுடையதாய் இருக்கும். ஆமை வடிவான கூர்மாசனம் எல்லாப் புவனங்களுக்கும் அடியிலிருந்து அவற்றிற்கு ஆதார மாய்ப் பிரமாண்டத்தை வியாபித்து அண்டத்தைத் தொழிற்படுத்தும். சிவாசன பத்மத்தின் கிழங்கு ரூபமான ஆதார சத்தி நூறு கோடியோசனை அளவுள்ள பிரமாண்ட ரூப்பிரிதிவி தத்துவத்தைத் தனக்கு அளவாகக் கொண்டிருப்பது. நிவர்த்திக் கலையால்

வியாபிக்கப்பட்ட பிருதிவி தத்துவம் பிருமாண்டத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப் புவனங்களைக் கொண்டது. பிருமாண்டத்திலுள்ள புவனங்களுக்கு காலாக்னி ருத்ரர் முதல் பத்ரகாளி வரை நூற்றெட்டு அதிபர்கள் உள்ளனர். ருத்ரர்கள் என அழைக்கப்பெறும் இவர்கள் பலவிதமான வடிவங்களும், பலவிதமான ஆயுதங்களும், மிகுந்த வலிமையும், ஏராளமான பரிவாரங்களும் கொண்டவர்கள். பத்துத் திக்கிலுள்ள இவர்கள் திக்குப் பாலகர்களின் ஆற்றலையடக்கி அவர்களால் பூசிக்கப்பெறுபவர்கள்.

அநந்தாசனம்: அநந்தாசனம் ஆதாரசத்திக்கு மேல் பிரதிட்டை வித்தை என்னும் இரண்டு கலைகளில் அடங்கியுள்ள அப்பு தத்துவம் முதல் கால தத்துவம் வரையுள்ள இருபத்தொன்பது தத்துவங்களையும் தனக்கு அளவாகக் கொண்டிருப்பது. இதுவே சிவாசன பத்மத்தண்டு. இது கால தத்துவத்திற்கு மேற்பட்டதாகிய மாயா தத்துவத்தை முடிச்சாகக் கொண்டு பதினோராயிரம் கோடி யோசனை உயரமுடையதாயிருக்கும். அதன் மேல் ஆயிரம் படங்களின் கூட்ட ரூபமான தாமரை மொட்டுக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு நான்கு கைகள் நமஸ்கார முத்திரையுடன் அநந்த தேவர் எழுந்தருளியிருப்பார். இவர் இருக்குமிடம் அநந்தாசனம் எனப்படும். இவரைச் சுற்றி கிழக்கு முதல் வடகிழக்கு வரையுள்ள திக்குகளில் அநந்தன், வாசுகி, தக்ஷன், கார்த்திகோடகன், சங்கபாலன், குளிகன், பத்மன், மகாபத்மன் என்னும் எட்டுச் சர்ப்பங்கள் ஒற்றைப் படத்துடன் சர்ப்பராசனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். அப்பு தத்துவம் முதல் பிரகிருதி தத்துவம் வரையுள்ள இருபத்து மூன்று தத்துவங்களும், பிரதிட்டா கலையாலும், புருடன் முதல் மாயை வரையுள்ள ஏழு தத்துவங்களும் வித்தியா கலையாலும் வியாபிக்கப்படுபவை. இவற்றுள் பிரதிட்டா கலை ஐம்பத்தாறு புவனங்களிலும், வித்தியாகலை இருபத்தைந்து புவனங்களிலும் வியாபிக்கும். பிரதிட்டா கலையால் வியாபிக்கப்படுகிற ஐம்பத்தாறு புவனங்களில் அமரேச புவனம் முதல் ஸ்தலேசுவர புவனம் வரையுள்ள நாற்பது புவனங்கள் அநந்தாசனத்தில் இருப்பவை.

சிவாசன பத்மக்கிழங்கை நெகிழ்விப்பதாகிய அப்பு தத்துவத்தில் அமரேச புவனம் முதல் வகுளீசுவர புவனம் வரையுள்ள எட்டுப் புவனங்களில் இருக்கும் இத் தத்துவத்திலுள்ள

ஆன்மாக்களது அனுபவங்களை அந்தந்தப் புவனாதிபர்கள் நியமனம் செய்வார்கள். இவர்களுள் வகுளீசுவரர் வலக்கரங்களில் மமுகுலமும் இடக்கரங்களில் கமண்டலம். சின்முத்திரையும் தரித்து ஆன்மாக்களுக்கு, மலபந்த நீக்கம் செய்து நற்கதி நல்கும் குருமூர்த்தியாக எழுந்தருளி இருப்பார்.

நீரை இழுத்து ஒன்றுபடுத்துவதாகிய தேயு தத்துவத்தில் அரிச்சந்திர புவனமுதல் பைரவ புவனம் வரையுள்ள எட்டுப் புவனங்கள் இருக்கும். ஆன்மாக்களது அனுபவங்களை அந்தந்தப் புவனாதிபர்கள் நியமனம் செய்வர்.

பத்மத்தின் முளைகளாகத் தாமதகுணத்தைப் பொருந்திப் பூதாதி அகங்காரத்திலிருந்து தோன்றிய கந்தம், ரசம், ரூபம், ஸ்பரிசம், சப்தம் (நாற்றம், சுவை, ஒளி, ஊறு, ஒசை) ஆகிய ஐந்து தன் மாத்திரைத் தத்துவங்களில் சலகண்ட புவனம் முதல் மண்டலேசுவர புவனம் வரை நான்கு புவனங்கள் உள்ளன.

பத்மத்தண்டின் துளைகளாக இராசத குணத்தைப் பொருந்தி வைகாரிக அகங்காரத்திலிருந்து தோன்றிய வாய், கால், கை, குதம், குறி (வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபத்தம்) ஆகிய ஐந்து கன்மேந்திரிய தத்துவங்களிலும் சாத்துவிக குணத்தைப் பொருந்தி தைசத அகங்காரத்தில் தோன்றிய செவி, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு (சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, ஜிஹ்வை, ஆக்ராணம்) ஆகிய ஐந்து ஞானேந்திரிய தத்துவங்களிலும் காலாஞ்சரபுவனம், சங்கு கர்ணபுவனம் ஆகிய இரண்டும் அடங்கியுள்ளன.

மனம், அகங்காரமாகிய இரண்டு தத்துவங்களும் அகத்தில் நின்று தொழிற்படுத்துவன. இதில் ஸ்தூலேசுவரர், ஸ்தலேசுவரர் ஆகிய இருவரது புவனங்களும் அடங்கியுள்ளன. மனதத்துவம் சங்கற்பிப்பது.

அகங்கார தத்துவம் அறிவு அடிப்படையில் தைசத அகங்காரம் என்னும், தொழில் அடிப்படையில் வைகாரிக அகங்கார மென்றும், உருவ அடிப்படையில் பூதாதி அகங்காரமென்றும் மூவகைப்பட்டு நிற்கும்.

சிம்மாசனம்

பிரதிட்டா கலை வியாபக ஐம்பத்தாறு புவனங்களில் அநந்தாசன வியாபக புவனங்கள் நாற்பதுக்கு மேல் புத்தி தத்துவத்தில் பைசாச புவனம் முதல் ப்ராம்மண புவனம் வரையுள்ள எட்டு புவனங்களும் சிம்மா சனத்திலிருக்கும்.

அநந்த தேவரது ஆற்றல்களாய் கிருதம், திரேதாயுகம், துவாபரம், கலி ஆகிய யுகங்களின் வடிவமான கால்களையுடையனவாய்த் தென்கிழக்கு, தென் மேற்கு, வட மேற்கு வடகிழக்கு ஆகிய திசைகளில் தருமம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐசுவரியம் என்னும் பெயர்களையுடைய சிங்கங்கள் உள்ளன. கிழக்கு முதலிய நான்கு திசைகளிலும் அதர்மம், அஞ்ஞானம், அவைராக்கியம், அநைசுவரியம் என்னும் பெயர்களையுடைய புருஷாமிருகங்கள் உள்ளன. சிம்மாசன புவனங்கள் எட்டனுள் ஐந்திரம், சௌமியம், ப்ரகேசம், ப்ராமணம் ஆகிய புவனவாசிகளுக்கு, தரும ஞான வைராக்கிய ஐசுவரிய குணங்களும். கந்தர்வ, யக்ஷ, ராக்ஷசம், பைசாச புவனவாசிகளுக்கு அதர்ம, அஞ்ஞான, அவைராக்கிய, அநைஸ்வரிய குணங்களும் இருக்கும்.

யோகாசனம்

பிரதிட்டா கலை வியாபக ஐம்பத்தாறு புவனங்களில் அநந்தாசன, சிம்மாசன வியாபக புவனங்களுக்கு மேல் முக்குணவடிவாகிய பிரகிருதி தத்துவத்தில் அகிர்தபுவனம் முதல் ஸ்ரீகண்ட புவனம் வரையுள்ள எட்டுப் புவனங்களும், புருடதத்துவத்தில் வாமபுவனம் முதல் ஏகவீர புவனம் வரையுள்ள ஆறு புவனங்களும் யோகாசனத்திலிருக்கும்.

பிரகிருதி தத்துவமாகிய குணத்தத்துவத்தில் சாத்வீக, இராசத, தாமத குணங்கள் வெளிப்படுதலும் பிரிதலு மின்றி ஒத்து நிற்கும்.

சாத்வீக குணத்தினால் குலமரபொழுக்கம், பெரியோர்ப் பேணல், கற்றறிவுடைமை, இனியவை கூறல், தற்புகழ்வின்மை, பெற்றதில் மகிழ்ச்சி, நடுவுநிலை, உண்மை, ஒழுக்கம், உதவி, உயர் பதவிருப்பு, பிரியம், புகழ்ச்சி விருப்பின்மை, அடக்கம், இரக்கம் ஆகிய பதினைந்து குணங்களும் உண்டாகும். இராசத குணத்தினால்

வலிமை, கோபம், ஊக்கம், மானம், உறுதி, அஞ்சாமை, வன்கண்மை, மூர்க்கம், டாம்பீகம் ஆகிய ஒன்பது குணங்களும் உண்டாகும். தாமத குணத்தினால் அழகை, கல்வியின்மை, இகழ்ந்தாரைச் சார்தல், கோளுரை, செருக்கு, உறக்கம், நல்லதில் வெறுப்பு, தற்புகழ்ச்சி, திருட்டு ஆகிய ஒன்பது குணங்களும் உண்டாகும்.

அராக தத்துவத்தில் பிரசண்ட புவனம் முதல் ஏகசிவ புவனம் வரை ஐந்து புவனங்களும், வித்யா தத்துவத்தில் குரோத புவனம் சண்டபுவனமாகிய இரண்டு புவனங்களும், கலாதத்துவத்தில் ஐயோதிசுஷ்ய - புவனம் சம்வர்த்த புவனமாகிய இரண்டு புவனங்களும், நியதி தத்துவத்தில் சூரபுவனம் பஞ்சாந்தக புவனம் ஆகிய இரண்டு புவனங்களும், காலதத்துவத்தில் ஏகவீரபுவனம், சிகேத புவனம் ஆகிய இரண்டு புவனங்களும் யோகாசனத்தில் உள்ளன.

அப்பு தத்துவ முதல் கால தத்துவம் வரை உள்ள இருபத்தொன்பது தத்துவங்களும் சிவாசன பத்மத்தண்டின் வடிவாயிருக்க அமரேச புவனம் முதல் சிகேதன புவனம் வரையுள்ள எழுபத்தைந்து புவனங்களும் தண்டிலுள்ள முட்களின் வடிவாயிருக்கின்றன.

மூலப் பிரகிருதியிலுள்ள பிரும்ம புவனத்தின் நடுவில் பொன்மயமான கோயிலில் பிரும்மா எழுந்தருளியிருந்து ப்ரகிருதிக்குட்பட்ட புவனவாசிகளைப் படைத்துக் கொண்டிருப்பார். பிரும்ம புவனத்திற்கு மேல் வைணவ புவனத்தின் நடுவில் இந்திர நீலமயமான கோயிலில் விஷ்ணு எழுந்தருளியிலிருந்து தம்மைப் போன்ற சாஸூபம் பெற்ற அடியார்கள் புடைகுழ ஆன்மபரி பாலனம் செய்துகொண்டிருப்பார். அவரது இதயத்தில் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், மனம், அகங்காரம், புத்தி, பிரகிருதி என்னும் ஒன்பது தத்துவங்களும் பொருந்தி நின்று அவரது அறிவை விளக்கும்.

அதற்கு மேல் ஒளிமிகுந்த கௌமார புவனத்தில் குமாரக் கடவுள் எழுந்தருளியிருந்து அவரை வழிபடுபவர்களுக்கு அளவில்லாத போகங்களை வழங்கிக் கொண்டிருப்பார். அதற்கு மேல் உள்ள ஒளம்புவனத்தில் உமாதேவியார் எழுந்தருளியிருந்து

தம்மை வழிபடுபவர்களுக்கு நல்லின்பத்தை வழங்கிக் கொண்டிருப்பார்.

அதற்கு மேல் கோடி சூர்யப் பிரகாசத்துடன் பிரமன் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களால் வணங்கப்படுவதாகிய பிராகிருத சிவலோக ஸ்ரீ கண்டபுவனத்தில் ஸ்ரீ கண்ட பரமேசுவரர் எழுந்தருளி இருப்பார். இவர் இவருக்கு மேலேயுள்ள அநந்தேசுவரரால் அதிட்டிக்கப் பெறுபவர். கீழே பிரம்மபுவனத்திலுள்ள பிரம்மாவை அதிட்டித்துப் படைப்பையும், வைஷ்ணவ புவனத்திலுள்ள விஷ்ணுவை அதிட்டித்துக் காப்பையும், காலாக்கினி உருத்திரரை அதிட்டித்தும் தாமாகவும் அழிப்பையும் இவர் செய்வார்.

சிவாசன பத்மத்தின் கிழக்கு முதலிய நான்கு திசைகளிலும் அவ்யக்தம், நியதி, காலம், கலை என்னும் தத்துவங்களும், செம்மை நிறமுள்ள மேல் இதழில் சுத்த வித்யா தத்துவமும் இருக்கும். யோகாசனத்தை வித்யா கலை அதிட்டிப்பதால் இது உயிர்களுக்கு அறிவை வழங்குமிடமாய் இருக்கிறது. மாயா தத்து வத்தில் மகா தேஜஸ் புவனம் முதல் அங்குஷ்டமாத்ராய புவனம் வரை எட்டுப் புவனங்கள் உள்ளன.

முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் மேலே உள்ள நாத ரூபமாகிய சிவ தத்துவம் மாயையில் நின்று பிரகிருதி மாயையை உண்டாக்கும். மேலும் அது சத்தி தத்துவத்தில் நின்று காலம், நியதி, கலை ஆகிய தத்துவங்களையும் சுத்தவித்யையில் நின்று வித்யாத் தத்துவத்தையும் ஈசுவரத்தில் நின்று அராக தத்துவத்தையும் தோற்றுவிக்கும். உயிர்களுக்குக் காலம் நியதி கலை வித்தை அராகம் ஆகிய ஐந்து தத்துவங்களும் கூடிய போது வந்த புருட தத்துவத்தை சாதாக்கியம் தொழிற்படுத்தும்.

சிவ சக்திகளில் ஒன்றாகிய இச்சாசத்தி ஈசுவர தத்துவத்தை எழுப்ப ஈசுவர தத்துவம் அராக தத்துவத்தை எழுப்பி மலத்துடன் கூடிய உயிர்களுக்கு இச்சையை எழுப்பும். கிரியா சத்தி, சத்தி தத்துவத்தை எழுப்ப சத்தி தத்துவம் கலா தத்துவத்தை எழுப்பி உயிர்களின் ஆணவ மலசத்தியை சிறிதளவு மெலியச் செய்து அவற்றைத் தொழிற்படவைக்கும். கலை என்பதற்கு நீக்கம் நியமனம் என்னும் பொருள்கள் உள்ளன. ஆதலின் கலா தத்துவம் ஆணவ இருளைச் சிறிது நீக்குவதும், போக நியமனம் செய்வதும் - அறியத் தக்கனவாம்.

ஞான சத்தி சுத்த வித்தியா தத்துவத்தை எழுப்ப, சுத்த வித்தை வித்தியா தத்துவத்தை எழுப்பி உயிர்களுக்கு அறிவை விளக்கும். மேலும் கிரியாசத்தி, சத்தி தத்துவத்தைக் கொண்டு நியதிகாலமாகிய தத்துவங்களை எழுப்பி உயிர்களுக்குப் பொருள் நிச்சயத்தையும் நிகழ்வு எதிர்வு இறப்பு ஆகிய மூன்று காலங்களுக்கும் உரிய நுகர்ச்சிகளையும் ஊட்டும்.

பத்மாசனம் : இவ்வாசன பத்மத்தின் எட்டு இதழ்களும் சுநந்தர் முதலிய அஷ்டவித்தியேசுவர ரூபங்களாய் இருக்கும். சிவ பெருமானது கிரியா சத்தி குறைந்து ஞான சத்தி மிகுந்தபோது தோன்றும் சுத்தவித்தியா தத்துவத்தில் இவ்விதழ்கள் எட்டும் உள்ளன. அஷ்ட வித்தியே சுவரர்கள் தீவிர மலபரிபாகம் பெற்று சிவானுக் கிரகத்தையடைந்து ஈசுவரதத்துவ புவனாதிபர்களாயிருப்பவர்கள். இந்த எண்மருள் முதல்வராகிய அநந்த தேவர் மற்ற வித்தியேசுரருக்கும் சுத்த வித்தியா புவன வாசிகளுக்கும் தலைவராகவும், அசுத்த மாயையைக் கலக்கி மாயாதத்துவ புவனங்களைத் தோற்று விப்பவராகவும், அதிகார மலம் மட்டும் உடையவராகவும் இருந்து பக்குவம் முதிர்ந்தபோது சிவானுக் கிரகத்தால் முத்தியடைபவர் ஆவர்.

மந்த மலபரி பாகத்தால் சிவானுக்கிரகம் பெற்றும் அபக்குவர்களாய் அஷ்ட்ட வித்தியே சுரர்களால் பிரேரேபிக்கப்படுபவர்கள் ஏழுகோடி மகாமந்தி ரேசுவரர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களில் மூன்றரைக் கோடி மந்திரேசுவரர்கள், குருமூர்த்திகளாயிருந்து ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலங்களுமுள்ள சகலவர்க்கத்து ஆன்மாக்களை ஆட்படுத்தி அருள்புரி வார்கள். பேரூழிக்காலத்தில் சிவபெருமான் தாமே வந்து இவர்களுக்கு முத்திப் பேற்றை வழங்குவார். எஞ்சியுள்ள மூன்றரைக் கோடி மந்திரேசுவரரும், மாயா தத்துவத்துக்கு மேலும் சுத்த வித்தியா தத்துவத்துக்குக் கீழும் அதிகாரம் உடையவராய் ஊழிக்காலத்தில் குருமூர்த்தி அதிட்டானவாயிலாக அனுக்கிரகம் பெறுவர்.

பத்ம இதழ்களின் நுனிகளில் கோடிகூர்யப்பிரகாசமுள்ள சூரிய மண்டலத்தில் பிறும்மா எழுந்தருளி இருப்பார். சுத்தாவித்தியா தத்துவத்தில் நந்தி, மகாகாளர், பிருங்கி, விநாயகர், இடபதேவர், சுநந்தர், தேவி, சண்டர் என்னும் கணநாதர்கள் வீற்றிருந்து

சிவபெருமானைச் சிவாக மங்களால் பூசித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். சப்த கோடி மகாமந்திர சக்திகள், பிருகுணி, பிறும்மவேதாளி தானுமதி, அம்பிகை, ரூபினி, நந்தினி, ஜ்வாலா என்னும் எழுவருமாவர். சப்தகோடி மகாமந்திரங்கள்: நம: ஸ்வாஹா; ஸ்வதா; வெளஷ்ட்; வஷ்ட்; பட்; ஹும் என்பனவாம். இவற்றுள் நம என்பதை இறுதியாகக் கொண்ட மந்திரங்கள் ஆண் வடிவமானவை. வெளஷ்ட்; வஷ்ட்பட்; ஹும் என்பதை இறுதியாகக் கொண்ட மந்திரங்கள் அலிவடிவானவை என்பர்.

விமலாசனம் : ஞானசக்தி குறைந்து கிரியா சக்தி மிகுந்திருக்கும் போது தோன்றும் ஈசுவர தத்துவத்திற்கு அதிபர் மகேசுவரர். ஞானசக்தியும் கிரியா சக்தியும் சமமாக இருக்கும்போது தோன்றும் சாதாக்கிய தத்துவத்திற்கு அதிபர் சதாசிவ மூர்த்தி. இவரைச் சூழ்ந்து பிரணவர், திரிகலர், ஹார், சுதர், பத்மர், காரணர், சர்வருத்திரர், பிரஜாபதி, சுசிவர், சிவர் என்னும் அணுசதாசிவர் பதினமருள்ளனர். ஈசுவரம் சாதாக்கியமாகிய தத்துவங்கள் பத்மத்தின் அறுபத்து நான்கு கோசர வடிவானவை. கிழக்கு முதல் வடகிழக்கு வரையுள்ள எட்டுத் திசைகளிலுமிருக்கும் அறுபத்து நான்கு கேசரங்களில் எட்டுக் கேசரங்களுக்கு ஒருவராக அஷ்ட்ட வித்தியே சுவரர்களை அதிபுப்பவரும், சிவ சக்திகளும், சுத்த வித்தியா புவனவாசினான வாமை முதலிய எட்டுச் சக்திகளும் இருப்பார்கள். இவருள் வாமை பிருதிவி தத்துவ ரூபத்துடன் படைப்புத் தொழிலை விருத்தி செய்பவளாய் சிவபெருமானது அஷ்ட்ட மூர்த்திகளுள் சர்வருக்குச் சக்தியாய் அராக தத்துவம் வரை வியாபித்திருப்பார். ஜேஷ்டை அப்பு தத்துவ ரூபத்துடன் காத்தல் தொழிலை விருத்தி செய்பவராய் அனைத்தையும் படைக்கும் பவருக்குச் சக்தியாய்க் கால தத்துவம் வரை வியாபித்திருப்பார். ரௌத்திரி தேயு தத்துவ ரூபத்துடன் அழித்தல் தொழிலை விருத்தி செய்பவராய் ஆன்மாக்களுக்கு அதிபராகிய பசுபதிக்குச் சக்தியாய் சுத்த வித்யா தத்துவம் வரை வியாபித்திருப்பார். காளி வாயு தத்துவ ரூபத்துடன் ஐசுவரியம் உடையவராகிய ஈசானருக்குச் சக்தியாய் ஈசுவர தத்துவம் வரை வியாபித்திருப்பார். கலவிகரணி ஆகாய தத்துவ ரூபத்துடன் அவயவப்பகுப்பில்லா தவராகிய பீமருக்குச் சக்தியாய் சிவதத்துவம் வரை வியாபித்திருப்பார்.

கலா என்பது அவயவப் பகுப்பு என்னும் பொருளையும், விகரணி என்பது இல்லாதவர் என்னும் பொருளையும் உடையது. பலவிகரணி சந்திர ரூபத்துடன் உயிர்ப் பயிர்களை வளர்க்கும் மகா தேவருக்குச் சத்தியாய் சிவ தத்துவம் வரை வியாபித்திருப்பார். பல-வி-கரணி, பலத்தை விசேடமாகத் தருபவர். பலப்ரமதனி சூர்ய ரூபத்துடன் பாச நீக்கம் செய்யும் ருத்ரருக்குச் சத்தியாய் சிவதத்துவம் வரை வியாபித் திருப்பார். பலப்ரம தனி பலத்தை அழிப்பவர். சர்வ பூததமனி ஆண் மக்களது புண்ணிய பாவங்களை அடக்கும் உக்கிரருக்குச் சத்தியாய் சிவ தத்துவம் வரை வியாபித்திருப்பார். சர்வபூததமனி எல்லா ஆண்மாக்களுக்கும் வினையடக்கம் செய்பவர்.

மேற்கூறிய சர்வர் முதலிய அஷ்டமூர்த்தங்களுள் பிருதிவி மூர்த்தி வணக்கம் விக்ரகம் முதலியவற்றிலும் அப்புமூர்த்தி வணக்கம், புண்ணிய தீர்த்தம், கலச தீர்த்தம் முதலியவற்றிலும், தேயுமூர்த்தி வணக்கம், அக்னி காரியம் முதலியவற்றிலும், வாயு மூர்த்தி வணக்கம் பிராணாயாமம் முதலியவற்றிலும், ஆகாய மூர்த்தி வணக்கம் புறப்பூசை முதலியவற்றிலும். ஆன்மமூர்த்தி வணக்கம் குருசங்கம் வழிபாடு முதலியவற்றிலும் நிகழுவனவாம்.

சிவாசன பத்ம இதழ்க் கேசரங்களின் நுனிகளில் கோடி சந்திரப் பிரகாசம் உள்ள சந்திரமண்டலம் இருக்கும் அதில் கருமேகம் போன்ற ஒளியையுடைய விஷ்ணு மூர்த்தி வீற்றிருப்பார்.

சத்தி தத்துவம் கேசரங்களுக்கு நடுவிலுள்ள பொகுட்டின் வடிவமாகும். எல்லா உயிர்களும் தொழிற்படும் ஆற்றலை எழுப்புவதாகிய கிரியா சத்தி அதிட்டித்தலால் தோன்றுவது சத்திதத்துவம்; இது நிஷ்களமாய் விந்து வடிவாய் இருக்கும். இத்தத்துவத்தில் நிவர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை சாந்தி, சாந்திய தீதை ஆகிய புவனங்கள் உள்ளன.

மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை முதலிய உலக ஆசைகளிலிருந்து உயிர்களை நிவிர்த்தி செய்வது நிவிர்த்திக் கலை. நிவிர்த்தி பெற்ற உயிர்கள் மீண்டும் பிரபஞ்சத்தை நோக்காதபடி செய்வது பிரதிட்டா கலை. உயிர்களுக்கு இயல்பாக அமையும் அனுமான ஞானம் ஆகம ஞானங்களுக்கு மேற்பட்டு அனுபூதி ஞானத்தை உண்டாக்குவது வித்யா கலை. அனுபூதி ஞானம் பெற்ற உயிர்களை விருப்பு வெறுப்பு ஆகிய துன்பங்களிலிருந்து விடுதலை

பெறச் செய்வது சாந்தியைத் தருவது சாந்திக் கலை. அச்சாந்தியையும் ஒழியவைப்பது சாந்திய தீதக் கலை. இக்கலைகள் அனைத்தும் சத்தி வடிவானவை.

பொகுட்டின் நுனியில் பேரொளியையுடைய அக்னி மண்டலம் இருக்கும். இதில் ருத்ரமூர்த்தி எழுந்தருளியிருப்பார்.

எல்லா உயிர்களுக்கும் அறிவை எழுப்புவதாகிய ஞானசத்தி அதிட்டித்தலால் தோன்றுவது சிவதத்துவம். இது பொகுட்டினுள் இருக்கும் விதை வடிவமானது. இதில் இந்திகை, தீபிகை, ரோசிகை, மோசிகை, ஊர்த்துவகாமினி என்னும் அபரநாதகலா புவனங்கள் ஐந்தும், வியாபினி, வ்யோமரூபினி, அநந்தை, அநாதை, அநாகிருதை என்னும் பரநாதபேத புவனங்கள் ஐந்தும் உள்ளன. வியாபினி சத்தி வியாபகருக்குக் காரணமாகிய ஆதிசத்தி ஆவாரவியோம ரூப சத்தி, வியோமரூபருக்குக் காரணமாய் இச்சா சத்தியாய் இருப்பார். அநந்தா சத்தி அனந்தருக்குக் காரணமாய் ஞானசத்தியாய் விளங்குவார். அநாதசத்தி அநாதருக்குக் காரணமாய் கிரியா சத்தியாய் நிற்பார். மேலே உள்ள சமனையாகிய பரையும், உன்மனையாகிய பரமும் கூடி உயிர்களைத் திருவுள்ளத் தடைத்தபோது அநாகிருதர் தோன்றினார். இவர் பரையை அதிட்டித்தலால் பரன் என்னும் பெயரைப் பெற்றுத் தாம் ஒருவரையும் ஆசிரியாதபடியால் அநாகிருதராய் விளங்குவார்.

பத்மத்தின் பீஜவடிவங்களாக இருப்பவை ஐம்பத் தொரு எழுத்துக்கள். உயிரெழுத்துக்களில் குற்றெழுத்துக்கள் தத்துவ பீஜம் என்றும், நெட்டெழுத்துக்கள் மூர்த்தி பீஜம் என்றும் சொல்லப்பெறும். அகர முதல் மூன்றெழுத்துக்கள் ஆகாய தத்துவ அட்சரங்கள். ஈகாரம் முதல் மூன்றெழுத்துக்கள் வாயு தத்துவ அட்சரங்கள். ருகாரம் முதல் நான்கெழுத்துக்கள் தேயு தத்துவ அட்சரங்கள். ஏகாரம் முதல் மூன்றெழுத்துக்கள் அப்பு தத்துவ அட்சரங்கள். ஔகார முதல் மூன்றெழுத்துக்கள் பிருதிவிதத்துவ அட்சரங்கள். பத்மபீஜத்தின் நடுவிலுள்ள இரண்டு வித்துக்களும் ஹகார கூகார வடிவாய்ச் சிவதத்துவத்திலிருந்து உயிர்களுக்கு முத்திப் பேற்றை வழங்கும் எனச் சமயப் பேரறிஞர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளமை அறியத் தக்கது. என் ஆசிரியப் பெருந்தகை சைவ சித்தாந்த சரபம் சிவஸ்ரீ தத்புருஷதேசிகர் வயிநாகரம் - பாலகவி

இராமநாதன் செட்டியார் அவர்கள் புவனங்களைப் பற்றிச் சுருக்கமாக விளக்கியுரைத்து அவர்கள் தந்த குறிப்புக்களின் அடிப்படையில் மேற்கண்ட பகுதிகள் ஓரளவு விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மேலும் புவனங்களைப் பற்றி விரிவாக அறிய விரும்புவர்களும் பயனடைய வேண்டும் என்ற கருத்தில் திருக்கைலாய பரம்பரை திருவாவடுதுறையாதீனத்து ஸ்ரீமாதவச் சிவஞான யோகிகள் அருளிச் செய்த சிவஞானமாபாடியத்துள் அவர்கள் தந்துள்ள புவனத்தைப் பற்றிய விளக்கங்கள் கீழ்க்காணுமாறு.

31. அண்டங்களின் இயல்பு (202-217)

இவ்வுடம்புகளோடு கூடினின்று போக்குவரவு செய்வதற்கிடமாகிய அண்டங்களின் அளவையும், அவற்றதியல்பும் தொகுத்துக் கூறுதும்:

சாளரத்துத் தோன்றும் ஞாயிற்றின் கதிரின் அதி நுட்பமாய்த் தோன்றும் நுண்ணிய துகள் அணு எனப்படும். அஃது எண் மடங்கு கொண்டது திரசா அணு. அஃதெண்மடங்கு கொண்டது கசாக்கிரம். அஃது எண் மடங்கு கொண்டது இலீக்கை. அஃது எண் மடங்கு கொண்டது யூகை. அஃதெண் மடங்கு கொண்டது இயவை நெல்லு. இயவை நெல் எட்டுக் கொண்டது ஒரு அங்குலம். அங்குலம் 24 கொண்டது ஒரு முழம். முழம் நான்கு கொண்டது ஒரு வில். வில் இரண்டு கொண்டது ஒரு தண்டம். தண்டம் இரண்டாயிரம் கொண்டது ஒரு குரோசம். குரோசம் நான்கு கொண்டது ஒரு யோசனை. ஆகலான் இந்த அளவையாற்புடவி தத்துவமாகிய அண்டம் நூறு கோடி யோசனை ஆழஅகல நீளங்களையுடைத்து. இதற்கு வகை.

கீழ்ண்டச் சுவர்க்கலை கோடி யோசனை. அதன் மேற் காலாக்கினி யுருத்திர புவனம் கோடி யோசனை. இந்தப் புவனத்திற் காலாக்கினியுருத்திரர் ஆயிரம் யோசனை உயரமும் இரண்டாயிரம் யோசனை அகலமுமுடைய சிங்காசனத்திற் செந்தழல் மயமான திருமேனி பதினாயிரம் யோசனை உயரமுடையவராய் வலக்கரத்தில் வாழும் அம்பும் கேடயமும் வில்லும் உடையவராய் எழுந்தருளி

இருப்பார். அவர்க்குப் பரிவாரமாய் அவரோடொத்த வடிவுடைய வராய்ச் சூழ்ந்திருக்கும் உருத்திரர் பதின்மர் உளர். அவருள் ஒவ்வொருவருக்கும் கோடியுருத்திரர் பரிவாரமாய்ச் சூழ்ந்திருப்பர். இத்தன்மையராகிய காலாக்கனி உருத்திரர் திருமேனியின் மேல் நோக்கியெழுந்த சுடர்க்கொழுந்து காலாக்கனி உருத்திரர் புவனத் திற்கு மேற்பத்துக்கோடி யோசனை. அதன் புகைப்படலம் அதன் மேல் ஐந்து கோடி யோசனை. ஆக அண்டச் சுவர்க்கமுளப்பட பதினெழுகோடி யோசனை எனக் கண்டு கொள்க.

இந்தப் பதினேழு கோடி யோசனைக்கு மேல் பாவிகள் சென்றடையுமிடமாகிய நரகங்கள் ஒன்றன்மேலொன்றாக ஓரோவொன்று தொண்ணூரிலக்கம் யோசனை அளவுடைய முப்பத்து மூன்று தளங்களும் தனித்தனி நூறாயிரம் யோசனை அளவுடைய முப்பத்திரண்டு இடைவெளியுடையவாயுள்ளன.

இந்த நரகங்கள், நரகமும், மாநரகமும், இராச நரகமும், இராசஇராசேச்சுர நரகமும் என நால் வகைப்படும். அவற்றுள் நரகம் ரௌரவமும், துவாந்தமும், கீதமும், சந்தாபமும், பதுமமும், மாபதுமமும், கால ருத்ரமுமென எண் வகைப்படும்.

மாநரகம் குசிமுகமும், காலகட்கமும், குரதாரமும், அம்பரிடமும், தத்தாங்காரமும், மாநாகமும், சந்தாரமும் பீபர்சுமுமென எண் வகைப்படும்.

இராசநரகம் இலாக்காப்பிரலேபமும், மாஞ்சாதமும், திருச்சுவாசவுச் சுவாசமும், யுக்குமாத்திரியும், சான்மலியும், உலோகப்பிரதீபதமும், சூர்ப்பிபாசமும், கிருமி நிசயமும் என எண் வகைப்படும்.

இராச இராசேச்சுர நரகமும், உலோகத் தம்பமும், வின் மூத்திரமும், வைதரணியும், தாமிச்சிரமும், அந்த தாமிச்சிரமும் கும்பிபாகமும், மாரௌரவமும், அபீசியுமென எண் வகைப்படும். இந்த நால் வேறு வகையின் எவ்வேழுக்கு, ஒவ்வொன்று பிரதான நரகமாயிருக்கும், ஆகமுப்பத்திரண்டு நரகின்பெயருங் கண்டு கொள்க.

இங்ஙனம் முப்பத்திரண்டு இடைவெளிகளின் அளவு தனித்தனி இலக்கமும் முப்பத்து மூன்று தளங்களின் அளவு தனித்தனி

தொண்ணூரிலக்கமுமாக நரக லோகம் முப்பது கோடியே இரண்டிலக்க யோசனை உயர முடையதெனக் கண்டுகொள்க. இவற்றின், அகல நீளம், காலாக்கினி ருத்ர புவனம் போலப் பிரமாண்ட கடாகம் வரையுமாம். முன்னர் கூறப்படும் உலகங்களுக்கும் அகல நீளம் இவ்வாறே காண்க.

இந்நாக லோகங்களுக்கு மேல் நிராலம்ப வெளி முப்பதினாயிர யோசனை உயரம், அதன் மேல் ஒன்பதினாயிர யோசனையுடைய நிலம், மேலே பொன் மயமும், கீழே இரும்பு மயமுமென்றிரண்டு புடமாய், அவ்விரும்புப்புடத்தின் ஒரு பாதி மண்மயமாயிருக்கும். அதன் கீழ்த் தளத்தின் ஊழிக் காலத்தில் ஞாயிறு போன்ற வடிவமும், சுராளமுகமும், மழுக்கரமும் உடைய மாண்டர், முப்பத்திரண்டு நாகங்கட்கும் அதிபதியாய் தம்மோடொத்த உருத்திர கணங்களோடு வீற்றிருப்பர்.

இந்தக் கூசு மாண்டபுவனத்தின் மேல் ஏழு நிலமுடைய பாதா னம் ஏழுளவாம். அவை ஆபாசமும்; பாதளமும், நிதலமும், சுபத்தி மானும்; மாதலமும்; இராசாங்கமும், பாதலமும் என்பனவாம்.

இவற்றுள் ஆபாச முதலிய ஆறுலகமும் ஒரோவொன்று ஒன்பதினாயிர யோசனையுயரமும், மேனிலம் ஆயிரம் யோசனையுயரமும் இரண்டு கோடியே என்பத்தெட்டு நூறாயிரம் யோசனையுயர்ந்த மேனிலமுடையது. இவ்வேழுனுள் ஒரோவொன்று மும்மூன்று கண்டமாம்.

அவற்றுள் கீழ்பாற் கண்டத்தின் ஆபாச முதலிய ஏழினும் முறையே சங்கசுருதியும், பிரகலாதனும், சிசுபாலனும், கர்க்கந்துகனும், இரணியாக்கனும், பிறுசுர்க்கர்ப்பனும் பெலியு மென்னும் அசுரவேந்தர் எழுவரும் நடுக்கண்ட மேழினும் முறையே குடிலனும், வாசுகியும், கம்பளனும், கார்க்கோடகனும், காலாங்கனும், துற்றரிசனும், தக்ககனுமென்னும் உரகவேந்தர் எழுவரும். மேற்பாற்கண்டம் ஏழினும் முறையே விகடனும் உலோகிதாக்கனும், இயமனும், விகாடனனும், சுராளனும், வீமகிரு கிராதனனும், பிங்கலனும் ஆகிய இராக்கதவேந்தர் அவ்வப்பாதாளங் கட்கு அதிபதிகளாயிருப்பர்.

இவற்றுள், மேலெல்லைக் கணின்ற பாதலமென்னும் பாதாளத்திற் பொன்மயமாய் ஆயிரம் யோசனை அளவுடைய தி.8.

புவனத்திற் கிவ்வேழுபாதாளங்கட்கும் அதிபதியாகிய ஆடகேசுரர், அவுணர். இராக்கதர், இயக்கர் கடவுளர் மகளிரெல்லாரும் ஏழிசைப் பாடல்களால் துதி செய்ய வீற்றிருப்பர்.

இங்ஙனம் முப்பத்து மூன்று நிலமுடைய முப்பத்திரண்டு நரகங்களுக்கு மேல் நிராலம்ப வெளி முப்பதினாயிரம் யோசனையும், அதன் மேற்கீழ்த்தளத்திற் கூசுமாண்டர் வீற்றிருக்கும் நிலம் ஒன்பது நூறாயிரம் யோசனையும், அதன் மேல் ஆறுபாதாளங்கள் ஒரோவொன்று இடைவெளி ஒன்பதினாயிரம் யோசனையும் மேனிலம் ஆயிரம் யோசனையும், மேலெல்லைகளினின்ற ஏழாம் பாதாளத்திற்கு இடைவெளி பதினாயிரம் யோசனையும், அதற்கு மேனிலமாகிய பூமி இரண்டு கோடியே எண்பத்தெட்டு நூறாயிர யோசனையுமாக நரகலோகத்தின் மேற்பூமியளவு இரண்டு கோடியே தொண்ணூற்றெட்டிலக்கம் யோசனை. நரகலோகம் முப்பது கோடியேயிரண்டிலக்கம் யோசனையும் அதன் கீழ் அண்டகடாகம் வரையிற் பதினேழு கோடி யோசனையுமுளப்படப் பூமிக்குக் கீழ் ஐம்பது கோடி யோசனையளவு கண்டு கொள்க.

இனி இரண்டு கோடியே எண்பத்தெட்டு நூறாயிரம் யோசனையுடைய பூமியின் மேற்பரப்புப் பிரமாண்டத்திற்கு நடுவாய் நூறுகோடி யோசனை விரியும், எழு பெருங்கடலும், எழுபெருந்தீவும் நடுவே மேருவரைய முடைத்தாய்ப் பூலோகமெனப் பெயர் பெறும்.

எழுபெரும் தீவின் நடுத்தீவானது நூறாயிரம் யோசனைப் பரப்புடையதாய் வட்டமாய் நிலமகட்கு உச்சித்தானமாயுள்ள நாவலந்தீவு.

இந்நாவலந்தீவின் நடுவே ஞாயிற்றினொளியும் மழுங்கும்படி பேரொளிகான்று பொன்மயமான மேரு வரை நூறாயிரம் யோசனை அளவுடைத்தாய், அவற்றுட் பதினாயிரம் யோசனை பூமிக்குள் ஆழ்ந்து, எண்பத்தி நாலாயிரம் யோசனை பூமிக்கு மேலுயர்ந்து, மூலத்திற் பதினாயிரம் யோசனை விரிவும் முடியின் முப்பத்திராயிரம் யோசனை விரிவுமுடைத்தாய், முக்கூறாய், முக்கூற்றினும் முறையே கீழ்க்கீழ் மேகலையை நோக்கி மேன்மேல் நாலாயிரம் யோசனை மிக்குடையனவாகிய மூன்று மேகலைகளையுமுடைத்தாய் தாமரைப்

பொகுட்டு வடிவிற்காய் நிற்கும். முக்கூற்றின் அடித்து பூமிக்கு மேல் இருபத்தையாயிரம் யோசனையுயரமும், அதன் மேற்றாகிய முதன் மேகலை. மூவாயிரம் யோசனையுயரமும் பதினாயிரம் யோசனைப் பரப்புமுடைத்தாய்க் கடகம் போல் வயங்கும் அதன் மேல் நடுக்கூறு இருப்பதையாயிரம் யோசனையுயரமும், பதினெண்ணாயிரம் யோசனைப் பரப்புமுடைத்தாய்ச் சக்கரவாள மென்னும் பெயர்த்தாய் கடகம் போல் வயங்கும்.

இங்ஙனம் முக்கூற்றுக்கு முயரம் மூவிருபத்தையாயிரம் யோசனையும் மூன்று மேகலைக்குமுயரம் மும்மூவாயிரம் யோசனையுமாகப் பூமிக்குமேல் உயரம் எண்பத்திநாலாயிரம் யோசனை. பூமியின் கீழ் சூழ்ந்தது பதினாயிரம் யோசனையுமுளப்பட மேருவரையின் நீளம் நூறாயிரம் யோசனையுங் கண்டு கொள்க.

இதன் மேகலை மூன்றனுள், கீழிரண்டு மேகலையினுஞ் சித்தர், கந்தருவர் முதலியோர் வைகுவர். மேற் கண்ணதாகிய சக்கரவாள மேகலையின் மேற் பலபல கொடுமுடிகளுள். அவற்றுள் கிழக்கு முதலிய எட்டுத் திக்கிலும் ஒரோவொன்று ஒன்பதினாயிரம் யோசனைப் பரப்புடையதாய், அதிவிசித்தரமாய்ப் பலவேறு வகைப்பட்ட வளங்களுடைய நகரங்கள் எட்டுள. அவற்றுட் கீழ்பால் அமராவதி என்னும் நகரம். தென் கீழ்பால் தேரோவதி, தென்பாற் சுமுயமினி, தென்மேற் பாற் கண்ணவதி, மேற்பாற் சுத்தவதி, வடமேற்பாற்கந்தவதி, வடபால் மகோதையை; வடகீழ் பால் யசோவதியென்னும் நகரமாம். இவ்வெட்டினும் முறையே இந்திரன், அங்கி, இயமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் என்னும் திசைக்காவலர் எண்மரும் தத்தம் பரிசனங்களோடும் வைகுவர்.

இந்த மகாமேருவினுச்சியிற் பதினாயிரம் யோசனையுயரமும் அகலமும் உடைய மனோவதியும் அதன் மேல்பால் அத்துணையுயரமும் அகலமுமுடைய வைகுண்டமும், அதன் வடகீழ்பால் இருபதினாயிரம் யோசனையுயரமும் அகலமுமுடைய சோதிட்குமு மென மூன்று கொடு முடிகளுள் இந்த மூன்றினும் முறையே பிரமன், மால், உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளும் வைகுவர்.

இத்தன்மைத்தாகிய மேருவரையின் தென்பால் நிததம், ஏமகூடம், இமயம். என் மூன்று மலைகளும் வடபால் நீலம்,

சுவேதம், சிருங்கவான் என மூன்று மலைகளும் ஒவ்வொன்று இரண்டாயிரம் யோசனை அகலமும் பதினாயிரம் யோசனையுயரமும் ஒன்பதினாயிரம் யோசனை இடைவெளியு முடையவாய்க், கிழக்கு மேற்கு உவர்க் கடல் வரையும் நீண்டு கிடக்கும். மேருவரையின் கீழ்பால் மாலிய வாகனன் எனும் மலையும், மேல்பாற் கந்தமாதனமென்னும் மலையும், ஒரோவொன்று ஆயிரம் யோசனை அகலமும், இரண்டாயிரம் யோசனை உயரமும், முப்பத்து நாலாயிரம், யோசனை நீளமுமுடைத்தாய்த் தெற்கு, வடக்கு, நிததம், நீலம் என்னும் மலையிரண்டினும் முட்டி நிற்கும்.

இம்மலை எட்டனுள்ளும் நிததம், கந்த மாதனம், நீலம், மாலியவான் என்னும் நான்கிற்கும் நடுவாக மேருவைச் சூழ்ந்து நாற்றிசையினும் ஒன்பதினாயிரம் யோசனைப் பரப்புடைய நிலம் இளா விருத வருட மெனவும், மாலியவான் மலைக்குக் கிழக்கு; உவர்க் கடலுக்கு மேற்கு; முப்பத்திராயிரம் யோசனைப் பரப்புடைய நிலம் பத்திராகச வருடமெனவும், கந்தமாதனத்துக்கு மேற்கு உவர்க் கடலுக்குக் கிழக்குமுப்பத்திராயிரம் யோசனைப் பரப்புடைய நிலம் கேதுமால வருடமெனவும், தென்பால் நிததத்திற்கும் ஏம கூடத்திற்குமிடையே ஒன்பதினாயிரம் யோசனைப் பரப்புடைய நிலம் அரிவருடமெனவும், ஏம கூடத்திற்கும் இமயத்திற்குமிடையே அத்துணைப் பரப்புடைய நிலம் கிம்புருட வருடமெனவும் இமயத்திற்கும் தென் கடற்குமிடையே அத்துணைப் பரப்புடைய நிலம் பாரத வருடமெனவும், வடபால் நீலமலைக்கும் சுருவத மலைக்கும் இடையே அத்துணைப் பரப்புடைய நிலம் இரமிய வருடமெனவும் சுவேதமலைக்கும் சிருங்க வானுக்கும் இடையே அத்துணைப் பரப்புடைய நிலம் இரணிய வருடமெனவும், சிருங்கவானுக்கும் வடகடற்கும் இடையே அத்துணைப் பரப்புடைய நிலம் குருவருடமெனவும் பெயர் பெறும்.

இவற்றுள் மேருவைச் சூழ்ந்த நிலத்தின் மேருமலை சலியாமல் நிலைபெறுதல் பொருட்டு கிழக்கு முதலிய நான்கு திக்கிலும் முறையே வெண்மை, பொன்மை, கருமை, செம்மை என்னும் நிறங்களும் இந்த நான்கும் ஐம்பதினாயிரம் யோசனை உயரமுடையனவாய் மந்தரம், கந்த மாதனம், விபுலம், சுபாரிசமெனப் பெயர் பெற்று நிற்கும் விட்கம்ப மலைகள் நான்குள் முறையே கடம்பும், நாவலும், அரசும், ஆலுமென்னும் நான்கு கற்பக மரங்கள் ஆயிர யோசனை உயரமுடையவாய் நிற்கும்.

இவற்றுள் தென்திசையினிற்கும் நாவல் மரம் ஏனைய மூன்றினுஞ் சிறந்த அதிசயமிக் குடைத்தாகலின், அதன் பெயரானே, உவற் கடலால் சூழப்பட்டு இலக்கம் யோசனை அளவும் ஒன்பது வருடமுமுடைத்தாகிய இந்த நடுத்தீவு நாவலந்தீவென்று வழங்கப்படும். இந்நாவற் பழத்தின் சாரொழுகி ஆறாய்ப்பரந்து மேருவைச் சூழ்ந்து அந்நிலத்தையும் பொன்மயமாக்கி மேருவின் மூலத்திற் சென்றடையும். அந்தச் சாற்றினைப் பருகிய பறவை விலங்கு முதலாயினவும் பொன்னிறம் பெறும்.

இந்த விட்கம்ப மலை நான்கனுள் கீழ்பால் நிற்கும் மந்தர மலையடிவாரத்தில் சைத்திராத மென்னும் உய்யானவனமும், அருணோதகமென்னும் மடுவும், தென்பாற் கந்தமாதனத்தின் அடிவாரத்தில், நந்தன மென்னும் வனமும், மானச மென்னும் மடுவும், மேல் பால் விபுல மலையடிவாரத்தில் வைப்பிராசமென்னும் வனமும், சிதோதகமென்னும் மடுவும், வடபாற் சுபாரிச மலையடிவாரத்தில் துருதிமானென்னும் வனமும், பத்திரசமென்னும் மடுவுமுளவாம்.

இவையெல்லாமுடைத்தாய் மேருவைச் சூழ்ந்த நிலைமாகிய இளாவிருத மென்னும் வருடத்தின் வாழ்வோர் நாவற் பழச்சாற்றினைப் பருகிப் பொன்மய மாய்ப்பதின் மூவாயிரமாண்டு நிலைபெறுவர்.

கந்தமாதனத்திற்கும் குடகடற்கும் அந்தராளமாகிய கேது மால் வருடத்தின் வாழ்வோர் பனசப்பழத்தின் சாற்றைப் பருகிக் குவளைப் பூ நிறமுடையராய்ப் பதினாயிரமாண்டு நிலைபெறுவர்.

மாலிய வானுக்கும் கீழ்கடற்கும் அந்தராளமாகிய பத்திராக வருடத்தின் வாழ்வோர் கருங்குவளைப் பூவையுண்டு மதியொளி போலும் நிறமுடையராய்ப் பதினாயிரமாண்டு நிலைபெறுவர்.

சிருங்கவான் மலைக்கும் வடகடற்கும் அந்தராளமான குருவருடத்தின் வாழ்வோர் ஆலம்பழத்தை நுகர்ந்து கருங்குவளைப் பூ நிறமுடையராய்ப் பன்னீரா யிரமாண்டு நிலைபெறுவர்.

சிருங்கவான் மலைக்கும் சுவேத மலைக்கும் அந்தராளமான இரணிய வருடத்தின் வாழ்வோர் எலுமிச்சம் பழத்தை நுகர்ந்து

மதிபோலும் வெண்ணிற முடையராய்ப் பன்னிராயிரத்து ஐந் நூறாண்டு நிலை பெறுவர்.

குரு வருடத்திற் கணித்தாக வட திசையிலும் வாயுதிசையிலும் உவர்க்கடலின்கட் சந்திரத்தீவும், பத்திரகாரத் தீவும் என்றிரண்டு தீவுகள். அவற்றில் வாழ்வோர் முறையே சந்திர நிறமும், செந்தாமரைப் பூநிறமும் உடையராய்க் கனிகிழங்குளையுண்டு பதின் மூவாயிரமாண்டு நிலைபெறுவர்.

சுவேத மலைக்கும் நீலமலைக்கும் அந்தராளமான இரமிய வருடத்தின் வாழ்வோர் கருப்பஞ்சாற்றைப் பருகி வெள்ளை நிறமுடையராய்ப் பன்னிராயிரமாண்டு நிலைபெறுவர்.

நிடதத்திற்கும் ஏம கூடத்திற்கும் அந்தராளமான அரிவருடத்தின் வாழ்வோர் தத்தமக்கு வேண்டும் கனிகளையுண்டு பச்சிலை மரப்பூ நிறமுடையராய்ப் பெண்ணும் ஆணுமாகிய இரட்டைப் பிள்ளைகளைப் பெற்று முப்பதினாயிரமாண்டு நிலை பெறுவர்.

ஏம கூடத்திற்கும் இமயத்திற்கும் அந்தராளமான கிம்புருவருடத்தில் வாழ்வோர் இறலியின் கனி நுகர்ந்து பொன்னிறமுடையராய்ப் பதினாயிரமாண்டு நிலை பெறுவர்.

இங்ஙனம் இளாவிருத முதலிய வருடங்கள் எட்டினும் வைகுவோர் நால்வகை யுகங்களான் வரும் அவத்தை வேறுபாடின்றி என்றும் ஒரு தன்மையராய் இன்பம் நுகர்ந்து வாழ்வார்.

இனி இமயத்திற்கும் தென்கடற்கும் நடுக்கண்ட மான பாரத வருடத்தின் வாழ்வோர் நால்வகை யுகங்களின் அவ்வவ்யுகங்கட்குத் தக்க அறிவும் ஆயுளும் வடிவும் வலியும் செல்வமும் மக்களும் உடையராய், உழவு முதலிய வற்றான் வரும் உணவுகளை மாந்தி, ஆத்தியான் மிக முத்தலிய மூவகைத் துக்கங்களிற் பட்டு வைகுவார்.

இந்தப் பாரத வருடத்தினீட்டப்படும் காமியங்கள் ஏனையிடங்களிற் சென்று அனுபவிக்கப்பட்டு அழிவெய்து மாகலின், இஃதோர் பெருங்குணமுடைய பாரத வருடம் கருமபூமியென்றும் ஏனைய வெல்லாம் போக பூமி என்றும் வழங்கப்படும்.

இவ்வொன்பது வருடங்களையும் நாவலந் தீவுக்கு வேந்தனு மநு மரபிற்றோன்றிய ஆக்கிளிந்திரனென்னும் அரசன் தன் புதல்வ ராகிய பரதன் முதலிய ஒன்பதின் மார்க்கும் பகுத்தளித்தானாகலின் அவரவர் பெயர் அவ்வவ் வருடங்களுக்காயின வென்றுணர்க.

இவற்றுள் பாரத வருடமும் ஒன்பது கண்டமாய் இந்திரத்தீவும், கசேருத்தீவும், தாமிரவர்ணித்தீவும், சுபத்தித்தீவும், நாகத்தீவும், சாந்திரமத்தீவும், காந்தருவத்தீவும், வாருணத்தீவும், குமரித்தீவு மெனப் பெய்துப் பெற்றுப் பலபல மலைகளும் பலபல நதிகளும் பல்வேறு வகைப்பட்ட சாதிகளுமுடைத்தாய் வயங்கும்.

இவ்வொன்பதினுள்ளங் குமரிக் கண்ட மொன்றே வேதாகம வழக்கமும், சாதி வரம்பும், கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களும், காசி முதலிய புண்ணியத் தலங்களுமுடைத்தாய்ச் சிறந்தது. ஏனை எட்டுக் கண்டமும் மிலேச்சர் வாழ் இடங்களாம்.

இவ்வாறு நாவந்தீவியியல்பு தொகுத்துக் காட்டினாம். இதனைச் சூழ்ந்து கிடக்கும் உவர்க்கடலும் இதுபோல இலக்கம் யோசனை அகலமுடைத்து.

உவர்க்கடல் சூழ்ந்து இரண்டு நூறாயிரம் யோசனை விரிவுடையது சாகத்தீவு. இது சாகம் என்னும் மரத்தாற் பெற்ற பெயர். அந்தச் சாகத்தீவைச் சூழ்ந்து அத்துணைப் பரப்புடையது பாற்கடல். அதனைச் சூழ்ந்து நான்கு நூறாயிரம் யோசனைப் பரப்புடையது தயிர்க்கடல், தயிர்க் கடலைச் சூழ்ந்து எட்டு நூறாயிரம் யோசனைப் பரப்புடையது கிரௌஞ்சத்தீவு. அஃது ஆண்டுக் கிரௌஞ்சமென்னும் வரையிற் கிரௌஞ்சன் என்னும் அவுணன் அறுமுகக் கடவுளோடு பொருது மடிந் தமையின் அவனாற் பெற்ற பெயர். அந்தக் கிரௌஞ்சத் தீவைச் சூழ்ந்து அத்துணை விரிவுடையது நெய்க்கடல். அந்த நெய்க் கடலைச் சூழ்ந்து பதினாறு நூறாயிரம் யோசனை விரிவுடையது சான்மலித்தீவு. அஃதாண்டுப் பொன் மயமாய் ஆயிரம் யோசனையளவு வளர்ந்து நிற்கும் சன்மலியென்னும் மரத்தாற் பெற்ற பெயர். அந்தச் சன்மலித்தீவைச் சூழ்ந்து அத்துணை விரிவுடையது கருப்பஞ்சாற்றுக் கடல். அதனைச் சூழ்ந்து முப்பத்திரண்டு நூறாயிரம் யோசனைப் பரப்புடையது கோமேதகத் தீவு. அஃதாண்டு மநு மரபிற்றோன்றிய கோபதி என்னும் வேந்தன் கோசல மென்னும் வேள்வி செய்வான்

தொடங்கிய வழி உசத்தியன் மரபிற்றோன்றுங் கௌதமனாகிய தன்னாசிரியர் வாசவனை வேட்பித்தற் பொருட்டுச் சென்றானாக, பிருகுவைத் தனக்கு ஆசிரிய னாகக் கொண்டு வேள்வி செய்யுங்கால் அஃதறிந்து வந்து சபித்த கௌதமன் கோபத் தீயானே வேள்விச் சாலையினின்ற கோக்களெல்லாம் வெந்தொழிய அவற்றின் மேதை அந்நிலமுழுதும் நிறைந்தமையாற் பெற்ற பெயர். அத்தன்மைத் தாகிய கோமேதகத் தீவைச் சூழ்ந்து அத்துணைப் பரப்புடையது மதுக்கடல். அக்கடலைச் சூழ்ந்து அறுபத்து நான்கு நூறாயிரம் யோசனை விரிவுடையது புட்கரத்தீவு. அஃதாண்டுளதாகிய புட்கரணியென்னும் நதியாற்பெற்ற பெயர். அந்தப் புட்கரத்தீவைச் சூழ்ந்து அத்துணைப் பரப்புடையது சுத்த நீர்க்கடல்.

இவ்வெழுபெருந்தீவில் நாவலந்தீவொழிந்த ஆறு தீவிலுமுள்ளோர் இளாவிருத முதலியவற்றின் வாழ்வார் போல நால்வகை யுட்களால் வரும் அவத்தை வேறுபாடின்றி என்றும் ஒரு தன்மையாய்ப் பால் முதலிய உணவுகளையுண்டு பதினாயிரமாண்டு நிலைபெறுவர்.

இங்ஙனம் நாவலந்தீவின் நடுத்தொடங்கிச் சுத்த நீர்க்கடல் வரையில் இரண்டு கோடியே ஐம்பத்து மூன்று இலக்கத்து ஐம்பதினாயிரம் யோசனையென்றிக.

இனிச் சுத்த நீர்க்கடலைச் சூழ்ந்து கனகமயமாய் மாணிக்க முதலிய பல வேறுவகைப்பட்ட மணிகளை யெல்லா முடைத்தாய் வயங்குவதாகிய பொன்னிலம் பத்துக் கோடி யோசனையுடைத்து. ஆண்டு கடவுளர் வந்து விளையாடி வாழ்ந்து தத்தமுல கிற்கேகுவர்.

இந்தப் பொன்னிலத்தைச் சூழ்ந்து லோகா லோக மென்னும் சக்கரவாளகிரி பதினாயிரம் யோசனைப் பரப்புடையதாய் நிற்கும். இப்பக்கத்தின் ஒளியும் அப்பக்கத்தின் இருளுமுடைமையான் அஃது லோகா லோகமெனப் பெயர் பெற்றது.

அந்த மலையின் புறத்தைச் சூழ்ந்து இருள் மயமாய்த் துன்னியநிலம் முப்பத்தைந்து கோடியே பத்தொன்பது நூறுயிரத்து நாற்பதினாயிரம் யோசனைப் பரப்புடைத்து. இது வெகுளி முதலியவற்றால் தம்முயிரை விட்டினோர் பேய் வடிவெடுத்துமுன்று துன்பமுற்றலையுமிடம்.

அவ்வந்தகார நிலத்தைச் சூழ்ந்து கோடியே யிருபத்தேழு நூறாயிரம் யோசனைப் பரப்புடையது நாயகக்கடலாகிய பெரும் புறக்கடல். அதனைச் சூழ்ந்த அண்டச் சுவர்க்கம் கோடி யோசனை. சம்புத்தீவின் மேருவரை நிற்கும் நடுநில முதல் அண்டகடாக மீறாக எத்திசையினும் ஐம்பது கோடி யோசனைப் பரப்புடைய பூலோகத்தின் அளவு நூறு கோடி யோசனை கண்டுகொள்க.

இத்தன்மைத்தாகிய பூலோகத்தின் மேல் வாயு மண்டலம், மேக மண்டலம், ஆதித்த மண்டலம், சந்திர மண்டலம் முதலாகத் துருவ மண்டலம் காறும் புவ லோகம். அது பதினைந்து நூறாயிரம் யோசனையுயர முடைத்து. அதன் மேல் இந்திரன் முதலியோர் வைகுஞ் சுவலோகம் எண்பத்தைந்து நூறாயிரம் யோசனை உயர முடைத்து. அதன் மேல் மரீசி முதலிய முனிவர் வையும் மகலோகம் இரண்டு கோடி யோசனையுயர முடைத்து. அதன் மேல் தென்புலத்தாரும், சன்னு முதலிய முனிவர் களும் வைகுஞ் சனலோகம் எட்டுக் கோடியோசனை உயர முடைத்து.

அதன் மேற் சனகன் முதலியோர் வையும் தவலோகம் பன்னிரண்டு கோடி யோசனை உயரமுடைத்து. அதன் மேற் பிரமன் வீற்றிருக்கும் சத்திய லோகம் பதினாறு கோடி யோசனை உயரமுடைத்து. அதன் மேல் உருத்திர லோகம் ஆறு கோடியோசனை உயரமுடைத்து. அதன் மேல் அண்டச் சுவர்க்கனங்கோடி யோசனை உயர முடைத்து. ஆகப் பூலோகத்தின் மேல் அண்டகடாகம் வரையில் ஐம்பது கோடி யோசனை; பூலோகத்தின் கீழ்க்குறிப் போந்த ஐம்பது கோடி யோசனையு முளப்படப் பிரமாண்டத்தின் அளவு நூறு கோடி யோசனையுங் கண்டுகொள்க. இது மிருகேந்திரத்திற் கண்டது. -

கற்பந்தோறும் படைப்பு வேறுபடுதல் பற்றி ஆகமங்களிற் பிரமாண்டத்தின் வகையளவு சிறுபான்மை ஒன்றற்கொன்று வேறுபடக் கூறுமாயினும் தொகையளவு நூறு கோடி யோசனை யென்பது எல்லா ஆகமங்கட்குந் துணிபெனக் கொள்க.

இத்தன்மைய வாகிய சாதாரண புடவி தத்துவ மென்னும் அண்டங்கள் ஆயிரங்கோடியுள. அவை யெல்லாம் இவ்வாறே காலாக்கியிருந்திர லோக முதல் உருத்திர லோக மீறாகிய

உலகங்களும், வளங்களும் நூறுகோடி யோசனையளவும் ஒப்புடையனவாய் விளங்கனி, வடிவினவாய் வயங்கும்.

இந்தச் சாதாரணப் புடவி தத்துவமாகிய அண்டத்தின் அப்புறத்தே பத்துத் திசையினும் காவல் பூண்டு வைகும் உருத்திரர் ஒவ்வொரு திசைக்குப் பதினமராக நூற்றுவரும் அண்டத்தின் உள்ளாகக் கீழும் மேலும் அறுவரும் எல்லார்க்கும் மேலாக இருவருமாக நூற்றெட்டு உருத்திரர் உளர். அவரவர் வைகும் புவனங்களும் அவரவர் பெயரானே வழங்கப்படும்.

32. நிவீர்த்திக் கலை

அவையாவன : அண்டத்துள்ளாகக் கீழே காலாக்கினியுருத்திர புவனம்; கூர்மாண்ட புவனம், ஆடகேசரபுவனம் எனவும் மேலே பிரமம் எனவும் வைணவம், உருத்திரம் எனவும் கூறப்படும் புவனங்கள் ஆறு.

கீழ்பால் இந்திர திசையிற் கபாலீசன், சடன், புத்தன் வச்சிரதேகன், பிரமர்த்தனன், விபூதி, அவ்வியயன், சாத்தன், பினாகி, திரிதராதிபன் எனப்பத்து உருத்திரர். இந்திரனைக் கீழ்த்திசைக் காவலின் நியமித்து வைகும் புவனங்கள் பத்து. மேலும் அவ்வத்திசையிற் கூறப்படும் உருத்திரர் அவ்வத்திசைக் காப்பளராகிய அங்கியங் கடவுள் முதலியோரை அவ்வத் தொழிலின் நியமித்து அவர் வழிபட வீற்றிருப்பர் என்றறிக.

தென்கீழ்பால் அங்கி திசையின் அங்கியுருத்திரன் உதாசனன், பிங்கலன், காதகன், அரன், சுவலனன் திகனன் பப்புரு, பதுமாந்தகன், கயாந்தகன் என்னும் உருத்திரர் வைகும் புவனம் பத்து.

மேல் பால் வருண திசையிற் பலன், அதிபலன், பாசவத்தன், மாபலன், சுவேதன், சயபத்திரன், தீர்க்கவாகு, சலாந்தகன், மேகநாதன், சநாதன் என்னும் உருத்திரர் வைகும் புவனம் பத்து.

தென்பால் இயமன் திசையில் யாமியன், மிருத்தியு, அரன் தாதா, விதாதா, கருத்தா, சையோத்தா, வியோத்தா, தருமன், தருமபதி என்னும் உருத்திரர் வைகும் புவனம் பத்து.

தென்மேல் பால் நிருதி திசையில் நிருதி, மாரணன், அந்தா, குருநிருட்டி, பயானகன், ஊர்த்துவகேசன். விருபாக்கன், துமிரன், உலோகிதன், தமிழ்ரி என்னும் உருத்திரர் வைகும் புவனம் பத்து.

வடமேல் பால் வாயு திசையிற் சீக்கிரன், இலகு, வாயுவேகன், குக்குமன், தீக்கணன், கயாந்தகன், பஞ்சாந்தகன், பஞ்சசிகன், கபர்த்தி, மேகவாகனன், என்னும் உருத்திரர் வைகும் புவனம் பத்து.

வடபாற் குபேரனும் சோமனும் வைகும் திசையில் நிதீசன், உருபவான், தன்னியன், சௌமியதேகன், சடாதரன் இலக்குமிதரன், அரதனாதரன், சீதரன், பிரசாதன், பிரகாமதன் என்னும் உருத்திரர் வைகும் புவனம் பத்து.

வடகீழ்ப்பால் ஈசான திசையில் வித்தியாதிபன், ஈசன், சர்வஞ்ஞன், ஞானபுக்கு, வேதபாரகன், சுரேசன், சருவன், சேட்டன், பூதபாலன், பலிப்பிரியன் என்னும் உருத்திரர் வைகும் புவனம் பத்து.

மேற்கண்ணதாகிய பிரமன் திசையிற் சம்பு, விபு, கணாத்தியக்கன், திரியக்கன், திரிதரேசன், சமுவாகன், விவாகன், நபன், இலீச்சு, திரிலோசனன் என்னும் உருத்திரர் வைகும் புவனம் பத்து.

கீழ்க்கண்ணதாகிய மாயோன் திசையில் இடபன், இடபதரன் அநந்தன், குரோதனன், மாருதாசனன், கிரானன், உதும்பான், ஈசன், பணிந்திரன், வச்சிரதிமிட்ரி என்னும் ருத்திரர் வைகும் புவனம் பத்து.

எல்லாவற்றினுக்கும் மேலாக வீரபத்திரன், பத்திரகாளி என்னுமிவர் வைகும் புவனம் இரண்டு. ஆக புடவி தத்துவத்திற் புவனம் நூற்றெட்டுங் கண்டுகொள்க. இந்த நூற்றெட்டுப் புவனமும் பிருதிவி அண்டம் ஆயிரம் கோடியினும் இவ்வாறே வேறு வேறுள்ளன.

இவ்வண்டம் சுருங்கிய வடிவிற்காகிய அடித் தலத்தில் தாமதமும் மேலே சற்று விரிவுடைத்தாகிய முகத்தில் இராசதமும் அவ்விரண்டும் கூடும் முடித்தலத்திற் சாலவும் விரிவுடைமையாற் சாத்துவிகமும் என்னும் மூவகைத்தாம்.

இத்தன்மைத் தாகிய பார்த்திவ மண்டலம் ஐவகை வடிவின் நாற்கோணவடிவும் ஐவகைக் குறியின் வச்சிரக் குறியும் ஐவகை நிறத்திற் பொன்னிறமும் இருவகைப் பத்துப் பீசத்தின் அகரம் லகரம் என்னும் இரண்டு பீசங்களும், பத்து வகை நாடியில் இடைபிங்கலை என்னும் இரண்டு நாடியும் இருவகைப் பத்திந்திரியங்களில் ஆக்கிராணம் உபத்தம் என்னும் இரண்டு இந்திரியங்களும், தசவாயுக்களிற் பிராணன் அபானன் என்னும் இரண்டு வாயுவும், ஐவகை விடயத்தில் கந்தமும் கந்த முதற் சத்தமீறாகிய ஐந்து குணமும், ஐவகை அவத்தையிற் சாக்கிரமுமுடைத்தாய் விலங்கு, பறவை, பசு, பாம்பு, தாவரம், மானிடம், பைசாசம், இராக்கதம், இயக்கம், காந்தருவம், ஐந்திரம்; செளமியம், பிரசா பத்தியம், பிரமம் என்னும் பதினான்கு வகை யோனிகட்கும் இடனாய் நிற்கும்.

இதற்கு அதிதெய்வம் பிரமன். இதற்கு இலயத்தானம் மூலப் பகுதி, போகத்தானம் புத்தி, ஏனைய அத்து வாக்கட்கு உரிய நிறம் குறி, வடிவு, பீசம், நாடி, வாயு, இந்திரியம், விடயம், குணம், அதிதெய்வம் முதலாயினவும் இம்முறையே பற்றியுணர்ந்து கொள்க. ஈண்டு விரிப்பிற்பெருகும்.

இனிப்புலன்களிற் புவனபதிகளினிடமாக நிலை பெறும் அக்கரங்கள் ஐம்பத்தொன்றின், ளகரத்தினிற் கணின்ற உடலெழுத்தொன்றும் அவ்வக்கரங்களாலியன்ற பதங்களெல்லா வற்றிற்கு மூலமாகிய எண்பத்தொரு பதத்தின் இறுதிக்கண் நின்ற பதமுதல் இருபத்தெட்டுப் பதமும், பதங்களாலியன்ற மந்திரங் களெல்லாவற்றுக்கும் மூலமாகிய பதினொரு மந்திரத்தின் இதயம் சத்தியோ சாதம் என்னும் இரண்டு மந்திரமும் இதன்கண் அடங்கும். இவை எல்லாமுடைத்தாய் ஈண்டுக் கூறிப் போந்த புடவி தத்துவத்தை அடக்கி நிற்பது நிவிருத்தி கலை.

33. பிரதிட்டா கலை

இனிச் சாதாரணமாக அப்பு தத்துவ அண்டம் பிருதிவியண்டத்தளவிற் பதிற்று மடங்கேற்றமாகிய ஆயிரங்கோடி, யோசனை மானமுடைத்து. அவ்வண்டங்களும் எண்ணிறந்தன. இவ்வாறே சாதாரண தேயு தத்துவ முதற் சாதாரண மூலப்பகுதி

தத்துவங்களும் கீழ்க் கிழண்டத்தை நோக்கி மேன்மேலண்டம் பப்பதிற்று மடங்களவு ஏற்றமாகவுடையன எனக்கொள்க.

அத்தத்துவங்களாவன : புடவிதத்துவ மொழிந்தொழிந்த பூதங்கள் நான்கும், தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும், ஞானேந்திரிய மைந்தும், கன்மேந்திரியமைந்தும், மனமாதி அந்தக் கரண மூன்றும், அவ்வியத்தமுமென்னும் இருபத்தி மூன்றுமாம். சித்தம் மனத்தினும் குணதத்துவம் அவ்வியத் தத்தினும் அடங்குமாதலின் இருபத்து மூன்றென்னும் தொகைக்கு இழுக்கின்மை அறிக.

அவற்றுள் அப்புமண்டலத்தின் அமரேசம், பிரபாசம், நைமிசம், புட்கரம், ஆசாடி, திண்டிமுண்டி, பாரபூதி, இலகுனீச்சுரம் ஆகிய குய்யாட்டக புவனம் எட்டு. தேயுவண்டத்தின் அரிச்சந்திரம், சீசைலம், செற்பேசம், ஆமிராதகம், மத்திமேசம், மாகாளம், கேதாரம், வைரவம் ஆகிய அதிகுய்யாட்டகமென்னும் புவன் எட்டு. வாயு வண்டத்திற் கைய, குருக்கேந்திரம், நாகலம், நகலம், விமலம், அட்டகாசம், மகேந்திரம் பீமேசம் ஆகிய குய்யதராட்டக மென்னும் புவனம் எட்டு. ஆகாய வண்டத்தில் லத்திராபதம், உருத்திரகோடி, அவிமுத்தம், மகாலயம், கோகர்ணம், பத்திரகரணம், சுவர்ணாக்கம், தாணு ஆகிய பவித்திராட்டக மென்னும் புவனம் எட்டு. தன்மாத்திரை ஐந்தும் இந்திரியம் பத்தும், மனமும் என்னும் தன் காரியமாகிய பதினாறு அண்டங்களையும் தன்னுள் அடக்கி நிற்கும் ஆங்காரவண்டத்திற் சகலண்டம், துவிகண்டம், மாகோடம், மண்டகோசரம், காலாஞ்சரம், சங்குகன்னம், தூலேச்சுரம், தலேச்சுரம் ஆகிய தாணுவட்டகமென்னும் புவனம் எட்டு. புத்தியண்டத்திற் பைசாசம், இராக்கதம், இயக்கம், காந்திருவம், ஐந்திரம், சௌமியம், பிராசேசம், பிராமம், ஆகிய குக்கும புவனாட்டகம் எட்டு.

பிரகிருதியண்டத்தில் சுகிருதம், கிருதம், வைரவம், பிராமம், வைணவம், கௌமாரம், ஓளம், சீகண்டம் என்னும் யோகாட்டக புவனம் எட்டு. ஆக அப்பு தத்துவ முதல் மூலப் பகுதியீறாகிய அண்டங்களைக் காக்கும் உருத்திரர் வைகும் புவனம் ஐம்பத்தாறு.

இந்தப் புவனங்களிற் புவனாதிபதிகளிடமாக நிலை பெறும் அக்கரங்கள் சங்கார முறையில் ளகர முதல் டகர மீறாகிய இருபத்து நான்கு; ளகரத்தை லகரத்துளடக்கி இருபத்து மூன்றென்றலு

மொன்று. ஈண்டடங்கும் பதங்கள் சங்காரமுறையின் இருபத் தெட்டுக்கு மேலுளவாகிய இருபத்தொன்று பதங்கள். மந்திரஞ்சிரமும், வாமதேவமும், என இரண்டு. இவையெலா முடைய அப்பு தத்துவமுதல் மூலப் பகுதி ஈறாகிய இருபத்து மூன்று தத்துவங்களும் பிரதிட்டா கலையில் அடங்கும்.

34. வித்தியா கலை

இனி மூலப் பகுதிக்கு மேல் புருட தத்துவ முதல் மோகினி ஈறாகிய ஏழு தத்துவங்களுங் கீழ்க்கீழ்த் தத்துவங்களை நோக்கி மேன்மேல் நூறு நூறு மடங்கு பிரமாணம் ஏற்றமாக உடையன.

அவற்றுள் புருடதத்துவத்தில் வாமன், வீமன், உக்கிரன், பவன், ஈசானன், ஏகவீரன், என்னும் உருத்திரர் புவனம் ஆறு. அராகதத்துவத்திற் பிரசண்டன், உமாபதி, அசன், அனந்தன், ஏக சிகன் என்னும் உருத்திரர் புவனம் ஐந்து. நியதியிற் குரோதன், சண்டன், சமுவத்தன், சோதி, சூரன் என்னும் உருத்திர புவனம் ஐந்து. வித்தையிற் பஞ்சாந்தகன், ஏக வீரன் என்னும் உருத்திரர் புவனம் இரண்டு. காலத்தில் வாமதேவன், பலன் என்னும் உருத்திரர் புவனம் இரண்டு. மாயையில் உற்பவன், ஏகபிங்கலன், ஏகேக்கணன், ஈசானன், அங்குட்ட மாத்திரன் என்னும் உருத்திரர் புவனம் ஐந்து. ஆகத் தத்துவமேழினு மடங்கும் புவனம் இருபத்தேழு.

இந்தப் புவனங்களிற் புவனபதிகளிடமாய் நிலை பெறும் அக்கரன் சங்கார முறையில் ஓகர முதல் கவ்வருக்கத்தின் நான்கா மெழுத்தீறாக ஏழக்கரம் பதங்கள் சங்கார முறையின் இருபத்தெட்டும் இருபத்தொன்று மாகிய நாற்பத்தொன்பதிற்கு மேலுள்ள இருபது பதங்கள்.

மந்திரம் சிகையும், அகோரமுமென இரண்டு. இவை எல்லாமுடைய இவ்வேழு தத்துவமும் வித்தியா கலையில் அடங்கும்.

சாந்திக் கலை

இனி இவ்வேழுக்கும் மேலாகிய சுத்த வித்தை, ஈசரம், சாதாக்கியம் என்னும் மூன்று தத்துவங்களும் கீழ்க்கீழ்த் தத்துவங்களை நோக்கி மேன்மேல் ஆயிர மடங்கு பிரமாணமேற்றமாக உடையன.

இவ்வண்டங்களுள் சுத்தவித்தையில் வாமை, சேட்டை, ரௌத்திரி, காளி, கலவிகரணி, பெலவி கரணி, பெலப் பிரம தனி, சருவபூததமனி, மனோன்மணி என்னும் நவசக்திகள் புவனம் ஒன்பது. ஈசுவர தத்துவத்தில் அநந்தன், சூக்குமன், சிவோத்தமன், ஏகநேத்திரன், ஏகருத்திரன், திரிமூர்த்தி, சிகண்டி, சிகண்டி என்னும் அட்டவித்தியேசுரர் புவனம் எட்டு.

சதாசிவ தத்துவத்திற் சதாசிவ புவனம் ஒன்று ஆகத்தத்துவம் மூன்றினும் அடங்கும் புவனம் பதினெட்டு. ஈண்டு புவனபதிகளிடமாக நிலைபெறும் அக்கரங்கவ்வருக்கத்தின் நான்காவதொழிந் தொழிந்த மூன்றுமாம். பதங்கள் சங்கார முறையின் அறுபத் தொன்பதிற்கு மேல் வியோமவியாபியீறாகிய பதினொரு பதம், மந்திரம், தற்புருடம், கவசம் என்னும் இரண்டு. இவையெல்லாமுடைய இம்மூன்று தத்துவமுஞ்சாந்தி கலையில் அடங்கும்.

35. சாந்தியதீத கலை

இனிச், சத்தி தத்துவஞ் சிவதத்துவம் இரண்டும் கீழ்க் கீழ்த் தத்துவப்பிரமாணத்தை நோக்கி நூறாயிர மடங்கு பிரமாணம் ஏற்றமாகவுடையன. அவற்றுட் சத்தி தத்துவத்தின் நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்திய தீதை என்னும் புவனம் ஐந்து. சிவதத்துவத்தின் இந்திகை, தீபிகை, இரோகிகை, மோசிகை, ஊர்த்துவ காமினி, வியாபினி, வியோமருபை, அநந்தை, அநாதை, அநாகிருதை என்னும் புவனம் பத்து. ஆகத் தத்துவம் இரண்டினும் அடங்கும் புவனம் பதினைந்து.

ஈண்டுப் புவனபதிகளிடமாக நிலைபெறும் அக்கரம் அகர முதலிய உயிர் பதினாறு. பதஞ்சங்கார முறையின் இறுதிக்

கண்ணதாகிய ஓம் என்பது ஒன்று. மந்திரம் ஈசானமும் அத்திரமும் மூல மந்திரமும் என மூன்று. இவையெல்லா முடைய இவ்விரண்டு தத்துவமுஞ் சாந்திய தீதக் கலையில் அடங்கும்.

இங்ஙனம் நிவிர்த்தி முதலிய பஞ்சகலைகளிலடங்கி மூவகை ஆன்மாக்களுக்குத் தத்தமக்குரிய கரண. ரூபமுஞ் சூக்கும தேக ரூபமுமாகிய சிறப்புத் தத்துவங்களோடும், தூல ரூபமுமாகிய பொதுச் சிறப்புத் தத்துவங்களோடும் கூடிப் போக்கு வரவு செய்தற்கும். போக நுகர்ச்சிக்கும் இடமாய்ப் புவன முதலிய அத்துவாக்கள் அனைத்தையும் தம்முளடக்கி நிற்பனவாகிய நிலமுதல் நாதமீறான சாதன தத்துவங்கட்களவும் அவற்றதியல் புகளும் ஒருவாற்றாற்றொகுத்துக் கூறப்பட்டன. சகலர் போக்கு வரவு செய்து போக நுகர்தற்கிடமாகிய அண்டத்தினியல்பே ஈண்டு எடுத்துக் கொண்டதாயினும் இனமாதல் பற்றி ஏனையவுமுடன் கூறப்பட்டன வென்றுணர்க.

ஈண்டுபதிற்றுமடங் கேற்றமெனப்பட்ட எண்களை அறியுமாறு:

ஒன்று முதற் பதிற்று மடங்காவது பத்து தரமென்பதும், இது அதற்குப் பத்தானம் நூறு சதமென்பதும் இது. அதற்குப் பத்தாம் தானம் ஆயிரம். சகத்திரமென்பதும் இது. அதற்குப் பத்தாம் தானம் பதினாயிரம், ஆயுதம் என்பது இது. அதற்குப் பத்தாம் தானம் நூறாயிரம், இலக்கம், நியுதம் என்பது இது.

அதற்குப் பத்தாந்தானம் பத்திலக்கம். அதற்குப் பத்தாம் தானம் கோடி. அதற்குப் பத்தாம் தானம் அற்புதம். அதற்குப் பத்தாம் தானம் பதுமம். அதற்குப் பத்தாம் தானம் கருவம். அதற்குப் பத்தாம் தானம் நிகர்வம். அதற்குப் பத்தாம் தானம் பிருந்தம். அதற்குப் பத்தாம் தானம் மாபதுமம், அதற்குப் பத்தாம்தானம் சங்கம். அதற்குப் பத்தாம் தானம் மாசங்கம். அதற்குப் பத்தாம் தானஞ் சமுத்திரம். அதற்குப் பத்தாந்தானம் மாசமுத்திரம். அதற்குப்பத்தாம் தானம் மத்தியம். அதற்குப் பத்தாந்தானம் பரார்த்தம். இங்ஙனம் ஒன்றுமுதற் பரார்த்த மீறாகிய இருபது தானமும் கண்டு கொள்க.

இனிக்குண தத்துவங்காறும் பதிற்று மடங்கு ஏற்றமாமென்றும், மூலப்பகுதி குணதத்துவத்தை நோக்கி நூறு

மடங்கு யோசனை ஏற்றமாகவுடைத் தென்றும் சத்தி தத்துவத்தை நோக்கிச் சிவதத்துவம் அளவிடப் படாத எல்லையுடைத்தென்றும் குணதத்து வத்திற்கு மேல் மூலப்பகுதி முதலியவற்றின் ஈண்டுக் கூறியனவேயன்றி இன்னும் சில புவனங்கள் உள வென்றும், உள்ளாகவே அவையுமுளப்படப் புவனாத்துவா இருநூற்று முப்பத்தாறாமென்றும், ஐம்பத்தோர்க்கரங் களின் ளகரம் லகரத்தடங்குமென்பது பற்றி எண்ணாத்துவா ஐம்பதென்றும். பதம் என்பத்தொன்றனுட் சிலவற்றைத் தம்முள் வேறுவைத்தெண்ணிப் பதாத்துவா தொண்ணூற்று நான்கென்றும், பீசமொன்றாதல் பற்றி மூலமந்திரத்தினுள் அடங்குவதாகிய நேந்திரத்தை வேறு வைத்தெண்ணி மந்திராத்துவா பன்னிரண்டென்றும், சிவாக மங்களிற் கூறப்படும் மூலப்பகுதி முதலியவற்றின் மேலும் சிவ புவனங்கள் உளவென்பது மிருகேந்திரத்திற் கூறப்பட்டது. அது ஞானாமிர்தத்திலும் காண்க.

அற்றேல் நிருவாண தீக்கையின் அத்துவா சுத்தி செய்தற் கண் மலைவாமி பிறவெனின் - ஆகாது அவ்வவ்வாகம வழிநின்றோரான் அவ்வவ்வாகமத்திற் கூறியவாறே சுத்தி செய்யப்படுமென ஆகலானென்க. அற்றாயினும் அண்டங்களுக்குளவும், ஆண்டுள்ள பொருள்களும், ஆண்டாண்டைக்குரிய புவனங்களுக்கு சிறுபான்மை தம்முள் வேறுபாடாகக் கூறும் ஆகமங்கள் ஒன்றோடொன்று முரணுமாலோ வெனின் - முரணாது. என்னை? கற்பந்தோறும் படைப்பு வேறுபாடு உடைமையின். அவ்வேறுபாடு பற்றி அவை அங்ஙனம் வேறுபடக் கூறுதல் பொருந்து மாதலானென்பது.

ஈண்டு அத்துவாக்கள் ஆறனுள் கலாத்துவா நிவிர்த்தி முதற்சாந்திய தீதையீறாகவும், தத்துவாத்துவா நிலமுதற் சிவம் ஈறாகவும் புவனாத்துவாகாலாக்கினி யுருத்திர புவன முதல் அநாகிருதா புவனமீறாகவும் எண்ணாத்துவாள கரத்தின் அயல் நின்ற எழுத்து முதல் அகரமீறாகவும், பதாத்துவா ஓம் நமோ நம என்பது முதல் வியோம வியாபினும் என்னும் பதமீறாகவும் மந்திராத்துவாவிற் பஞ்சபிரமங்கள், சத்தியோ சாத முதல் ஈசான மீறாகவும், அங்கங்கள் இதயமுதற் அத்திர ஈறாகவும் வைத்துக் கூறியது ஒடுங்கு முறைமை பற்றி எனவும் இனித்தோற்றுமுறை பற்றிக் கலாத்துவா சாந்திய தீதை முதல் நிவிர்த்தியீறாகவும் தத்துவங்கள் சிவ முதல் சீவனீறாகவும் புவனங்கள் அநாகிருது முதல்

காலாக்கினி ருத்ரபுவனம் ஈறாகவும் வன்னங்கள் அகர முதல் எனர எழுத்தீறாகவும், பதங்கள் ஓம்வியோம வியாபி முதல் நமோ நம ஓம் என்ப தீறாகவும். மந்திரங்களிற் பிரமம் ஈசானமுதற் சத்தியோ சாத மீறாகவும், மந்திரங்களில் பிரமம் ஈசானம் முதல் சத்தியோ சாதம் ஈறாகவும் அங்கம் அத்திர முதல் இதயமீறாகவும் கூறப்படுமெனவும் தெரிந்து கொள்க.

அத்துவாவெனினும் வழியெனினும் ஒக்கும். இவை ஒரோ வொன்றாக அழிந்துக் கொண்டு சிவபதத்திற் சேரற்கு வழி போறலின் அத்துவா வெனப்பட்டன. தத்துவ முதல் ஐந்தினையும் தம்முள்ளடக்கி நிற்கும் பஞ்சகலைகள் திரோதாயி ரூபமாய் நின்ற சிவசத்தி யிலடங்கும். சிவசத்தி சிவத்துளடங்குமென்றுணர்க.

36. பஞ்சாக்கினி வித்தை

பஞ்சாக்கினி வித்தையினியல்பு தொகுத்துக் கூறுதும் : பார்ப்பன சாதி முதலியவற்றிற் பிறந்து வேள்வி முதலிய நல்வினை செய்த உயிர்கள் அவ்வினைப் பயனை நுகர்தற்பொருட்டு. இவ்வுடம்பு நீங்கி, குக்கும தேகத்தோடு துறக்கத்திற் சென்று இன்பம் அனுபவித்தற்குரிய, பூதசாரவுடம்பெடுத்து ஆண்டு வைகும் கடவுளரோடு வாழ்ந்து நல்வினைப் பயன்களை அனுபவித்துத் தொலைத்தவழி, மீளநிலத்தில் வந்து பார்ப்பன சாதி முதலியவற்றிற்றோன்றி, வினைகளை யீட்டுவதற்கேதுவாய் எஞ்சி நின்ற வினை விசேடத்தால் அவ்வுடம்பு நீங்கி குக்கும தேகத்தோடு, மேக மண்டலத்தினை யெய்தி, ஆண்டு நின்று மழைத் தாரையினோடு கூடி, நிலத்தினையடைந்து, நெல் முதலிய பைங்கூழில் விரவிநின்று, அவை உணவாய்ப் பரிணமித்துழி அவற்றோடு கூடித், தந்தையின் வயிற்றுட் சென்று ஆண்டு சுக்கிலமாய்ப் பரிணமித்து, அதனோடு கூடித் தாயின் வயிற்றுட் சென்று, ஆண்டு க்ருவாய்ப் பரிணமித்துப் பார்ப்பன சாதி முதலியவற்றுக்கு உரித் தாகிய தூலதேகத்தோடு நிலத்திற்றோன்று மென்றுணர்க.

ஆன்மா தூலவுடம்பு நீங்கிய வழித் துறக்கமும் மேகமண்டலமும், நிலமும், தந்தையும், தாயுமெனும், ஐந்து நிலைக்

களத்தும் வைகித்தோன்றுதலின் இவ்வைந் திடமும் அங்கியாகவும், இவற்றினெய்திய ஆன்மா ஆகுதி யாகவும், இங்ஙனந் தியானிப்பதொரு சாதகமாதலின் இது "பஞ்சாக்கினி வித்தை" எனப்பட்டது. இம்முறை நல்வினை செய்து துறக்கத்திற் சென்று இன்பப்பயன் அனுபவித்து மீள நிலத்திற்றோன்றும் உயிர்கள் மாத்திரைக்கே எனவும், ஏனைத் தீவினை செய்து நிரயத்திற்சென்று துன்பப் பயனை யனுபவித்து மீள நிலத்திற்றோன்று முயிர்கட்கு இவ்வாறு நியமமில்லை என உணர்க. இவற்றினியல்பெல்லாம் நீலகண்ட பாடிய முதலியவற்றுட் காண்க. ஈண்டுரைப்பிற் பெருகும்.

37. (அத்துவாக்கள்) கலாந்தம் (67-16)

சொற்பிரபஞ்சம்			பொருட் பிரபஞ்சம்			
மந்திரம்	பதம்	வாண்மம்	புவனம்	தத்துவம்	கலைகள்	தெய்வம்
சத்யோசாதா யநம ஹ்ருதயாய நம 2	மகாதேவ முதல் ஓம்சிவாய நம வரை 28	சு 1	காலாக்கினி புவனம் முதல் பத்ரகாளி புவனம் வரை 108	பிருதிவி 1	நீக்கல் நிவிருத்தி	பிரமன்
வாமதேவாய நம சிரசேயநம 2	அருபின்அரு பின் முதல் மகேஸ்வர வரை 21	ட முதல் ள வரை 24	அமரேச புவனம் முதல் ஸ்ரீகண்டாய புவனம் வரை 56	அப்புத்தவம் முதல் பிரகிருதி தத்துவம் வரை 23	நிலைப்பித்தல் (பிரதிட்டை)	திருமால்
அகோ ராய நம சிகாயை நம 2	தயாநாஹராய முதல் வியாபிந்வியா பின்வரை 20	க4 முதல் கு வரை 7 7	வாம புவனம் முதல் அங்குஷ் டமாத் ராய புவனம் வரை(27)	புருடதத்து வம் முதல் மாயா தத் துவம் வரை 7	நுகர்வித்தல் (வித்தை)	உருத்திரன்
தற்புருடாய நம கவசாய நம 2	வியோம வியாபிநே முதல் நித்யயோதி னே வரை 11	க முதல் க 3 வரை 16	வாமாய புவன முதல் சதாசிவ புவனம் வரை 18	சுகவரம் சாதாக்கியம் சுத்தவித்தை 3	அமைதியாக்கல் (சாந்தி)	மகேசுவரன்
சசானாயநம அஸ்த்ராய நம நேத்ராய நம 3	ஓம் 1	அ முதல் அ : வரை 16	நிவர்த்திப் புவனம் முதல் அநாஸ்ரிதா யை புவனம் வரை 15	சக்தி சிவம் 2	அப்பாலாக்கல் (சாந்திய தீதை)	சதாசிவம்
11	81	51	224	36	5	

38. ஆடல் வல்லான்

ஆடல் ஆன்மாக்களின் பொருட்டு சிவபெருமானால் ஓவாமல் நிகழ்த்தப்படுகிறது. அவன் ஆடவில்லையானால் உலகம் இயங்காது. இது ஏனைய கூத்துக்களைப் போன்றதன்று. நாயன்மார்களின் இயல்பு பற்றிப் பேச முற்படும் சேக்கிழார் பெருமான்.

“ஆதியும் முடிவுமில்லா அற்புதத் தனிக்கூத்தாடும்
நாதனார் கழல்கள் வாழ்த்தி வழிபடு நலத்தின்மிக்கார்”

எனப் பேசுகிறார். ஆம். இது தனிக்கூத்தே. பரதம் ஒரு ஒப்பற்றகலை. ப-பாவம், ர-ராகம், த-தாளம். இது மூன்றும் பொருந்த ஆடுவதல்லவா? பாவம் என்பது உடலும் உள்ளமும் பொருந்துவதால் ஏற்படும் அங்க அசைவுகள். ராகம் உயிரின் இன்பதுன்ப உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும், ஒத்த அசைவுகள். தாளம் அங்க அசைவுகளை நெறிப்படுத்துவது. இதற்குத் தலைவன் ஆடலரசு, திருக்கூத்தன் சிவபெருமான். இதனை அருணகிரியார் “அன்பர்க் கின்பத்திற முதவும் பரதகுரு” எனக் குறிப்பிடுகிறார். பரத நூல்கள் நடனம் நூற்றெட்டு என நவில்கின்றன. சிவ ஆகமமும் சிவதாண்டவபேதம் நூற்றெட்டு எனவே குறிக்கின்றன.

எல்லா ஆலயங்களிலும் நடராஜ வடிவம் பொதுவாக வழிபாட்டுக்கு உரியதாக இருப்பினும் சிறப்பாகக் கருதப்படுகிறது.

புருவ நடுவில் உறைகின்ற முதல்வன் இருதயத்திற் தொழிற்பட்டு உடல் முழுதும் திருவைந்தெழுத்தின் ஆற்றலைச் செலுத்தி உயிரினை மட்டுமா இயங்கச் செய்கிறான்? உலக மணிமன்றங்கள் அணிபெறத் தணியாப் பெருங்கூத்தியற்றுகின்றனன் என்பதைத் திருமூலர்.

“இருதயந்தன்னில் எழுந்த பிராணன்
கரசரணாதி கலக்கும் படியே
அரதன மன்றினின் மாணிக்கக் கூத்தன்
குரவனாய் எங்கணுங் கூத்துகந் தானே”

- (திரு.2715)

எனக் குறிப்பிடுதலால் காணலாம். இதனைக் கீழ்க் கண்டுள்ள பாடல் தெளிவுறுத்துதலைக் காணலாம்.

“மேலாம் சிவயநம மேவுமணி பொன் வெள்ளி
பாலாம் செம்போடு மண்பற்றல் போல் - மேலாம்
அவனாடல் செய்வனகம் ஆல் தில்லை கூடல்
தல நெல்லை குற்றாலம் தான்”

தில்லை - பொன்னம்பலம், மதுரை - வெள்ளியம் பலம்,
திருநெல்வேலி - தாமிசரசபை, திருவாலங்காடு - இரத்தினசபை,
குற்றாலம் - சித்ரசபை.

இவ்வற்புதத் திருநடனக் காட்சியைப் பதஞ்சலி முனிவருடன்
தானும் கண்டு களித்ததாகத் திருமூலர் குறிக்கின்றார்.

“நந்தி அருள் பெற்ற நாதன் நாடின
நந்திகள் நால்வர் சிவபோக மாமுனி
மன்றுதொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிரர்
என்றிவர் என்னொடு எண்மரு மாமே”

என்பர். அதில் சிறப்பாகத்தில்லையிலே பொன்னம் பலத்தின் கண்
இடையறாது நிகழும் திருக்கூத்து ஐவகைக் குறிப்பினையுடையது
எனவும் அவை அற்புதக் கூத்து, ஆனந்தக் கூத்து, அனவரதக் கூத்து,
ஊழிக்கூத்து, பேரொடுக்கக் கூத்து என ஐம்பெருந்தாண்டவங்கள்
ஆம்.

“ஆமே பொன்னம்பலம் அற்புதம் ஆனந்தம்
ஆடும் திருக்கூத்து அனவரதத் தாண்டவம் !
ஆமே பிரளயமாகும் அத்தாண்டவம்
ஆமேசங்காரத் தருந்தாண்டவங்களே”

- திரு.867

நாதாந்த நடனம் : ஞானமாத்திரையாய் நிற்கும் பரம சிவன் ஏகமாய்,
குணாதிராய், சிதாகா சத்துக்குள் விளங்கும் பரஞ்சோதியாய் உள்ள
பொருளாகும். அச்சிவத்தினது தத்துவாதீதமான துரிய நிலையில்
எச்செயலும் நிகழ்வதில்லை. அக்காரணத்தினால் அது சுத்த சிவம்
என்றும், பரமசிவம் என்றும் பேசும் அத்தனி நிலை
திருக்கோலந்தான் தில்லை ஞான வெளியில் உள்ள நடனவடிவம்.
மனத்தால் நினைக்கவும், வாக்கினால் பேசவும், கலையினால்
அளக்கவும் இயலாதது.

தனிப்பரம் பொருளாகிய அப்பரசிவம் புறப் பொருள்களை
அருளுடன் நோக்கும் நிலையில் பராசத்தி எனப்படும். அதனால்

சிவத்தின் அருள் நிலையே பராசத்தியாகும். நெருப்பும் குடும் போல பரசிவமும் பரா சத்தியின் அருட்செயல் நிலையும் ஒரே பொருளின் இரு தன்மைகளாகும். இதனால் உயிர்களின் பொருட்டுப் பரசிவம் பராசத்தியை அனுட்டித்துத் தொழிற்படுத்துவதே படைப்பின் தொடக்கம் என்பர். எனவே பரம்பொருளாகிய சிவம்சிதாகாசமாகிய பராசத்தியிடம் எழுப்பப்படுகின்ற முதல் அசைவுதான் படைப்பு என்பது புலப்படும்.

பரசிவம் பராசத்தியினது ஒரு கூறாகிய ஞானசத்தியோடு கூடித்தொழிற்படுவதனால் சிவதத்துவம் தோன்றும். அதிலிருந்து சத்தி தத்துவம் தோன்றும். அச்சத்தியிலிருந்து நாதம் தோன்றும். அந்நாதத்திலிருந்து விந்துதோன்றும். அவ்விந்துவே அபரவிந்து எனப்படும். இதனை

“சிந்தையினுள்ளே திரியும் சிவசத்தி
விந்துவும் நாதமு மாயே விரிந்தனன்”

என்ற திருமூலர் திருவாக்கினால் உணரலாம்.

சிவதத்துவத்தில் சத்தி இருக்குமேனும் சிவமாகிய ஞானமே சிறந்து விளங்கா நிற்கும். சத்தி தத்துவத்தில் சிவம் இருக்குமேனும் சத்தியினது இயல்பான கிரியையே முனைந்து விளங்கும். சிவன் தனது சத்தி சங்கற்பத்தால் நாநாவிதமாய் உருவப் பிரபஞ்சத்தை பஞ்சகிருத்தியப்படுத்துவான்.

பரமகாரணமான அதீதநிலையில் பரசிவம் பராசத்தி யோடுங் கூடி அசைவுறுதலே நாதாந்த நடனமாகும்.

நாதாந்தம் என்பது நாத அந்தம் எனப் பிரியும். எனவே நாததத்துவத்தின் முடிவு எனப் பொருள்படும். நாததத்துவம் எல்லாவற்றிலும் தலையாயது என்பது மேலே கூறியவற்றால் அறியலாம். இங்கு நாதம் என்பது பரநாதமாகிய சிவதத்துவமென்பதறிது. “நாதமும் கடந்த வெளியிலே நீயும் நானுமாய் நிற்கும் நாள் உளதோ” என்பர் பட்டினத்தடிகள்.

இந்த நாதாந்த நடனத்தினையே சமயா தீதப் பழம் பொருளாகிய ஏகநாதன் தில்லைச் சிற்றம்பலத்துள் தனது நடராஜத் திருவடிவத்தால் வெளியே விளக்கிக் காட்டு கின்றனன். பெருமான் தன் ஆனந்த மேலீட்டினால் ஆன்மாக்களின் மீதுள்ள கருணையினால்

எஞ்ஞான்றும் இடையறாது நின்று நிகழ்த்தும் பொற்புறு நடனமே தில்லைத்திரு நடனமாகும். பரசிவம் பராசத்தியை நோக்குதல் உயிர்கட்கு மல நீக்கம் செய்தற்பொருட்டே என உணர்க. இதனையே.

"மாதொருபாகம் நோக்கி மன்னுசிற்றம் பலத்தே அற்புதத் தனிக்கூத்தாடும் நாதனார்" எனத் தெய்வச் சேக்கிழார் பெருமான் கூறுதல் காண்க.

சிதாகாசமாகிய பரவெளியிலே பரம் பொருள் பரநாதத்தை எழுப்பி ஆடும் அவ்வாடலே ஆன்மாக் கட்டுத் தனு கரணபுவனங்களைக் கொடுத்தலோடு முத்தி இன்பத்தையும் வழங்குகின்றது. எனவே நாதா தீதமாகிய அருள் நடனம் உலக உயிர்கள் யாவும் உய்வதற்குக் காரணமானது என்பதை யுணர்க.

சிவபரம் பொருள் கேவல நிலையில் இருக்கும் ஆன்மாக்களுக்குத் தனு கரணபுவனபோகங்களைக் கொடுத்தல் தூலநடனம் எனப்படும். அது ஆன்மாக் களுக்குப் பெத்த திசை அறிவிக்கும் நிலையில் சூக்கும் நடனம் எனப்படும். பந்தத்தினின்று விடுபட்ட முத்த நிலையில் அனுபவப் பேறு பரநடனம் அல்லது ஞானநடனம் எனப்படும்.

எனவே ஆனந்தத் தாண்டவம் பஞ்சகிருத்தியத்தை மட்டும் காட்டுவதன்று. அது நின்மல துரிய நிலையில் உண்டாகும் அருள் விளக்கத்தையும் காட்டி அதற்குப்பின் உண்டாகும் துரியாதீதச்சிவபோக ஆனந்த நிலையையும் காட்டுவதாகும். மெஞ்ஞானமாகிய அருள் விளக்கமே மெய்யுணர்வாகும்.

"ஐயுணர்வு எய்தியக் கண்ணும் பயனின்றே
மெய்யுணர் வில்லா தவர்க்கு - என்பார் திருவள்ளுவர்.

இந்த மெஞ்ஞான அருள் விளக்கத்துக்குப் பின் நிகழா நிற்கும் திருக்கூத்தே சிவயோகமாகும். இதனைச் சேக்கிழார் பெருமான் சிவயோக கிகாமணியாகிய திருமூல நாயனாரது அனுபவப் பேற்றைக் கூறுமிடத்து

நா.சுப்பிரமணியன்

“எவ்வுலகு முய்ய எடுத்தருளிய சேவடியாரைச்
செவ்விய அன்புற வணங்கிச் சிந்தைகளி வரத் திளைத்து
வவ்விய மெய்யுணர்வின்கண் வரும் ஆனந்தக் கூத்தை
அவ்வியல்பிற் கும்பிட்டங் காராமை அயர்ந்திருந்தார்.

எனக் குறிப்பிடுதல் காண்க.

இத்திருக் கூத்தைக் கண்டு களித்த திருமூலர் பெருமான்
இத்திருக்கூத்தின் உட்பொருளைச் சிறப்பித்து விளக்கியுள்ளமை
காணலாம்.

பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான் ஆன்மாக்களின் மீது
வைத்திருக்கின்ற கருணையே தனது உருவமாகக் கொண்டு
பராபரையின் திருமுன் பேரின்ப நிலையாகிய துரியத்தில் நின்று
ஆனந்தக் கூத்தாடுகின்றான் என விளக்கியுள்ளமை அறியத்தக்கது.

“அண்டங்கள் ஏழினுக்கப் புறத்தப்பான்
உண்டென்ற சத்தி சதாசிவத்துச்சி மேல்
கண்டங் கரியான கருணைத் திருவுருக்
கொண்டங் குமைகாணக் கூத்து கந்தானே.

- திரு.2686

“தெற்கு வடக்கு கிழக்கு மேற்குச்சியில்
அற்புதமான தோர் அஞ்சுமுகத்திலும்
ஒப்பில் பேரின்பத்து உபய உபயத்துள்
தற்பரன் நின்று தனிநடஞ் செய்யுமே”

- திரு.2693

“அண்டங்கள் ஒரேமும் அம்பொற் பதியாக
பண்டை யாகாசங்கள் ஐந்தும் பதியாகத்
தெண்டினிற் சத்தி திருஅம்பலமாகக்
கொண்டு பரஞ்சோதி கூத்துகந்தானே”

- திரு.2703

“தீமுதல் ஐந்தும் திசைஎட்டும் கீழ் மேலும்
ஆயும் அறிவினுக்கப்பறம் ஆனந்தம்
மாயை மாமாயை கடந்து நின்றார் காண
நாயகன் நின்று நடஞ் செய்யுமானே”

- திரு.2720

எனப் பல்வேறு வகையான அமைப்புகளையுடைய
நடனங்களையும் சிவபெருமான் ஆடின நிலையினை விளக்கும்
திருமூலர் அவன் ஆடலின் நிகழ்ச்சிகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.
அதில் அவன் மட்டும் ஆடவில்லை. இயங்குதினை,
த.10.

நிலைத்திணைப் பொருள்களும் ஆடின எனக் குறிப்பிடுதல் காணலாம்.

“தேவர், சுரர் நரர் சித்தர் வித்தியாதரர்
மூவர்கள் ஆதியான் முப்பத்து மூவர்கள்
தாபதர் சத்தர் சமயஞ் சராசரம்
யாவையும் ஆடிடும் எம்மிறை யாடலே”

- திரு.2685

மேலும் சிவபோகமாகிய முத்தி முடிவைக் குறித்த லோடு சிவபரம்பொருளே ஐந்தொழில்களையும் அயன், அரி, உருத்திரன், மகேசன், சதா சிவன் என்னும் ஐவகை மூர்த்திகளின் வழியாகச் செய்கிறான் என்பதைக் காட்டி நிற்கும் தன்மை தன்னிடம் அமைந்துள்ள வடிவம் நடராஜ வடிவமே யாகும். பேரொடுக்கப் பெரு மானாகிய சிவபெருமான் ஓங்காரத்தின் உள்நின்று ஆடல் புரிகிறான். ஓங்கார வடிவான திருவாசியின் (பிரபை) மேல் வளைவுப் பகுதியில் சொற்பிரபஞ்ச வர்ணங்கள் (அட்சரங்கள்) ஐம்பத்தொன்றும் சுடராய் நின்று ஒளிவிட, துடியால் படைப்பும், அமைவுகரத்தால் காப்பும், அங்கியேந்திய கையால் துடைப்பும், ஊன்றிய திருவடியால் மறைப்பும், தூக்கிய திருவடியால் அருளிப் பாடும் ஆகிய ஐந்தொழில்களையும் நிகழ்த்துகிறான் எனத் திருமூலர் குறித்தல் காணலாம்.

“அரன்துடி தோற்றம் அமைத்தல் திதியாம்
அரன் அங்கிதனில் அறையில் சங்காரம்
அரனுற்றணைப்பில் அமரும் திரோதாயி
அரனடி என்றும் அனுக்கிரகமே”

- திரு.2750

இதனையே உண்மை விளக்கம் என்ற சித்தாந்த நூல் இங்ஙனம் குறிக்கின்றது.

“தோற்றம் துடியதனில் தோயும் திதியமைப்பில்
சாற்றியிடும் அங்கியிலே சங்காரம் - ஊற்றமாம்
ஊன்று மலர்ப்பாதத்தில் உள்ள திரோதம் முத்தி
நூன்ற மலர்ப் பாதத்தே நாடு”

எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை காணலாம்.

ஆடல் வல்லான் உயிர்களின் மாயையை எடுத்து உடுக்கையால் உதறி அழிக்கிறார். வல்வினைகளைத் திருக்கரத்திலுள்ள நெருப்பினால் சுட்டுச் சாம்பராக்குகிறார். ஆணவமாகிய முயலகனை மேலெழா வண்ணம் கிரியா சத்தியாகிய வலப்பாதத்தினால் மிதித்து அழுத்துகிறார். அனந்த அனுபவத்தை ஞானசத்தியாகிய தூக்கிய திருவடியினால் அருளினான். மாக்களுக்குப் பேரின் பத்தினை அருளித்திளைக்கச் செய்கிறார். இதுவே அவன் செய்யும் பரதத்தின் உட்பொருள் என்று “உண்மை விளக்கம்” ஆசிரியர் தெளிவுபடுத்துவது சிந்திக்கத்தக்கது.

“மாயை தனை உதறி வல்வினையைச்சுட்டு மலஞ் சாய அமுக்கி அருள் தான் எடுத்து - நேயத்தால் ஆனந்த வாரிதியில் ஆன்மாவைத் தானழுத்தல் தான் எந்தையார் பரதந் தான்”

திருவைந்தெழுத்தை உருவமாக் கொண்ட சிவ பெருமானின் உறுப்புக்களில் அட்சரங்கள் எங்கெங்கு நின்று தொழிற்படுகின்றன என்பதையும் குறிப்பிட்டுள்ளமையும் காணலாம்.

நின்றபாதத்தில்	-	ந
திருவுந்தியிலே	-	ம
திருத்தோளில்	-	சி
திருமுகத்தில்	-	வா
திருமுடியில்	-	ய

39. தூல சூக்கும் பஞ்சாட்சரம்

“ஆடும்படி கேள் அம்பலத்தான் ஐயனே
நாடும் திருவடியிலே நகரம் - கூடும்
மகரம் உதரம் வளர் தோளில் சிகரம்
பகருமுகம் வாழுடியப் பார்” - என்பது செய்யுள்

இது தூலபஞ்சாக்ஷரமாகும். சூக்கும் பஞ்சாக்ஷரத்தில்

"சேர்க்கும் துடிசிகரம் சிக்கெனவா வீசுகரம்
ஆர்க்கும் யகரம் அபயகரம் - பார்க்கிலிறைக்கு
அங்கி நகரம் அடக்கீழ் முயலகனார்
தங்கும் மகரமது தான்" - எனவும்

"மருவும் துடியுடன் மன்னிய வீச்சு
மருவிய அப்பும் அனலுடன் கையும்
கருவின் மிதித்த கமலப் பதமும்
உருவில் சிவாயநம என ஒதே" - எனவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒலிக்கின்ற உடுக்கை	-	சி
வீசியகரம்	-	வ
அமைந்தகரம்	-	ய
அனலேந்திய காம்	-	ந
முயலகனைமிதித்த பதம்	-	ம

இத்தகைய அருளானந்த அற்புதத் திருக்கூத்தை உள்முகத்தில்
நாடி, அலைகின்ற மனத்தை ஒடுக்கி உள்ளுணர்வு பெற்று
உவகையடைய வேண்டுமென்கிறார் திருமூலர்.

40. கூத்து வகைகள்

இக்கூத்துக்களில் சில கூத்துக்களுக்குத் திருமூலர் விளக்கம்
தருகிறார்.

சுந்தரக் கூத்து : சதா சிவ தத்துவத்தின் மேல் உச்சியில்
கண்டங்கரியனாகிய சிவபெருமான் அருளே திருவுருவாய்,
உமையம்மையார் கண்டுகளிக்க ஆடும் கூத்து இது.
எல்லாவற்றையும் அழித்து நின்றாடும் கொடு கொட்டி,
முப்புரங்களை எரித்த நீற்றினை அணிந்தாடிய பாண்டரங்கம்,
பிரமனது சிரசைக் கையிலேந்தி ஆடிய காபாலக் கூத்து என்னும்
கோடு முதலாக இருபத்தி ரெண்டு வகைப்படுமென்பர். இவ் 22ல்
தில்லையில் ஆடியது இன்பியல் கூத்தாகும். திருவாலங்காட்டில்
ஆடியது அருளியற் கூத்து ஆகும். இவ்விரண்டு கூத்துக்களும்
சிறப்புடையன என்பர்.

"அண்டங்கள் ஏழினுக்கப் புறத்தப் பாலும்
உண்டென்ற சத்தி சதாசிவத்துச் சிமேற்
கண்டங் கரியான் கருணைத் திருவுருக்
கொண்டங்குமை காணக் கூத்து கந்தானன்றே" - திரு.2686

பொற்பதிக்கூத்து : சிவபெருமான் தெற்கு, வடக்கு, கிழக்கு, மேற்கு, உச்சி. ஆகிய ஐந்து திக்குகட்கும் ஐந்து முகங்கள் கொண்டு முறையே நடுக்கம், தோற்றுவித்தல், "விளக்கம், ஆட்சி, இயக்கம் (அகோரம், சத்யோ சாதம், வாமதேவம், தற்புருடம், ஈசானம்) தோன்றி அருவம், உருவம், அருஉருவம் என்ற முத்திரப் பாகுபாட்டினின்றும் பேரின்ப வடிவாக, நடமிடுவதைப் பொற்பதி நடனமென்பர். இக்கூத்து பொறிபுலனடக்கி, நன்னெறி செல்லாதாரை 'சிவகுருவாய் எழுந்தருளித் திருவடி சூட்டி ஓடுங்கச் செய்யும் இயல்பினது' என்பர்.

பொற்றில்லைக் கூத்து : இறைவன் ஏழு அண்டங்களையும் பஞ்சபூதங்களிற் கலந்த ஆகாயங்கள் ஐந்தினையும் (மண்ணில் ஆகாயம், நீரில் ஆகாயம், நெருப்பில் ஆகாயம், வாயுவில் ஆகாயம், ஆகாயத்தில் ஆகாயம்) இடமாகக் கொண்டு நடமிடுவது போல ஆன்மாக்களின் நடு நாடியாகிய சுழுமுனையிலே திரு வருட்சத்தியைத் திருவம்பலமாகக் கொண்டு திருக் கூத்தாடுவன் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

அற்புதக் கூத்து : உச்சிக்கு மேல் 12 அங்குலம் வரை பிராணவாயு சஞ்சரிக்கும். இவ்வெளியே தில்லைக் கூத்தன் நடனமிடும் சிற்றம்பலமாகும். காற்று, மேகம், மின்னல், வானவில், இடி, இவைகளுக்கு ஆகாயம் இடம் தந்தும், தான் அவைகளில் படியாது நின்றல் போல ஆதாரங்கள் ஆறினும் தோன்றும் ஒளிகளுடன் கலந்து வேறாயும் இறைவன் நிற்பன். அவன் ஆட அனைத்துலகங்களும் ஆடும் எனப் பல பாடல்களில் விளக்கியுள்ளமை அறியலாம்.

மலத்தில் அழுந்தித் தன்னையும் தலைவனையும் அறியாது தடுமாறி உழலும் உயிர்களின் மலமகற்றி முத்தியளிப்பதற் காகவே இறைவன் தன் ஆடலால் அருள்புரிகிறான் என்பது பெற்றாம்.

41. உயிர் வளர்ச்சி

உயிருக்குக் கன்மத்துக் கீடாகக் கொடுக்கப்படுகிற உடம்புடன் கூடிநின்றே ஆன்மா சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்னும் ஐந்து அவத்தைகளையும் தத்தம் கன்ம பலன்களை முதல்வன் ஊட்ட அனுபவிக்கிறது. அங்ஙனம் அனுபவிக்கும் கால் ஆன்மாவானது இந்திரியங்களைக் கொண்டு ஐம்பூதங்களின் இடமாக நின்று பொருள்களை அறியும். அதுபோது ஆன்மா அனுபவித்தற்குரிய பொருளை மனம் சென்று பற்றும். ஆங்காரம் நான் நுகர்வேன் என எழும். புத்திநிச்சயிக்கும். சித்தம் சிந்திக்கும், காலம் பொருள்களைக் கூட்டுவிக்கும். நியதி வரையரை செய்யும். கலை தொழிற்படுத்தும். வித்தை அறிவை எழுப்பும். அராகம் இச்சையை விளைவிக்கும். மாயை மயக்கும். புருடன் நுகர்ச்சியில் அழுந்தச் செய்யும். சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் என்னும் தத்துவங்கள் இத்தத்துவங்களைச் செலுத்தி இயக்கி நிற்கும்.

இவற்றால் புருவநடு, கண்டம், இதயம், நாடி, மூலம் என்னும் இடங்களில் முறையே சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம், துரியாதீதம் என்னும் ஐந்து அவத்தைகளை ஆன்மா அடையும். அவற்றில் 35, 25, 3, 2, 1 ஆகிய கருவிகள் (தத்துவங்கள்) தொழிற்படும். இத்தொழிற்பாட்டின் காரணமாக அடைவதே மலப் பிணிப்பு. இதுவே உயிரின் பக்குவ நிலைக்குக் காரணமாகிறது.

“மருவிய பொறியில் ஒன்றும் மாபூதம் ஐந்திலொன்றும்
கருவிகள் நான்கும் கலாதிகள் ஐந்துங்கூடி
ஒருபுலன் நுகரும் இந்த ஒழுங்கொழிந்துயிரும் ஒன்றைத்
தெரிவுறா தவனொழிந்தத் திரன்களும் செயலிலாவே” - சிவ.63

பதினெட்டுக் கருவிகள் கூடினாலன்றி எந்த ஒன்றையும் அறிய முடியாதெனச் சிவப்பிரகாசம் குறிப்பது அறியத்தக்கது.

உயிர்களின் மலநீக்கமே பக்குவம் எனப்படும். இது முன்னர் விளக்கப்பெற்றுள்ளது. மலம் தானாகவும் நீங்காது, உயிர் தானே நீக்கிக் கொள்ளவும் இயலாது. மலம் நீங்கும் நிலையை உணர்வித்து உதவுபவர் தீட்சாகுருவேயாவர்.

“ஆட்டுவித்தால் யாரொருவர் ஆடாதாரே
 அடக்குவித்தால் யாரொருவர் அடங்கா தாரே,
 ஒட்டுவித்தால் யாரொருவர் ஓடாதாரே,
 உருகுவித்தால் யாரொருவர் உருகாதாரே
 பாட்டுவித்தால் யாரொருவர் பாடாதாரே
 பணிவித்தால் யாரொருவர் பணியாதாரே,
 காட்டுவித்தால் யாரொருவர் காணாதாரே
 காண்பாரார் கண்ணுதலாய்க் காட்டாக்காலே

எனவரும் திருநாவுக்கரசர் திருத்தாண்டகத்தில் “காண்பார் யார்
 கண்ணுதலாய்க் காட்டாக் காலே” என்றபடி சிவன்
 காட்டினாலன்றோ சீவன் எதனையும் காணவல்லது.

அங்ஙனம் சிவன் காட்டுவானாயினும் இவர்கள் அனைவரும்
 ஒரே நிலையில் ஒரு படித்தாகப் பொருள் களை ஏன் உணரவில்லை
 என்றால் இவர்கள் தமக்கே உரிய குறைபாட்டால் பொருள்களை
 ஒருங்காகவும் ஒரு படித்தாகவும் உணரும் திறமில்லராக உள்ளனர்.

குரியன் பகலிற்பொதுவாக உலகிற்கு ஒளிவீசினும், பிறவிக்கு
 குருடர்களுக்கு அது ஒளி தருவதில்லை. கூகை ஒளிமிக்க பகலில்
 பொருள் களைக் காணமாட்டாமல் இரவிலேயே பொருள்களைக்
 காணவல்லதாகும். இவ்வாறு உயிர்களின் தனித்தனி அறிவும்
 ஆற்றலும் தகுதிக் கேற்ப அமைந்துள்ளமையின் அவற்றிற்கேற்ப
 அறிவித்து அருள் புரிதல் இன்றியமையாததாகின்றது. இது பற்றியே
 திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் மதுரையில் பாண்டிய மன்னன்
 கேட்டுணரும் பொருட்டு அருளிச் செய்த மெஞ்ஞானத்தை
 விளைவிக்கின்ற சிறப்புடைய திருப்பாசரம் என்னும்
 திருப்பதிகத்தில்

“ஆட்பாலவர்க்கு அருளும் வண்ணமும் ஆதிமாண்பும்
 கேட்பார் புகின் அளவில்லை கிளக்க வேண்டா
 கோட்பா லனவும் வினையும் குறுகாமை எந்தை
 தாட்பால் வணங்கித் தலைநின்று இன்று கேட்கத்தக்கார்.

என்னும் திருப்பாடலில் இறைவன் தான் ஆட் கொள்ளும்
 அடியார்களின் தகுதியறிந்து அருள்புரியும் பாங்கைக்
 குறிப்பிட்டருளியுள்ளமை காணலாம்.

42. முத்திபேதங்கள் இயல்பு

மாதர்கள் தோள்புணர்தலே முத்தி என உலகாயதர் கூறுவர். உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானம் என்னும் ஐந்து கந்தமும் கெடுதலே முத்தியெனப் புத்தரிற் சவுந்திராந்திகள் கூறுவர். மூன்று பேத குணங்களும் கெடுகையே முத்தியென சமணரில் நிகண்டவாதி கூறுவர். பஞ்சபூதம், காலம். திக்கு, ஆன்மா மனமென்னும் ஒன்பது திரவியங்களின் பொது வியல்பு வேற்றியல்புகளை அறியும் ஞானத்தாற் கன்மம் நசிப்பதுவே முத்தியென வைசேடிகர் கூறுவர். பாசம் நீங்கவே சிவதத்துவம் வியாபித்து விளங்கும். அதன் மேல் முதல்வன் பிரேரகனல்லன். பாச நீக்கமே முத்தியென அருவ சம்வாத சைவர் கூறுவர். சாரூபம் பெற்று அத்திரட்சியினிருப்பதே முத்தியென உருவ சிவசம்வாத சைவர் கூறுவர். தானே பிரமமென விவேகித்தறிவதே முத்தியென மாயாவாதிகள் கூறுவர். உயிர்கெட்டுச் சிவத்தோடொன்றுவதே முத்தியெனப் பரிணாமவாத சைவர் கூறுவர். அட்டமாசித்தியை யடைவதே முத்தியென மானிடச்சித்தர் கூறுவர். நித்திரை செய்வோர் ஒன்றும் அறியாத முறைமை போற் கேவலத்தை யடைவதே முத்தி யெனப் பாடாணவாத சைவர் கூறுவர். இங்ஙனம் கூறிய சமய வாதிகள் முத்திகளெல்லாம் சனன மரண துன்பத்திற் கேதுவாகிய முத்தியேயாம். யாம் கூறப்புகுந்த சித்தாந்த முத்தியாவது மும்மலங்கள் நீங்கி ஆன்மா சிவவியாபகத்துக்குள் ஞாயிற்றினொளியில் அடங்கிய நட்சத்திரம் போல் அடங்குவதே சுத்தாத்துவிதமுத்தியாம். இம்முத்தியே சிவானந்தத்தையடையும் வெற்றிப்பாடுடைய முத்தியென தெளிக என சிவப் பிரகாசம் 50 ஆம் செய்யுள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளமை காண்க.

“அரிவை யரின் புறுமுத்தி கந்தமைந்தும்

அறுமுத்தி திரிகுணமும் அடங்குமுத்தி
விரிவுவினை கெடு முத்தி மலம் போம்முத்தி

விக்கிரக நித்தமுத்தி விவேகமுத்தி
பரவுமுயிர் கெடுமுத்தி சித்திமுத்தி

பாடாணமுத்தி இவை பழிசேர்முத்தி
திரிமலமும் அகல உயிர் அருள் சேர்முத்தி

திகழ்முத்தியிது முத்தித் திறத்ததாமே

இதற்கு எடுத்துக்காட்டு திருஞானசம்பந்தரின் கடாட்சம் பெற்ற திருமணத்துக்கு வந்த நாதாக்கள் திருமேனியடங்கலும் ஞானத்திலே பொருந்து கையினாலும், அப்பண்டாரத்தின் திருமேனி சர்வான் மாக்களும் காண ஞானப் பிழம்பாகிய சிவப்பிரகாசத்துள் அடைந்தமையாலும், பட்டினத்தடிகள் ஞானமாகிய லிங்கமாய் முளைக்கையினாலேயும், திருவாதவூரர் சர்வான்மாக்களுங் காணத்திருவாசகத்து உண்மைப் பொருளைக் கேட்கப் பொருளிது வென்று காட்டி ஞானாகாசத்திலே கலந்ததும் அவர்கள் அவர்கள் திருமேனி ஞானமென்றே கண்டு கொள்க.

நம் உடம்பு திருவடியுணர்வு பெற்று முத்தி பெறுதற் பொருட்டே முதல்வனால் தரப்பட்டது. அவ்வுடம்பை மெய்யுணர்வு வழியில் பழக்கி அத்திருவடி உணர் வினைப் பெறுதல் வேண்டும். அதனை வீணே அழியவிட்டால் உயிர்பயனடையாது. அது பாலைப் பருகுவதன் முன் பாற்கலத்தை அழியவிடுவதனை யொக்கும். அவ்வுடம்பை வளர்க்கும் வழி திருவைந்தெழுத்தை எண்ணல், அதனை இடையறாது செபித்தல், பார்க்கு மிடமெங்கனும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள சிவபெருமானை அனைத்துப் பொருள்களிலும் காண்டல் இதுவே உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம். அதனால் உடம்பிலுள்ள உயிருக்கு வளர்ச்சியுண்டாம். உயிர்வளர மெய்யுணர்வு தோன்றும். தோன்றவே, சிவபெருமான் உயிர்க்குயிராய் அருள்செய்வதற்காகவே கோவில் கொண்டுள்ளான். இது அவனுடைய உடைமை என உணர்ந்து பேணுதல் நம் கடமை என்பதனைக் கீழ்க்கண்டுள்ள செய்யுட்கள் மூலம் நமக்கு அறிவுறுத்துகிறார் திருமூலர் பெருமான்.

“உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெஞ்ஞானஞ் சேரவுமாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே”

- திரு.704

“உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் றிருந்தேன்
உடம்பினுக்குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன் கோயில் கொண்டா னென்று
உடம்பினை யானிருந் தோம்புகின் றேனே”

- திரு.705

உலகப்பொருள் அனைத்தும் கிட்டினும் அது அழிதன் மாலையது. உயிர்க்கு உறுதி பயப்பதன்றென ஒதுக்கி, இவ்வான்மாவுக்கு அவன் அவள் அது வென்னும் சடசித்துக்களெல்லாவற்றையும் அச்சிவத்தினாலே தானே பற்றிப் பார்த்து, மறப்பினைச் செய்வதும், நினைப்பினைச் செய்வதும், அறிவிக்க அறியும் ஆன்மபோதமும், கர்மப் பொசிப்பும், சிவன் தானே என உணர்ந்து, அவனை யொப்பாய நிலையான பொருள் உலகில் இல்லை எனக் கண்டு அகமும் புறமும் அச்சிவத்துடனே கூடிநின்றலே சிவயோகம் எனச் சிவாகமங்கள் கூறாநிற்கும்.

இத்தன்மையுடையோர் தற்செயலற்று 'காமம், கோபம் கசுடுறு முலோபம், தீமனமோகஞ் சேர்மதமச்சம் இவை முதலியவைகள் செய்யினும், கடும் கொலை, பொய், களவுகள் முதலிய மறவழிகளில் பயின்று நெறியல்லாத அவநெறியில் நின்று தன் செயலற்று, ஏகனாகி இறைபணி நிற்பனாகில், சிவன் இவன் உடலும் உயிருமாய் நின்று உண்டு, உறங்கி, நடந்து, பிராரத்தமாகிய நானாவித விடயபோகங்களை சிவபோகமாகவே செய்து சிவனைப் பேதமற நின்று தானாக்கிவிடுவன். இது ஆன்ம லாபமான பரமானந்தத்தைப் பொசித்து நிரம்பி அது பொங்கி மேலிட்டது. கரைபுரண்டு அவசமுறும் சிவபோகமென்று சிவாகமங்கள் சொல்லும் வழி இதுவாகும்.

“பாதகங்கள் செய்திடினும் கொலை களவுகள்ளுப் பயின்றிடினும் நெறியல்லா நெறிபயிற்றி வரினும் சாதிநெறிதப் பிடினும் தவறுகள் வந்திடினும் தனக்கென ஓர் செயலற்றுத்தான் அதுவாய் நிற்கில் நாதன் இவன் உடல் உயிராய் உண்டுறங்கி நடந்து நானாபோகங்களையுந் தானாகச் செய்து பேதமறநின் நிவனைத் தானாக்கி விடுவன் பெருகுசிவ போகமெனப் பேசுநெறி இதுவே”

43. இருவினையொப்பு

இருவினை யொப்பு மலபரிபாகம் பெற்ற உயிரே வீடுபேற்றுக்குத் தகுதியுடையது என சிவாகமங்கள் கூறும்.

ஆசாரியன் செய்யும் தீக்கையினால் சஞ்சித கன்மம் அழியும். உடலுள்ள வரையில் இன்பதுன்பங்களைத் துய்ப்பதனால் பிராரத்த கன்மம் நீங்கும். குருவருளாலும் திருவருளாலும் உண்டாகும் ஞானத்தின் மேலீட்டால் ஆகாமிய கன்மம் அழிந்தொழியும். இருவினை யொப்புக்கு உடல் முன்னிலையன்று; இன்பத்தில் விருப்பும் துன்பத்தில் வெறுப்புமற்று இரண்டையும் ஒன்றாக ஏற்றுக் கொள்கின்ற நடுவுநிலை (தற்போத மற்றநிலை)யாகிய சாந்தம். இதுவே பக்குவநிலை (சிவோகநிலை)

"இருவினை யொப்பில் இன்னருட்சத்தி
குருவெனவந்து குணம் பல நீக்கித்
தருமெனு ஞானத்தால் தன் செயலற்று
திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவ னாமே"

- திரு.1501

மலங்கள் அழிவதில்லை. மலங்களின் ஆற்றல் மட்டுமே நீங்கும் என்பது சித்தாந்த உண்மையாகும்.

குருவையும், சிவலிங்கத்தையும், சிவனடியார்களையும் கற்றா மனம் போலக் கசிந்துருகி வழிபட்டால் பிறவித் துயர்நீங்கும். இலிங்க வழிபாட்டால் ஆணவமலம் நீங்கும். குருவழிபாட்டால் மாயாமலம் கெடும். சங்கம (சிவனடியார்) வழிபாட்டால் கன்மமலம் நீங்கும். இம்முத்திற வழிபாட்டையும் சிவன் முத்தர்களாக விளங்கிய நால்வர் பெருமக்களும் பிறசான்றோர்களும் செய்து சிறப்புற்றனர்.

எனவே, நம்மனோர்களும் இவற்றைக் கடைப் பிடித்து ஒழுகி உய்ய முயல்வது தலையாய பெருங் கடமையாகும். இதுவே திருமூலர் காட்டும் திருநெறி.

44. சைவ சமய நெறி

சமயவாழ்க்கை அல்லது தெய்வீக வாழ்க்கையின் அடித்தளம் பேரறிவு. தக்க இன்ன தகாதன இன்ன என ஒக்க ஓரும் உணர்விலா மக்களும் விலங்கே என்பர் அறிஞர். ஆகலின் இது நிலையானது இது நிலையற்றது என்னும் வேறுபாட்டுணர்வு இல்லாதவன் சமய வாழ்க்கையில் தலைப்படுதல் இல்லை.

யாக்கை, இளமை, செல்வம், உலகு, ஆகியவற்றின் நிலையாமையை அறியாது, கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் என வாழும் மாந்தர்களை எண்ணியே மணிவாசகப் பெருமான் "முத்தி நெறி அறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனை" எனப் பேசுவார். எனவே சமய உணர்வு மாந்தர்க்கு இன்றியமையாதது என்பது பெறப்படும்.

சைவ சமயத்தின் அடிப்படை நூல்களாக ஆகமங்கள், சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள், திருமுறைகள் என ஓரளவு வரையறுத்துக் கூறலாம்.

சைவப் பெருமக்களிடையே இந்நூல்களைப் பற்றி அறிந்த நிலையிலுள்ளவர்களை விரல் விட்டு எண்ணிவிடலாம். எனவே இதனைப் பற்றி ஓரளவேனும் விளக்குவது நலம்.

காமிகம் முதல் வாதுளம் ஈறாக உள்ள 28 ஆகமங்களும்; இறைவனது சத்தியோசாதம் என்னும் முகத்தினின்று 5ம் வாமதேவம் என்னும் முகத்தினின்று 5ம், அகோரம் என்னும் முகத்தினின்று 5ம், தற்புருடம் என்னும் முகத்தினின்று 5ம், ஈசானம் என்னும் முகத்தினின்று 8ம், சத்திக்கு உபதேசிக்கப் பெற்று வழிவழி வந்து இறுதியாக நந்தியெம் பெருமானால் உலகுக்கு உணர்த்தப் பெற்றதென்பர் திருமூலர்.

ஆகமம் : இவ்வாகமங்கள் மூன்று பிரிவுகளையுடையன என்பர். தந்திரம், மந்திரம், உபதேசம் எனக் கூறி, முறையே கருமகாண்டம், உபாசனாகாண்டம், ஞானகாண்டம் என்றும் கூறுவர்.

தந்திரம் அல்லது கரும காண்டம் : நாள்தோறும் செய்யப்படுவன வாகிய கடமைகளை வகுப்பது.

மந்திரக்கலை அல்லது உபாசனா காண்டம் : கரும காண்டத்தில் வகுக்கப்பட்ட கடமைகளை மேற்கொண்டு செய்யும் முறைகளைக் கூறி மனம் முதலியவற்றை அடக்கிச் செய்யும் தெய்வ வழி பாட்டைக் கூறுவது.

உபதேசம் அல்லது ஞானகாண்டம் : இறைவனது இயல்புகளையும், உயிர்களின் இயல்பு களையும், பாசம் முதலியவற்றின் இயல்பு களையும் கூறுவது என அருள் நந்தி சிவாச்சாரியாரவர்கள் தம்முடைய சிவஞான சித்தியார் என்னும் நூலில் குறிப் பிட்டுள்ளார்கள்.

ஆ-ஞானம், க-மோட்சம், ம-மலநாசம். எனவே ஆகமம் என்றால் ஆன்மாக்களுக்கு மல நாசம் செய்து மோட்சத்தைத் தருவது என சிவ அருணகிரியவர்களும்:

ஆ-பாசம், க-பசு, ம-பதி, எனப் பொருள் கொண்டு முப்பொருள் உண்மையை உணர்த்துவது எனப் பரஞ்சோதி அவர்களும் பொருள் காண்பர்.

அறிஞர் பலர் இதனுக்குப் பலவாறாகப் பொருள் காண்பர். "ஆகமமாகி நின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க" என்பதில் அருகில் நிற்பவன் என மணிவாசகப் பெருமான் கூறுவர்.

இதினின்று இது இறைவன் நூல் என்பதும் நம்மைப் பேரறிவாளராக்கிக் காப்பதும், நம்மைப்பற்றியுள்ள கட்டுகளை யெல்லாம் நீக்கி ஒழுங்கான நெறிமுறைகளில் வாழ்விப்பதும் இதன் குறிக்கோள் என்பதும் தெள்ளத் தெளிவாகக் காணக்கிடக்கிறது.

சித்தாந்த சாத்திரங்கள் 14 :

1. திருவியலூர் உய்யவந்த தேவர் அருளிய திருவுந்தியார்.
2. திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவர் அருளிய திருக்களிற்றுப் படியார்.
3. திருவெண்ணைய் நல்லூர் மெய்கண்டதேவர் அருளிய சிவஞான போதம்.
4. திருத்துறையூர் அருணந்திதேவர் அருளிய சிவஞான சித்தியார்.

5. அருணந்தி சிவாச்சாரியார் அருளிய இருபாவிருபஃது.
6. திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார் அருளிய உண்மை விளக்கம்.
7. உமாபதிசிவாச்சாரியார் அருளிய திருவருட் பயன்.
8. உமாபதிசிவாச்சாரியார் அருளிய வினாவெண்பா.
9. உமாபதிசிவாச்சாரியார் அருளிய போற்றிப் பஃறொடை
10. உமாபதிசிவாச்சாரியார் அருளிய கொடிக்கவி
11. உமாபதிசிவாச்சாரியார் அருளிய சிவப்பிரகாசம்
12. உமாபதிசிவாச்சாரியார் அருளிய நெஞ்சுவிடு தூது
13. உமாபதிசிவாச்சாரியார் அருளிய சங்கற்ப நிராகரணம்
14. சீகாழி தத்துவநாதர் அருளிய உண்மை நெறி விளக்கம் என்பன.

இதில் திருவருட்பயன் முதல் சங்கற்பநிராகரணம் ஈறாக உள்ள எட்டு நூற்களும் சைவ அறிஞர்களால் சித்தாந்த அஷ்டகம் என வழங்கப்படும்.

மேற்கண்டுள்ள நூல்களில் சிவஞான போதம், சிவஞான சித்தியார் ஆகிய இருநூல்களும் விளக்கமாகச் சைவத்தைப் பற்றிக் கூறும் நூல்களாகும்.

ஆகம நூல்கள் ஒன்று இரண்டு தவிர வழக்கில் இல்லாத நிலையில் சித்தாந்த சாத்திரங்களும் திருமுறைகளும் சைவத்தின் அடிப்படை நூல்களாக அறிஞர் பெருமக்களால் எடுத்தாளப்பட்டு வருகின்றன.

பன்னிரு திருமுறைகள் :

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம் 3 திருமுறை களாகவும், திருநாவுக்கரசு சுவாமிள் தேவாரம் 4,5,6 திருமுறைகளாகவும், சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம் 7 ஆம் திருமுறையாகவும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிய திருவாசகம், திருக்கோவையார் 8 ஆம் திருமுறையாகவும், திருமானிகைத்தேவர், சேந்தனார், கருவூர்த்தேவர், கண்டராதித்தர், வேணாட்டார், காடநம்பி, சேதிராயர், புருடோத்தமர், அமுதர் ஆகியவர்களால் அருளப்பட்ட

திருவிசைப்பா 9 ஆம் திருமுறையாகவும், கயிலைநின்று போந்த சித்தர் திருமூலதேவர் அருளிய திருமந்திரம் 10 ஆம் திருமுறையாகவும், ஆலவாய் அண்ணல், காரைக்கால் அம்மையார், காடவர்கோன், சேரமான் பெருமாள், நக்கீரர், கல்லாடர், கபிலர், பரணர், இளம்பிரான், அதிராஅடிகள், பட்டினத்தார், நம்பியாண்டார் நம்பி ஆகியவர்கள் அருளிய நூல்கள் 11ஆம் திருமுறையாகவும், சேக்கிழார் சுவாமிகள் அருளிய பெரியபுராணம் 12ஆம் திருமுறையாகவும் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளது.

பொள்ளாப்பிள்ளையார் அருள் பெற்ற நம்பி யாண்டார் நம்பி அவர்களால் தொகுக்கப்பெற்ற இப்பன்னிரு திருமுறைகளுமே சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகள் உருவாகி வரையறை பெற்று வளர்வதற்குத் துணைபுரிந்துள்ளன எனக் கூறலாம்.

முப்பொருள் உண்மை :

பதி, பசி, பாசம், என்னும் மூன்றும் அனாதியாகவே உள்ளவை. பசு பாசத்தை விட்டுப் பரனோடு கலந்து நிற்க வேண்டும். அப்போது பாசத்தால் வரும் துன்பமில்லை. பதியோடு கலக்காது நின்று பாசத்தோடு கலந்து நின்றால் துன்பம் அனுபவிக்க நேரிடும். ஒரு குருவின் பணிதானும் பாசத்தை நீக்கிப் பரனோடு தன்னைச் சேர்ப்பதே என்பர் அறிஞர். நாம் பாசத்தோடு சேர்ந்து நின்று ஆணவ வாழ்க்கை வாழ்கின்றோம். இதனை விடுத்து சிவத்தோடு சேர்ந்து நின்று தெய்வீக வாழ்க்கை வாழவேண்டும் என்பதனையே திருமூலர்.

“பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற்பசு பாசம் அனாதி
பதியினைச் சென்றனு காப்பசு பாசம்
பதியனுகிற் பசுபாசம் நில்லாவே” - என்பர்

மேலும் சித்தாந்தத்தில் ஆன்மாவைச் சதசத்து என்று குறிப்பர். அதாவது சத்தும் அன்று அசத்தும் அன்று. ஆன்மாவிற்குத் தனிக் குணம் இல்லை. சார்ந்ததன் வண்ணம் அதன் இயல்பு அமையும். சத்தோடு சேர்ந்து சத்தாய் நிற்கும். அசத்தோடு சேர்ந்து அசத்தாய் நிற்கும். இக்குணமுடைய ஆன்மா தன்னுடைய கன்ம வினையை எந்த நிலையிலும் துய்த்து நிற்கும். இறைமையை நோக்கிச் செல்லும்

பயணத்தின் போது அது பல படிகளை (மார்க்கம்) கடந்து செல்லல் வேண்டுவது இன்றியமையாததாகிறது எனக் கூறப்படும்.

உயிர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய நெறிகள் நான்கு என்பன. அவையாவன. சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், என்பன.

சரியை : எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு காட்டுவது

கிரியை : எல்லா உயிரையும் தன்னுயிரென எண்ணல்

யோகம் : அனைத்து உயிருள்ளும் ஒளி காணல்

ஞானம் : உயிர்க்குயிராய் நிற்றல்

எனக் கூறுவர் திருமூலர்.

மேலும் சரியையாளர் பக்தர், கிரியையாளர் தொண்டர், சாதகர் யோகி, ஞானியர் சித்தர் எனவும் தெளிவாக விளக்குவர். இன்னும் இது பற்றிய விளக்கங்களை நூல்களிற் கண்டு தெளிக.

சரியையாளர் சாலோகத்தையும், கிரியையாளர் சாமீபத்தையும், யோகியர் சாருபத்தையும், ஞானியர் சாயுச்சியத்தையும் அடைவர் எனவும் திருமூலர் பேசுவர்.

சாலோகம் என்பது இறையுலகு வாசியாதல். சாமீபம் என்பது இறைவனுக்கு அனுக்கராய் உள்ளபேறு. சாயுச்சியம் என்பது இரண்டறக் கலத்தல். சாருபம் என்பது இறைவனைப் படிவொத்துப் பெறுதல் என்று அவர்கள் பெறும் வீட்டு நெறியும் பேசப் பெறுகிறது.

சரியை - தாசமார்க்கம், கிரியை - சற்புத்திரமார்க்கம்

யோகம் - சகமார்க்கம்; ஞானம் - சன்மார்க்கம்

எனவும் பேசப்பெறுகிறது. எனவே உயிர்கள் பக்குவநிலைக் கேற்பப் பல படிகளைக் கடந்து செல்லல் இன்றியமையாததாகிறது. இது பற்றிய விளக்கங்களையும் நூல்களிற் கண்டு தெளிக.

இனி குரு, ஆன்மா இவ்விரண்டு நிலைகளுக்கும் பொதுவாக அமைவது ஞாதுரு, ஞானம், ஞேயம் என்பன. அதாவது காண்பான், காட்சி, காட்சிப் பொருள் என்பன.

இதனை மேலும் விளக்கின், அறியும் ஆன்மா, அறியும் அறிவு, அறியப்படு பொருள் எனலாம். அறியப்படு பொருள் - இறைவன் (பதி) அறியும் பொருள் - ஆன்மா (பசு) இவ்விரண்டையும் இணைப்பது ஆன்மா. இறைவனை அறியுமாறு செய்வது. இறையுணர்வு (ஞானம்). இந்த ஞானம் ஆன்மாவிற்கு இயல்பன்று. குருவின் உதவியால் வருவது எனச் சித்தாந்தம் கூறும்.

ஆன்மாக்களைப் பக்குவநிலைக்கேற்ப மூவகையாகப் பிரித்துப் பேசுவர்.

சகலர் : ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலப் பிணிப்பு உடையவர்கள்.

பிரளயாகலர் : ஆணவம், கன்மம் என்னும் இரண்டுமலப் பிணிப்பு உடையவர்.

விஞ்ஞானகலர் : ஆணவமலம் மட்டுமே உடையவர்கள்.

இதில் சகலர் அகத்தமாயையினின்று தோன்றிய தேகமுடையவர். பிரளயாகலர், விஞ்ஞான கலர் ஆகிய வர்கள் சுத்தமாயையினின்று தோன்றிய தேகமுடைய வர்கள். சகலரைப் பிரகிருதிமாயை பற்றும். ஏனை யோரைப் பற்றாது. சகலர் உருவவழிபாட்டினையும், பிரளயாகலர் அருஉருவவழிபாட்டினையும், விஞ்ஞான கலர் அருவ வழிபாட்டினையும் உடையவர்கள் எனவும் திருமூலர் கூறுவர். பொதுவாக அன்பே சிவம் என்று தெளிதலே சித்தாந்த முடிவு என்பது பொருந்தும்.

ஆன்மாவானது கருவி, கரணங்களோடு கூடாது நிற்கும் நிலைவகை கேவலநிலை என்றும், கூடி நிற்கும் நிலையினைச் சகல நிலையென்றும். அவற்றினின்று விடுபட்டுத் தூயனாய் நிற்கும் நிலையினைச் சுத்த நிலையென்றும் கூறுவர்.

“மாயை கைத்தாயாக மாமாயை ஈன்றிட

ஆயபரசிவன் தந்தையாய் நிற்கவே

ஏயும் உயிர்கேவல சகலத்தெய்தி

ஆய்தரு சுத்தமும் தான்வந் தடையுமே”

- திருமூலர்.

அசுத்தமாயை செவிலித்தாயாக அழைய, சுத்த மாயை (மாமாயை) ஈன்ற தாயாகவும், பரசிவன் தந்தையாகவும் நிற்க, உயிர்கள் கேவல, சகலத்தின் வழி சுத்தத்தை அடையும் என்பர்.

உயிர் கேவல, சகல, நின்மல (சுத்த) அவத்தை களைப் பெறும் அனுபவம் சீவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம் என மூன்றென்பர்.

முப்பாழ் :

1. காரியப்பாழ் - மாயப்பாழ் எனப்படும்.
2. காரணப்பாழ் - போதப்பாழ் எனப்படும்.
3. காரியகாரணப்பாழ் - உபசாந்தப்பாழ் எனப்படும்.

பொதுவாக ஆன்ம தத்துவம் 24ம் கடந்த நிலை முதற்பாழ் எனவும், வித்யாதத்துவம் 7ம் கடந்த நிலை இரண்டாம் பாழ் எனவும், சிவதத்துவம் 5ம் கடந்தநிலை மூன்றாம்பாழ் எனவும் கூறுவர். இதனையே "முப்பாழும் பாழாய் முடிவிலொரு குனியமாய் அப்பாலும் பாழென்றறி" என்பர் அறிஞர்.

பதி : இறைவனை, சைவ சித்தாந்தத்தில் சத், சித், ஆனந்தம் எனக்குறிப்பர். சத் என்பது அழியாது உள்ள பொருள்; சித் என்பது பேரறிவு; ஆனந்தமென்பது பேரின்பம். எனவே என்றும் அழியாத பேரின்பமாக இருப்பவன் இறைவன் என்றாகிறது.

இறைவன் "புரையற்ற பாலினுள் நெய்கலந்தாற் போல்" என்ற உவமையால் அறிஞர் பெருமக்களால் சுட்டப்பெறுகிறான்.

தாயபாலினின்று நெய் முயன்று பெறப்படுவதே போல் பிரபஞ்சத்தினின்று இறைவனை முயன்றால் காணலாம் எனக்காணும் முறை பேசப்பெறுகிறது.

தென்றலில் ஊற்றின்பமும் கரும்பில் சுவையும் பாலுள் நெய்யும் பழத்திற்சாறும் பூவில் நாற்றமும் போலுள்ள எம்மிறை நீக்கமறநிறைந்து நிற்கிறான் இறைவன் எனத்திருமூலர் கூறுவர்.

வித்தும் முளையும் இரு பொருள்கள். ஆயின் இரு வேறு பொருள்களும்ன்று. ஒன்றை ஒன்று அடிப் படையாகக் கொண்டவை. வித்தை நிலைக் களமாகக் கொண்டு முளை

உள்ளடங்கி இருக்கும். அடங்கி இருக்கும் அம்முளை அவ்வித்தின் வாயிலாக அன்றி வேறு வாயிலாக வெளிப்படா. இதேபோலச் சக்தி என்பது ஆற்றல். சிவம் என்பது அறிவு. சிவத்தின் நின்றே சக்தி பிறக்கும். எனினும் சக்தி வேறு சிவம் வேறு அன்று. ஒன்றோ எனினும் அன்று. சிவம் தொழிற்படும் நிலை சக்தி. வித்து தொழிற்படும் நிலை முளையாதல் போல எங்கும் சத்தியோடு கலந்து உலகை இறைவன் இயக்குகிறான் எனத் திருமூலர் கூறுவர்.

மேலும் இறைவன் எல்லா இடத்தும் இருப்பவன், எல்லா உயிர்க்கும் இறைவன். அவன் பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவன். எண்ணங்கடந்து நிற்பவன். எல்லா உலகுக்கும் அப்பாலாய் நிற்பவன். பரந்தும் சுருங்கியும், பார், புனல், தீ, வளி, ஞாயிறு, திங்கள், விசும்பு முதலியன வாயும், அவற்றின் அகத்தும் புறத்தும் நிறைந் திருப்பவன். ஆணாகவும் பெண்ணாகவும் அலியாகவும் இத்தன்மையன் என்று கூற வொண்ணாதவனாகவும் உளன். மொத்தத்தில் உலகே அவனது தோற்றம். பயன்படுகின்ற மண்பாண்டங்களின் வடிவங்கள் வெவ் வேறாக இருப்பினும் அடிப்படை மண் ஒன்றேயாதல் போல அனைத்துச் சமயங்களுக்கும் இறைவன் ஒன்றே, எனவே எப்பரிசாயினும் அவனை ஏத்துதல் வேண்டும். அப்பரிசே இறைவன் அருள் பெறலாம் என்பார்.

மேலும் அண்டத்தில் தோன்றும் இறை வடிவம் அனைத்தும் பிண்டத்தில் உண்டு. அதாவது உலகில் இருக்கும் இறையே உடலுள் உண்டு.

மரத்தால் செய்யப்பட்ட யானையை மட்டும் காணும் போது அதன் அடிப்படையான மரம் தோன்றுவதில்லை. மரத்தை மட்டும் காணும்போது யானை தோன்றுவதில்லை. அதுபோல உலகத்தை மட்டும் கண்டால் இறைவன் தோன்றான். இறைவனைக் கண்டால் உலகம் தோன்றாதெனக் கூறுவர்.

“பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தில் மறைந்தது பார்முதற் பூதம்
மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானை
மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை”

எனவே காணும் ஆன்மாவின் பக்குவ நிலைக்கு ஏற்ப இறைவன் காட்சி யளிக்கிறான் என்பது போதரும்.

இறைவன் பிரம தேவனும், வேதங்களும், நாத தத்துவமும், நாதாந்தமும், யோகாந்தமும் காண இயலாத மெய்ஞ்ஞான வடிவினன். முதல் நடுவைக் கடந்தவன். என்றும் பேரின்பமாய்ப் பேரறிவாய் விளங்குபவன். இயல்பாகவே பாசங்கள் இல்லாதவன். பெயரும் குணமும் உருவமும் அற்று எங்கும் நிறைந்து ஒளிரும் பரமசிவமாய் நிற்பவன்.

நம்முடைய அறிவிற்கு மேம்பட்டவனாய், படைத்தல், காத்தல், துடைத்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழில்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவனாய், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் நான்கு அந்தக் கரணங்களுக்கும் எட்டாதவனாய்த் தனது அருளினால் பிரமன், திருமால், உருத்திரன், மகேசன், சதாசிவன் என்னும் ஐந்து வடிவங்கள் கொண்டு எல்லா உயிர்களுக்கும் பற்றுக்கோடு ஆகி மேலான இன்பத்தைத் தருபவன். குறைவிலா நிறைவாய் என்றும் உள்ளவனாய்ப் பிறத்தல், இறத்தல், நுகர்தல் என்பவை இல்லாதவனாய் இவ்வுலகில் பல்வகை இந்திரசாலச் செயல்களைச் செய்து தான் மயங்காமல் பிறரை மயக்குபவன். எதன் கண்ணும் சாராது சார்ந்து, கருவின்றி நின்ற கருவாய், உருவின்றி நின்று அருளே உருவாய் விளங்குபவன். மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் முக்கரணங்களால் வரும் இச்சை, கிரியை, ஞானம், என்னும் சத்திகளால் முறையே இலயம், போகம், அதிகாரம் என்னும் மூன்று நிலைகளை உடையவனாய் அவன் திகழ்கிறான்.

தான் ஒருவனே மகேசன், உருத்திரன், திருமால், பிரமன் என்னும் உருவத்திருமேனிகள் நான்கும், சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து என்னும் அருவத் திருமேனிகள் நான்கும், சதாசிவம் என்னும் அரு உருவத் திருமேனி ஒன்றும், ஆகிய ஒன்பதிலும் உயிர்களின் பக்குவநிலைக்கு ஏற்ற ஒரு திருமேனியைக் கொண்டு ஆணவ மலத்தில் அழுந்தி உலகியல் வாழ்வில் மயங்கிக் கிடக்கும் விஞ்ஞானகலர், பிரளயா கலர், சுகலர் என்னும் மூவகை உயிர்களுக்கும் முத்தியளிப்பதற்காக மல பரிபாகம் வரும்படி தன் திருக்கடைக் கண் நோக்கம் வழங்கியருள்கிறான்.

இவ்வாறு ஒன்பது வகைத் திருமேனிகள் தாங்கி விந்து, மோகினி, மான் என முறையே வழங்கப்பெறும் சுத்தமாயைத் தொடர்புற்றுப் பல கடவுளராகிய மந்திரம், பதம், வன்னம்,

புவனம், தத்துவம், கலை என்னும் ஆறு அத்துவாக்களையும் தனக்குரிய உறுப்புக்களாக இறைவன் கொண்டுள்ளான்.

முட்டை, வியர்வை, வித்து, கருப்பை என்னும் நால்வகைத் தோற்றம், தேவர், மக்கள், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்னும் ஏழுவகைப் பிறப்பு, எண்பத்து நான்கு இலட்சம் கருநிலை வேறுபாடு என்பனவற்றுள் ஒன்றில் அனுபவித்துத் தீர்ப்பதற்குரிய வினைக்கு ஏற்பப் பிறவி எடுத்து காற்றாடியும் சுகடக் காலும் போல உழலும்படி உயிர்களின்பால் இறைவன் திரோதான சத்தியைச் செலுத்தி யருள்கிறான்.

இன்பமே நிறைந்த சுவர்க்கம், துன்பமே நிறைந்த கொடியநரகம் என்பனவற்றில் உயிர்கள் இன்ப துன்பங்கள் நுகருமாறு செய்தருள்பவனும் இறைவனே. அவ்வாற்றால் உயிர்களின் வினைகள் பக்குவப்பட்டுச் சிறிது நல்ல காலம் வந்ததும் ஏணிப் படிகள்போல் அமைந்துள்ள புறப்புறம், புறம், அகப்புறம் என்னும் சமய நெறிகளை அடைந்து, ஈடுபாடு கொள்ளும்படி செய்து, பலவகை விரதங்கள் பிரமச்சரியம், கிரகஸ்த்தம், வானப்பிரஸ்த்தம், சந்நியாசம் ஆகிய ஆசிரமங்களைக் கடைப்பிடிக்கச் செய்து, உயிர்களைப் படிப்படியே சரியை, கிரியை, யோகம் என்னும் சாதனங்களிற் செலுத்தி சாலோகம், சாம்பம், சாஸ்பம், சாயுச்சியம் என்னும் பத முத்தி இன்பங்களை உயிர்கள் பெறுமாறு செய்து உதவுபவனும் இறைவனே.

பின்னர் உயிர்களுக்கு மெய்யுணர்வாகிய ஞானம் மேலோங்கச் செய்து மந்த தரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிர தரம் என்னும் நால்வகையான நிலைகள் ஏற்படுதற்கு இருவினை யொப்பு மலபரிபாகம் என்பன நிகழுமாறு செய்து அறிவுக்கு அறிவாகி அதற்கும் எட்டாத நெறியில் விளங்கும் தனது மேலான நிலையை விடுத்து, கருணையே வடிவமாய் இவ்வுலகில் ஞானாசிரியனாய்ப் போந்து நம்மை ஆட்கொண்டு அருள் புரிகின்றான்.

தன்னுடைய திருநோக்கால் உயிரினங்களின் சஞ்சிதம் என்னும் பழவினையைப் போக்கி தூலதேகத்தின் கருவிகள் அறுபதும் சூக்குமதேகக் கருவிகள் எட்டும் மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை, துவாதசாந்தம் என்னும் ஏழு நிலங்களும், மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவம்,

கலை என்னும் ஆறு அத்துவாக்களும் உயிர்களின் பார்வையிலிருந்து நீங்கும் படி அறியாமை என்னும் ஆணவமல மறைப்புத் திரையைக் கிழித்து அறிவினால் காண்பதற்குரிய மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணைக் காட்டி அருள் செய்கிறான்.

திருவடி ஞானமாகிய சிவஞானத்தால் பதி, பசு, பாசம், என்னும் மூன்றையும் செவ்விதின் அறியும்படி செய்து எங்கும் தேங்கி நீக்கமற நிறைந்துள்ள பேரின்ப நிலையைக் காட்டி போக்கு, வரவு, நினைப்பு, மறப்பு, பகல், இரவு முதலிய வேறுபாடுகள் நிறைந்த விபரீத ஞானத்தை நீக்கி உயிர்களுக்கு இறவாத இன்பம் மருவும்படி இறைவன் செய்தருள்கிறான் என்பதே சைவசமய சாத்திரங்கள் கூறும் தெளிந்த கருத்தாகும்.

45. முப்பொருளுண்மை

ஆகம சிரோன்மணி ஐயாமணி சிவம்
வேகம் போகம் யோகம் மெய்ப்பொருள்
தேகம் ஆன்மா தெளிவுற உணர்த்தினன்
ஆகம் படிய அவன் தாள் வணங்குதும்

உலகம்யாவையும் தாமுள வாக்கலும்
நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா, .
அலகிலா விளையாட்டுடையார் அவர்
தலைவர் அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே.

எனக் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் தம் காவியத்தில் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடுகிறார். இதிலிருந்து அனைத்துமாய் நிற்கும் இறைவனையே பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்க உயிர்கள் சரணடைய வேண்டுமென உணர்த்துகிறார்.

பதி, பசு, பாசம், என்னும் முப்பொருள்களும் உலகில் அநாதியாக நிலையாக உள்ள பொருள்கள் எனவும், உயிரின் வினைக்கேற்ப உடல், கரணம், புவனம், போகம் முதலியனவற்றை

உயிருக்கு வழங்கி பசு, பதியையடைய (முக்தி) வழிகாட்டிப் பாச நீக்கம் செய்து, ஆட்கொள்வதற்காகவே அலகிலாவினையாட்டினை இறைவன் இயற்றுகிறான் என்பதையும் நினைவுறுத்துகிறார்.

உலகம் அறிவுடையது, அறிவில்லாதது என இரு வகைப்படும். இதனை முறையே சேதனம், அசேதனம் எனவும் கூறுவர், சேதனவுலகம் வித்து, வியர்வை, முட்டை, கருப்பை என நால்வகைத் தோற்றம், தாவரம், புழு, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, பறப்பன, விலங்கு, மனிதன் என்ற ஏழுவகைப் பிறப்பு, 84 லட்சம் பிறப்பு நிலை மாறுபாடுகளை உடையதென்பர்.

அசேதன உலகம் உடலும் உலகம் ஆகிய இரு கூற்றுப் பிரபஞ்சமாகும்.

இறைவனாகிய பதியைப் பற்றித் திருமந்திரக் காப்புச் செய்யுளில் திருமூலர் பெருமான்.

“ஒன்றவன் தானே இரண்டவன் இன்னருள்
நின்றனன் மூன்றினுள் நான் குணர்ந்தான் ஐந்து
வென்றனன் ஆறு விரிந்தனன் ஏழும்பாச்
சென்றனன் தானிருந்தானுணர்ந் தெட்டே” - எனக் கூறுகிறார்.

இத்திருமந்திரமும் முழு முதற் பொருளாகிய சிவ பெருமானின் எண் பெருங்குணங்களையும் முறையே குறிக்கும் அருட் குறிப்பாகும். மேலும் சிவபெருமான் உலகத்தோற்றத்துக்கு முன்னும் உலகப் பேரொடுக் கத்துக்குப் பின்னும் நிலைத்திருக்கும் அழிவிலா ஒருவன். அவனது இனிய அருள் 'சிவயநம்' என்னும் திரு வைந்தெழுத்திற் காணப்படும் 'வ'கரமும் 'ந' கரமும் ஆகிய இரண்டெழுத்துக்குரிய வனப்பு (பராசத்தி) நடப்பு (திரோதானசத்தி) என இரண்டாகும்.

சூரியன் நம்முடைய கண்ணுக்குப் புலப்படும் நிலையில் ஒருவனாகவே தோன்றுகிறான். தனது ஒளியைப் பிறபொருள்களின் மீது வீசி அந்த ஒளியினால் பொருள்களைப் புலப்படுத்தும் நிலையில் இரண்டாகிறான்.

இதுபோலவே ஒலி வடிவாகிய இறைவன் தனது நிலையில் சிவமாகவும் தனது ஆற்றலைச் செயற்படுத்தும் நிலையில் சத்தியாகவும் விளங்குகிறான்.

இறைவன் முக்குணங்களோடு கூடியிருக்கும் நிலையில் (இராஜசம், தாமசம், சாத்வீகம்) மூன்றில் நின்றனன் எனவும், அன்பு, அறிவு, ஆற்றல் எனவும், இச்சை, ஞானம், கிரியை எனவும் உருவம், அருவம், அருஉருவம் என்பன மூன்று எனவும் பொருள் கொள்ளுதலும் அமையும்.

நான்கு வேதங்களையும் உணர்ந்து வெளிப் படுத்தினான். பொறிவாயில் (சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம்) என்ற ஐந்தினையும் அவித்து வென்றனன் எனவும் ஐந்து கலைகளுள் அடங்கி (பிரதிட்டா கலை, நிவர்த்திக் கலை, வித்தியா கலை, சாந்திக் கலை, சாந்தியதீதக் கலை) சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, என்பன வற்றின் காரியமாகவுள்ள முப்பத்தாறு (36) தத்து வங்களும் இருநூற்று இருபத்துநான்கு (224) புவனங்களும் வண்ணம் (51) ஐம்பத்தொன்றும், பதம் (81) என்பத்தொன்றும், மந்திரம் (11) பதினொன்றும் ஆகியவற்றுள் கலை, தத்துவம், புவனம் என்பன பொருட் பிரபஞ்சமெனவும் வண்ணம், பதம், மந்திரம் என்பன சொற்பிரபஞ்சமெனவும் பேசப் பெறுகின்ற ஆறு அத்துவாக்களாகவும் நின்றனன் எனவும் கூறுவர். இதன் விரிந்த பொருளினை வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க.

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், விசுத்தி, ஆக்ஷை என்கின்ற ஆறு ஆதாரங்களில் நின்றனன் எனப் பொருள் கொள்வாரும் உளர்.

ஏழும்பர்ச் சென்றனன், ஏழுவகைப் பிறப்பிற்கும் அப்பால் பிறப்பில் பெருமானாக உளன் எனவும், ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி ஆகிய ஏழு கண்டங்களையும் கடந்த பெருமானாக உளன் எனவும்.

உயிர் என்பதானால் உணர்வு நிலைகள் எனப் பொருள் கொண்டு உடல், உயிர், மனம், விஞ்ஞானம், ஆனந்தம், சத்து ஆகிய சேதன நிலைகளிலும் அவனே சென்று உறைகின்றனன் எனவும்

நா.சுப்பிரமணியன்

பொருள் கொள்ளக் கூடிய நிலையில் இறைநிலை தெளிவுபடுத்தப் படுவது சிந்திக்கத்தக்கது.

அவனே தூலமாகிய இயற்கைப் பொருள்களிலும் உடல்களிலும் கரந்துறைகிறான். உயிர்களுக்கெல்லாம் உயிராயிருப்பவனும் அவனே. மனங்களில் நினைப்ப வனாகவும், மனங்கடந்த தெள்ளறிவாய் விஞ்ஞான நிலையில் நிற்பவனாகவும், ஆனந்தத்தில் இன்பமாய் நிற்பவனாகவும், சித்தில் உணர்வாய் நிற்பவனாகவும் சத்தில் உண்மைப் பொருளாக உறைபவனாகவும் அமைபவன் அவனே.

இறைவன் கல்லில் உறங்குகிறான், புல்லில் பரிசு உணர்வு கொண்டு தளிக்கிறான். விலங்கில் புலனறிவு கொண்டு உலவுகிறான். மக்களின் மனத்தில் பகுத்தறிவாக நின்று நினைக்கிறான், செயலாற்றுகிறான்.

நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, வானம், சூரியன், சந்திரன், உயிர் என்ற எட்டு வகையான பொதுவடிவங்களாகவும் உணரப்படுகிறான் எனவும்,

தன்வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கையுணர் வினனாதல், முற்று முணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை ஆகிய எண்குணங்களோடு உலகோர் உய்யும் பொருட்டு வீற்றிருக்கின்றனன் எனவும் திருமூலர் கூறும் இறைநிலை பலகாலும் சிந்தித்து உணரத்தக்கது.

இனி இரண்டவன் இன்னருள் எனக் கூறப்பட்டுள்ள சக்தியின் நீக்க மற நிற்கின்ற நிலையினைக் காண்போம்.

சக்தி ஒன்றேயாயினும் அதன் தொழிற்பாட்டாற், பலவகையாகக் கூறப்படும். 'சக்திதான் பலவோ என்னில் தான் ஒன்றே அனேகமாக வைத்திடும் காரியத்தால்' என்பது சிவஞான சித்தியார்.

மணிவாசகப் பெருமான் திருவாசகத்தில் சக்தியைப் பற்றிப் பாடியுள்ள பகுதிக்கு 'சக்தியை வியந்தது' என அறிஞர் பெருமக்களால் தலைப்புக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. சக்தி ஒன்றே

பல்வேறு வடிவ பேதங்கள் கொண்டு வெவ்வேறு தொழில்களைச் செய்து உயர்கட்கு நலம் புரிகிறது என்பதே இதன் பொருள்.

நவசக்திகளின் இயல்புகள் செயல்கள் வருமாறு :

1. மனோன்மணி - பக்குவமெய்திய உயிர்களை மலத் தினின்று நீக்கிச் சிவத்துடன் சேர்த்தல்
2. சர்வபூதமணி - உயிர்களில் ஒன்றி உடன்கலந்து நின்று அவற்றின் புண்ணிய பாவங்களை அகற்றுவித்தல்.
3. பலப்பிரதமணி - சூரியனிடத்தில் பதிந்து நின்று, தீயகிரு மிகளையழித்து நல்ல பொருள்கள் பெருகிவளர்வதற்கு ஆக்கமளித்தல்.
4. பலவிகரணி - சந்திரனிடத்து நிலை பெற்றுள்ள அமுதத்தைச் சொரிவித்து பயிர் பச்சைமுதலிய உயிர்த்தொகுதிகளை செழிக்கச் செய்தல்.
5. கலவிகரணி - வானத்தில் இருந்து, எல்லாப் பொருள் களையும் ஏற்று நின்று அவைகள் தன்னில் கலந்து இணைய இடம் தந்து நின்றல்.
6. காளி - காற்றின் கண் கலந்து பிராண மயமாய் விளங்கி உயிர்களுக்கு நலம் விளைவித்தல்.
7. இரவுத்திரி - நெருப்பின் கண் தங்கி அதற்கு வெப்பத்தை அளிப்பவள்.
8. சேட்டை - நீரில் நிலைபெற்று அதற்குக் குளிர்ச்சியும் சுவையும் அளிப்பவள்.

9. வாமை

மண்ணில் விளங்கி ஐம்பூதங்களின்
இயல்புகளும் செயல் களும் நிகழுமாறு
செய்தல்.

அருளாற்றலாகிய சத்தியானது தனக்கென ஒரு பெயரும்
வடிவமும் இல்லாதாயினும் அன்பர்களின் பொருட்டுப்
பலவடிவங்களையும் பெயரையும் கொள்ளும். இம்முறையில்
பிராமி, மகேஸ்வரி, கௌமாரி, வைஷ்ணவி, வராகி, இந்திராணி,
சாமுண்டி என்னும் சப்தமாதர்களாகவும் வடிவங்கொண்டு
விளங்குகிறாள்.

கொற்றவை, பிடாரி, பத்ரகாளி, காளி, துர்க்கை ஆகிய
சத்தியின் வடிவபேதங்கள் சிலப்பதிகாரத்தில் குறிப்பிடப்
பட்டுள்ளன.

சத்தி வழிபாட்டினை விளக்கும் சாக்தேய சமயத்தின்
தந்திரங்களில் சத்தியின் வடிவபேதங்கள் பற்பல கூறப்பெறுகின்றன.
விரிவஞ்சிப் பெயர்களை மட்டும் எடுத்துக்காட்ட விழைகின்றேன்.

1. பாலாம்பாள் 2. லலிதாம்பாள் 3. இராஜ இராஜேஸ்வரி
4. நவாட்சரிபாலா 5. அன்னபூரணி 6. அசுவருடாம்பாள் 7. இராஜ
மாதங்கி 8. லகுஷியாமா 9. வாக்வாதினி 10. நகுனி 11. வராகி
12. புவனேசுவரி 13. சண்டி 14. துர்க்கை 15. மகிஷாசுர மர்த்தினி
16. அகிலாண்டேசுவரி ஆகிய வடிவபேதங்கள் சிற்ப நூலிலும்
எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

சத்தியின் திருவருளுக்கு ஆளாகாமல் சிவத்தை யடைதல் ஒரு
போதும் இல்லை. இதுவே சத்திக்குள் உயர்வு. சத்தித் தத்துவத்தின்
துணை கொண்டு சிவ தத்துவம் உணரப்படுவதாகும். ஆதலின்
சத்திசிவத்துவம் எனப்பட்டது. இதனையே திருமூலர்.

“இருட்டறை மூலையி ருந்தகுமரி,
குருட்டுக் கிழவனைக் கூடல் குறித்து,
குருட்டினை நீக்கிக் குணம்பல காட்டி,
மருட்டியவனை மணம் புரிந்தாளோ.”

என்றார்.

ஒளியற்ற அஞ்ஞான மயமாகிய உடலின் மூலைக் கண்கிடந்த சத்தி, ஞானகுன்யனாகிய ஆன்மாவைக் கூடுதற்கு எண்ணி, அவன் அஞ்ஞானத்தைப் போக்கித் தன்னியல்பும், தடையியல்பும் (மாயை) தலைவன் உபகாரமும் உணரச் செய்து அவனை மருட்டி மணம் செய்துகொண்டான்.

அறிவுவிளங்காது குருடாக இருந்த ஆருயிரின் குருடாகிய அறியாமையை அகற்றி, சிவபெருமானின் எண் குணங்களையும் வண்ணமுறக்காட்டி அன்பு கொள்ளுமாறு செய்து சிவமணம் கமழும்படி தான் கூடியிருந்தான் எனப் பசு பதிஞானம் பெற்று மகிழ்ந்திருந்தது எனக் கூறியுள்ள நயம் உணர்தற்பாற்று.

நித்தியப் பொருள்களாகவுள்ள பதி, பசு, பாசம் என்ற முப்பொருள்களில் இதுவரை பதிப்பொருளான இறைவன், சிவம் சத்தி என இருபொருள்களாய்க் கூறப்பட்டனும் இரண்டும் பொருளால் ஒன்றே என்பதைக் கண்டோம்.

பாசம் என்பதன் தன்மையைப் பற்றிக் காண்போம் : இதனைச் சித்தாந்தம் மாமாயை எனக்கூறும். நீரின் மேல் படர்ந்துள்ள பாசி அதன் கீழுள்ள பொருள்களை மறைத்துத் தோன்றச் செய்யாதது போல மாமாயையானது இறைவனை உயிர் உணராது செய்கிறது. இதனைத் திரோதான சத்தி எனக்கூறுவர். உயிரானது இறைவனின் அருளால் பாச நீக்கம் பெற்ற நிலையில் அவனை உணர்ந்து அதனதன் தகுதிக்கேற்ப முத்தியைப் பெறுகிறது. இறைவனின் முழுமுதற்றன்மையை உணர்த்தும் நிலையில் இம்மாமாயை அனுக்கிரகசக்தி எனக் கூறப்படுகிறது.

இறைவன் மாமாயையினின்றே உலகைத் தோற்று வித்து, நிலைநிறுத்தி ஒடுக்க (அழிவு) காலத்து இம்மாயையிலேயே ஒடுங்கச் செய்கிறான்.

உயிரின் தன்மையைப் பற்றி இனிக்காண்போம். உயிரின் வடிவம் பற்றித் திருமந்திரம்.

"மேவிய சீவன் வடிவது சொல்லிடில், கோவின் மயிரொன்று
நூறுடன் கூறிட்டு
மேவிய கூறது ஆயிரமாயினால், ஆவியின் கூறு நூறாயிரத்
தொன்றாமே."

பசுவின் மயிர் ஒன்றினை எடுத்து நூறு கூறாக்கி அந்நூற்றில் ஒன்றினை எடுத்து ஆயிரம் கூறாக்கி, அக்கூறில் ஒன்றினை எடுத்து நூறாயிரம் கூறு செய்தால் எவ்வளவு அனுத்தன்மையுடைய தாயிருக்குமோ அவ்வனுவின் வடிவமே உயிரின் வடிவமெனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வளவு நுண்மையான உயிர்க்காற்றானது, மலக்காற்று, தொழிற்காற்று, ஒலிக்காற்று, நிரவுகாற்று ஆகியவற்றுடன் சேர்ந்து பிராணனாகி அறிவு நிலையில் நின்றும் தும்மற்காற்று, விழிக்காற்று, கொட்டாவிக்காற்று, வீங்கற்காற்று எனப்பத்து வாயுக்களாக நின்று கருவிகளைத் தொழிற்படுத்துகிறது.

(பிராணன், அபானன், கூர்மன், க்ருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயன், நாதன், வியானன், சமானன், உதானன் - 10)

1. உயிரானது தொழிற்படும் கருவிகளுடன் கூடாமல், பதியை அறிய வழிஇன்றி, விளக்கமற்று இருட்டறைப்பட்ட குருட்டுக் கிழவிபோல் தனித்து நிற்கும் நிலையைக் கேவலாவத்தை என்பர்.
2. உயிர்க்குரிய சிற்றறிவை விளக்கி வழிப்படுத்தப் பரம் பொருள் கருணை கூர்ந்து, உடல், கர்ணம், உலகம், துய்ப்பு (தனுசுரண, புவன, போகம்) ஆகியவற்றைக் கொடுத்து ஞானத்தை வித்தியா தத்துவத்தாலும், இச்சையை அராகதத்துவத்தாலும், செய்கையைக் கலாதத்துவத்தாலும் தூண்டிவிட உடல் அனுபவித்து வாழ்வதைச் சகலாவத்தை என்பர்.
3. உயிரின் தன்மையையும் அதனை அநாதியே செம்பிற்களிம்பு போல் பற்றி மறைக்கும் பாசமாகிய ஆணவத்தின் இயல்பையும், இம்மலத்தினின்று நீங்கி அழியா

ஆனந்தமயமாகிய தன்னையறியும் நெறிகளையும், அப்பரம் பொருள்தானே குருவடிவாக எழுந்தருளி, உபதேசிக்கப் பெற்று முக்தியின்பம் பெற்று வாழும் நிலையினைச் சுத்த நிலை என்பர்.

இம்மூன்றவத்தைகளும் எய்தி, பாசத்தைச் சேர்ந்து பாசமயமாகவும் பின் இறைவன் பேரருளால் உண்மை ஞானம் பெற்று பதியையடைந்து, பதிமயமாகவும் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்றல் ஆன்மாவின் இயல் பென்பர்.

இறைவன் உலக முதல்வனாக உள்ள நிலையில் ஒன்றாகவும், ஆன்மாவுடன், நீரில் உப்பு எனக் கலந்து நிற்கும் போது உடனாயும், உயிர் இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கும் போது தான் அதனையனுபவியாமல் வேறாயும், தோய்ந்தும் தோயாது நிற்கும் நிலையினின் என்பது பெறப்படும்.

‘உலகில் காணும் எல்லாப் பொருள்களும் ஐம்பூதலயமாகிய மாயா சம்பந்தமுள்ளவையே. ஐம்பூதக் கூடுதாங்கி உயிர்கள் இயங்குகின்றன. வின், வளி, தீ, நீர், மண், ஆகிய பஞ்சபூதச் சேர்க்கையே (உலகம், உடல்) ஒலி, ஒளி, சுவை, ஊறு, நாற்றம் இவை பஞ்சபூதத் தன்மைகள். இவற்றைத் தன் மாத்திரைகள் என்பர். பூதமும் தன் மாத்திரையும் இயற்கையுடலை அமைக்கிறது. அதில் பத்து இந்திரியங்களும், அந்தக் கரணங்களும் அதில் விருப்பு, வெறுப்பு, முதல் குணசார்புவியவகாரங்களும் சேர்ந்துள்ளன. இவையனைத்தும் இயற்கையுடல் எனப்படும். இவ்வுடலுள் உயிர் குடிகொண்டுள்ளது. உயிருட் புகுந்து இடங் கொண்டுள்ள உடையோன் தேகி, ஆத்ம நாதன் எனப்படுகிறான்.

உயிர் இறைவனை அடைய முடியாதவாறு தடுப்பது மலம்.

ஆணவம் - தான், நான் என்கின்ற முனைப்பு உணர்ச்சி, இறைவன் வேறு உயிர் வேறு என்று ஆன்மாவைத் தூண்டும் அஞ்ஞானம்.

கன்மம் - நல்வினை, தீவினை என்னும் வேறுபாட்டை உண்டாக்கி உயிரை ஆட்டுவிக்கிற தத்துவம்.

மாயை - உலகம் சார்ந்த பொருள்களின் மீது இச்சையை உண்டாக்கும் அழுக்கு. தெய்வ இச்சையை மாற்றி உயிரை மயங்கச் செய்யும் அஞ்ஞானம்.

ஆணவம் உமியையொக்கும், மாயை தவிட்டை ஒக்கும், கன்மம், முளையையொக்கும், ஆன்மா அரிசியையொக்கும்.

மலகாரியங்கள்

ஆணவத்தின் காரியம் - மோகம், மதம், அராகம், கவலை, தர்ப்பம், வாட்டம் முதலியன.

கன்மத்தின் காரியம் - இருவினைகளைப் பெற வைத்தல்

மாயையின் காரியம் - ஆன்மாவைப் பிரபஞ்ச விஷயங்களில் அழுந்தச் செய்தல்

திருவைந்தெழுத்தை உச்சரித்தல், அதனைக் காதாற் கேட்டல், அதனைச் சிந்தித்தல் ஆகிய செயல்களால் மல நீக்கம் பெறலாம் என்பர் அருளாளர்கள்.

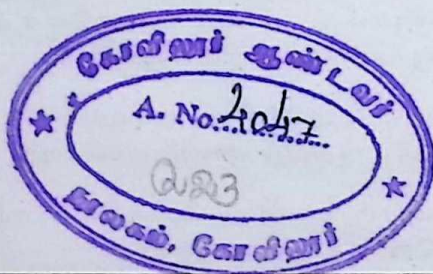
ஆணவமலம் ஒன்றுடையவர்கள் - விஞ்ஞான கலர் எனப்படுவர். இறைவன் இவர்களின் உள்ளத்தின் உள்ளே நின்று அருவநிலையில் ஞான தீபத்தை ஏற்றி வைக்கிறான்.

ஆணவம், கன்மம், மலம் இரண்டுடையவர் - பிரளயாகலர் எனப்படுவர். மூர்த்தியாக நின்று ஞானம் அருள்வான்.

ஆணவம், கன்மம், மாயை மும்மலமுடையோர் - குருவின் மூலம் உபதேசம் செய்து ஆட்கொள்ளுகிறான்.

வினைகள் மூவகைப்படும் : அவை பிராரப்தம், ஆகாமியம், சஞ்சிதம் என்பன. இதில் பிராரப்தம் பிறவிகள் தோறும் தொடர்ந்து வரும்

வினை (இருப்பு) முன்வினை, வருவினை ஆகியவற்றை துய்த்துக்கழிந்தது போக எஞ்சியுள்ள நல்வினை தீவினைகளை அனுபவிப் பதற்கெனவே இறைவனால் உடல் கொடுக்கப்பட நமதென்று உள்ள உயிர் அதனுள் நிற்க ஆன்மாவினையை யூட்ட நாம் அனுபவிக்கப் பல புவனங்களில் ஏதேனும் ஒன்றில் பிறந்து அவனருளால் அவன் தாள் வணங்கி, பிறப்பு நீக்கம் பெற்று தகுதிக் கேற்ற நிலை (முத்தி) பெறுகிறோம். எனவே அருளாளர்கள் காட்டும் வழிநின்று அம்பலவன் திருவடி அடைவோமாக. திருமூலர் திருநெறி நின்று இறைவன் திருவருள் எய்துவோமாக.

குறிப்பு : இந்நூலில் உள்ள திருமந்திரம் பாடல்கள் எண் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகப் பதிப்பில் உள்ளபடி.

முதுபெரும் புலவர் **நா. சுப்பிரமணியன்**

ருக்மணி ஆசசி

நாட்டரசு காட்டை.

எண்பதாம் ஆண்டு நிறைவு முத்துவிழாக் காணும் முதுபெரும் புலவர் நா. சுப்பிரமணியன் முறையாகப் படித்தவர். திருவாடானை அரசு மேல்நிலைப்புள்ளியில் தமிழாசிரியராகப் பல்லாண்டுகள் பணி ஆற்றியவர். 'சைவ சித்தாந்த இமயம்' ஐயார்மணி சிவம், 'சைவ சித்தாந்த சரபம்' சிவபூர் தத்புருஷ தேசிகர் ஆகியோரிடம் சைவ சித்தாந்தம் பாடம் கேட்டவர். நுண்மாண் நுழைபுலம் மிக்கவர். பல்வேறு கருத்தரங்குகளில் பங்கு கொண்டு தன் புலமையை வெளிப்படுத்தியவர். திருமந்திரத்தை ஆழ்ந்து படித்தவர். ஆய்வு செய்தவர். அவரது புலமைத் திறத்தின் வெளிப்பாடே இந்நூல்.

- அருசோ.